

Giới thiệu Người Tình Độc Quyền

Thể loại: ngôn tình, ngược,

Khuynh Thi nói với Thiên Nham rằng: "Anh tìm mọi cách để phá cái thai trong bụng cô ta đi!"

"Anh hãy nghe lời em, anh dùng thuốc phá thai xay nhỏ ra và rắc vào ly nước đưa cho cô ấy uống! "

Những lời dạn dỏ tàn ác của Khuynh Thi xoáy sâu vào tâm trí Thiên Nham.

Anh đi tới bếp. Từ từ lấy trong túi quần ra gói thuốc phá thai. Tâm trạng anh cực kì bẽ bội. Bàn tay chảy toát mồ hôi và run rẩy.

Bởi sắp tới đây, anh sẽ cướp đi mạng sống của 1 sinh linh bé bỏng vô tội chỉ mới được 3 tuần...

Tình cảm và lý trí khi nghĩ về Khuynh Thi làm anh lập tức gạt phắt đi sự vui lòng ấy:

- Mình phải phá cái thai trong bụng Cẩm Đào!!

- Đây coi như là sự trừng phạt của tôi dành cho cô, Cẩm Đào- 1 kẻ dám chen ngang vào tình yêu của chúng tôi!

Tội này không thể tha thứ!!!

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Độc Quyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1

- Vương Thiên Nham! Anh sẽ không bao giờ rời bỏ em chứ?

- Không! - Hắn đẩy gọng kính rồi tiếp tục đọc báo.

- Anh yêu em nhường nào?

- Yêu không giới hạn! - Hắn đưa mắt sang nhìn cô.

- Nói vậy tới cái lúc mà anh có bồ thì sao?? - Cô nheo mắt.

- Tầm bậy! Câu hỏi đó tôi nên hỏi em mới đúng! Chỉ sợ em có nhân tình thôi! - Hắn tháo kính ra mặt hơi khó chịu

- To gan! Anh dám nói em vậy à?...Ay...Za...Vậy nếu một ngày...em chết...

-!!!!!!??????????

Hắn nhào tới chỗ cô, lấy bàn tay lớn bịt miệng cô lại, miệng kêu tiếng:

- Chặc! Cẩm Đào, em không được phép nói vậy! Em phải sống để còn bị anh "giày vò" nữa chứ!!

Vừa dứt lời, Thiên Nham đã nhấc bổng Cẩm Đào lên, ánh mắt mê mị, nụ cười thâm hiểm:

- Giày vò nào! Giày vò nào!...

- Anh là tên khốn!! Vương Thiên Nham, mau thả em xuống!

Cẩm Đào vùng vẫy trong vòng ôm của hắn thì cô bị thả phịch xuống giường.

Mặt cô đỏ ửng hết lên khi khuôn mặt điển trai không tì vết của hắn áp sát mặt cô và tiến dần lại...

Bỗng cô đặt 1 ngón tay lên môi hắn:

- Cho em hỏi nốt 1 câu thôi!!

Hắn im lặng chờ đợi trong sự sốt ruột.

- Nhờ anh làm em có em bé...xong anh bỏ em đi thì sao...?

- Cẩm Đào à! Tại sao em hỏi mấy câu vớ vẩn thế? Con anh, vợ anh, anh không nuôi thì ai nuôi!!?

Nói xong hần như con mãnh thú đói khát lao vào thân thể, "giày vò" thân hình mảnh mai của Cẩm Đào trong...3 tiếng đồng hồ.

Và như đã lường trước, cô có thai sau 3 tuần.

- Anh!!! Em có baby rồi này!! - Cẩm Đào hí hửng đi từ trong phòng vệ sinh ra.

- CHOANG!! - Chiếc cốc thủy tinh trên tay Thiên Nham đang cầm rơi xuống khi nghe thấy tin đó khiến cô giật mình.

Về mặt Thiên Nham có gì đó sững sốt và tái mét lại.

- Anh...không vui?

- Không...anh chỉ hơi ngạc nhiên!

Cẩm Đào cười mỉm

- Em cũng vậy! Chúng ta sắp lên chức làm bố mẹ rồi!!

* *

Mấy tuần sau, trong phòng làm việc, Thiên Nham đi đi lại về lo lắng và vò đầu bứt tai khi nói chuyện với 1 người phụ nữ qua điện thoại:

- Khuynh Thi!! Em nói anh phải làm sao đây!! Tại sao lại sợ ba anh? Bắt anh chọn cưới cô ấy khi chúng ta yêu nhau?

- Tại sao? Giờ cô ấy lỡ có con với anh rồi!

- Đứa bé được mấy tuần? - Khuynh Thi cất tiếng qua đầu dây điện thoại.

- 3 tuần rồi! - Thiên Nham đáp lại

Khuynh Thi chán chừ rồi thân nhiên mở lời:

- Anh tìm cách...phá cái thai trong bụng cô ta đi!

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Độc Quyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

"Anh tìm cách phá cái thai trong bụng cô ta đi!"

"Nghe lời em, anh dùng thuốc phá thai xay nhỏ ra và rắc vào ly nước đưa cho cô ấy uống! "

Những lời dạn dò tàn ác của Khuynh Thi xoáy sâu vào tâm trí Thiên Nham.

Anh đi tới bếp. Từ từ lấy trong túi quần ra gói thuốc phá thai. Tâm trạng anh cực kì bẽ bộn. Bàn tay chảy toát mồ hôi và run rẩy.

Bởi sắp tới đây, anh sẽ cướp đi mạng sống của 1 sinh linh bé bỏng vô tội chỉ mới được 3 tuần...

Tình cảm và lý trí khi nghĩ về Khuynh Thi làm anh lập tức gạt phắt đi sự mù lòa lòng ấy:

- Mình phải phá cái thai trong bụng Cẩm Đào!!

- Đây coi như là sự trừng phạt của tôi dành cho cô, Cẩm Đào- 1 kẻ dám chen ngang vào tình yêu của chúng tôi! Tội này không thể tha thứ!

Dứt lời, anh chậm chậm đổ gói thuốc vào ly sữa ấm. Lấy thìa khuấy đều lên.

- Anh đang làm gì thế? - Cẩm Đào ở phòng ngủ đằng sau hỏi vọng ra.

Thiên Nham giật thót mình, chết sững tại chỗ. Sự hồi hộp và lo sợ tột đỉnh dồn đến. Trên trán anh bắt đầu xuất hiện những giọt mồ hôi lĩ ti.

Anh vội cất gói thuốc vào túi quần rồi quay lại nở 1 nụ cười:

- Anh đang vỗ béo em đấy!

Cầm Đào đứng tựa vào cửa:

- Giờ mới biết anh thật đảm đang đấy!

Nói xong, cô đưa tay lên xoa xoa bụng mình và cười mỉm:

- Nhóc con à? Nghe thấy gì không? Papa con vỗ béo 2 mẹ con mình kìa! Con hãy mau mau chóng lớn và chào đời đi nhé!

Cô quay lại trong phòng. Thiên Nham tâm trạng rối bời, mâu thuẫn và xót xa. Tay anh nắm chặt ly sữa nóng:

- Chỉ là sự cố ngoài ý muốn! Mình không muốn có con với Cầm Đào! Đó không phải con mình!

Dứt lời, anh dứt khoát đi vào phòng. Thiên Nham đặt ly sữa lên bàn, đưa mắt nhìn Cầm Đào đang hí hửng gấp quần áo cho em bé khi chào đời. Cô tủm tỉm, đôi mắt đầy ước mơ:

- Thiên Nham! Anh sẽ định đặt tên cho đứa bé là gì? Chấn hân nó sẽ giống anh lắm! Chúng ta sẽ cùng nuôi dạy thằng bé và trở thành 1 gia đình hạnh phúc và hoà thuận nhé anh?

Thiên Nham chỉ khẽ gật đầu. Anh cầm ly sữa ấm đưa cho cô.

- Em...hãy uống đi!

Cầm Đào nắm lấy tay phải của Thiên Nham rồi nhẹ nhàng đón lấy ly sữa.

Cô chậm chậm đưa lên miệng. Môi đã chạm vào thành cốc và....

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Độc Quyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3

" Chỉ cần uống hết ly sữa này! Cái thai trong bụng cô ta sẽ mất! "

Thiên Nham hai tay đan chặt vào nhau, toát mồ hôi. Đôi mắt dán chặt vào từng cử động của Cầm Đào.

Cô đưa cốc lên miệng. Môi chạm vào thành cốc. Sữa sóng sánh dần dần dồn lên khi cô nghiêng cốc để chuẩn bị uống...

Chợt....

- Reng reng reng!!!!

Tiếng chuông điện thoại vang lên.

- Đề em nghe!

Cầm Đào đặt ly sữa xuống. Tay với điện thoại bên cạnh và nhấn nghe. Thiên Nham hét nhìn cô rồi nhìn ly sữa sột sắng.

- Alo tôi nghe? À vâng...vâng tôi biết rồi! - Cầm Đào cúp máy.

- Ai gọi em vậy? - Thiên Nham nhướn mày .

- Là bác sĩ! Bệnh viện người ta báo em hôm nay có lịch hẹn khám thai cần đến ngay! Người ta có dặn là trước khi khám thì chưa nên ăn gì!

Thiên Nham nhìn Cầm Đào ậm ừ.

- Anh bị sao hả? - Cô cất tiếng hỏi.

- À không!...Anh đi làm tiện đường đưa em tới bệnh viện luôn! Để anh thay quần áo rồi xuống dưới nhà đợi em.

Trong phòng tắm...

Thiên Nham đập hai tay xuống bệ rửa. Vặn vòi rồi hắt nước lên mặt. Anh trừng mắt nhìn thẳng vào trong gương.

- Chết tiệt! Hứa Cẩm Đào!! Xem như lần này cô thoát!

* *

Cẩm Đào ở trong phòng chuẩn bị rồi thay đồ. Cô vào phòng vệ sinh cũng để rửa mặt cho tỉnh táo hơn.

Sau khi hắt nước lên mặt, cô nhắm chặt mắt, đưa hai tay lên tìm cái khăn lau trên móc treo thì đột nhiên có cái gì rơi xuống.

Lau mặt xong, cô mở mắt ra.

- Thiên Nham!? Haizzz anh ấy thật bè bộn mà!

Cô thờ dài rồi cúi xuống nhặt chiếc quần lên thì nhìn thấy 1 gói gì đó trắng trắng thò ra từ túi quần.

Cẩm Đào tò mò, chậm chậm lấy tay rút ra...

- Thuốc phá thai...?

Dòng chữ in trên cái bao trắng được cắt ra từ miệng cô làm cả thân hình Cẩm Đào lúc bấy giờ như có tảng đá đè nặng lên vai nặng trĩu.

Cô như chết lặng đi một hồi. Trái tim nghẹn đắng. Cổ trấn tĩnh lại tâm trạng hỗn loạn, đau đớn, xót xa này và tự trấn an:

- Không...không... Anh ấy sẽ không làm vậy với mình đâu!! Chắc chắn là hiểu lầm! Mình suy nghĩ nhiều quá rồi!

Nhưng...sự đa nghi không cho phép cô dừng lại. Cẩm Đào thấy gói thuốc đã được mở và cô nghĩ ngay đến ly sữa mà Thiên Nham đã pha cho cô vừa nãy.

Đang mãi suy nghĩ mông lung thì có tiếng gọi từ Thiên Nham ở tầng dưới:

- Cẩm Đào à? Em chuẩn bị xong chưa? Chúng ta đi thôi!

Cô giật mình:

- V...vâng!! Em xuống ngay đây!

Bước ra từ trong phòng vệ sinh. Cẩm Đào nhanh chóng cầm ly sữa đổ vào bình, đập nắp lại và quyết định mang tới bệnh viện để kiểm tra.

* *

- Em hãy cẩn thận nhé!

Sau khi nói lời tạm biệt Thiên Nham ở trước cổng bệnh viện. Cẩm Đào một mình bước vào phòng khám cùng tâm trạng lo lắng, sốt sắng không ngưng nghỉ.

- Chúc mừng cô! Thai nhi vẫn khỏe mạnh và phát triển bình thường!

Sau nghe thông báo từ bác sĩ sau đợt kiểm tra vừa rồi, cô thấy rất vui nhưng khoảnh khắc ấy rất ngắn. Nỗi lo lắng hiện rõ lên trên đôi mắt cô.

Bác sĩ nhận ra sự bất thường:

- Cô Cẩm! Cô sao vậy?

Hai bàn tay cô nắm chặt bình sữa chần chừ mãi...rồi cũng quyết định đưa cho bác sĩ:

- Xin bác hãy thử kiểm tra cho tôi sữa trong cái bình này được không..Tôi cảm thấy có gì bất thường trong đó!

Khoảnh khắc vị bác sĩ gạt đầu đồng ý và mang bình sữa đi xét nghiệm thì cũng là lúc tim cô cảm thấy thất vọng lại.

"Em xin lỗi Thiên Nham! Vì em đã quá đa nghi! Vì em đã không tin tưởng anh...!"

"Nhưng em mong...anh sẽ không phải là...1 con người như vậy! "

Suốt 1 tiếng trôi qua, ngồi trong phòng chờ với sự ăm năn, trần trờ cùng hàng loạt tâm trạng rối bời như tơ vò thì cánh cửa cũng bật mở.

Vị bác sĩ lúc nãy đi vào và đưa cho cô tờ giấy xét nghiệm cùng bình sữa:

- Theo xét nghiệm, đúng như những gì cô nghi ngờ, trong dung dịch sữa này có chứa thuốc phá thai!

- Nó đã được xay nhỏ và hoà cùng với sữa....

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Độc Quyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4

" Anh...muốn hại chết đứa bé này ư...Vương...Thiên Nham?... "

Một câu hỏi cất lên từ tận đáy lòng đau đớn của Cẩm Đào khi cầm tờ giấy xét nghiệm trong sữa mà anh cho cô uống có chứa thuốc phá thai.

Đôi tay cô rung rung, vẫn cố bắt lòng mình phải phủ nhận:

- Bác sĩ!! Hãy nói đây không phải sự thật đi...Làm ơn...!!

- Đây là kết quả chính xác, chúng tôi đã kiểm tra kỹ lưỡng! Tại sao lại có người tàn độc tới vậy? Là ai có ý định muốn hãm hại cô và đứa bé? - Bác sĩ cũng tỏ ra phẫn nộ.

Câu hỏi của bác sĩ như cửa sâu vào trái tim cô 1 vết đau tột cùng.

Cô biết trả lời sao đây? Bởi người muốn hãm hại 2 mẹ con cô không ai khác đó chính là Thiên Nham - cha ruột của đứa bé cô đang mang trong bụng.

Nén nước mắt vào trong. Cô chỉ kịp đứng dậy và cúi chào bác sĩ rồi nhanh chóng chạy ra ngoài để thoát khỏi không khí ngột ngạt trong phòng bệnh.

" Đây là con người thật của anh ư..? "

" Là một con người tàn độc như vị bác sĩ kia đã nói? Em...muốn biết lí do! "

Nước mắt cô trào ra trên suốt quãng đường cô đi về.

* * *

Trời đã sập tối, cô ngồi đợi Thiên Nham đi làm về để tìm rõ câu trả lời.

Trong 1 khoảnh khắc nào đó, Cẩm Đào đã suy nghĩ về việc Thiên Nham có nhân tình bên ngoài...

Cô lập tức gạt phất suy nghĩ ấy ra khỏi đầu:

" Không! Anh ấy...chỉ yêu mỗi mình thôi! Tuyệt đối không được nghĩ linh tinh! "

Chợt, 11h tối, cánh cửa mở. Thiên Nham đã đi làm về. Anh khá ngạc nhiên khi thấy cô ngồi ở ghế khách.

- Em...đợi anh đó ư?

Thiên Nham cởi chiếc áo sơ mi trắng để lộ thân hình to lớn vạm vỡ cùng bộ ngực khoẻ khoắn phập phồng theo nhịp thở.

Anh đi đến chỗ cô rồi đưa 2 tay lên xoa bóp đôi vai Cẩm Đào:

- Hôm nay...anh có hẹn với đối tác nên về trễ!

Chất giọng khàn khàn và đặc mùi rượu của anh quyện vào má Cẩm Đào.

- À...hôm nay em đi khám sao rồi? Đứa bé vẫn khoẻ mạnh chứ...?

Câu hỏi cất lên đầu óc cô choáng váng và vết đau lòng càng dâng lên.

" Thiên Nham? Rốt cuộc...anh là loại người gì vậy!!? "

Cô đẩy mạnh người anh ra và giờ tờ giấy xét nghiệm lên trước mặt anh. Đôi mắt tuyệt vọng, giọng nói run run như sắp khóc đã kiềm chế từ lâu.

- Anh nói đi!! Đây là cái gì?

Thiên Nham ngạc nhiên cầm tờ giấy và lướt mắt đọc. Cả người anh như chết lặng đi.

" Giấy xét nghiệm trong sữa có thuốc phá thai...?"

- Anh giải thích đi!! Tại sao? Tại sao anh muốn hãm hại đứa bé mà miệng vẫn còn hỏi nó khỏe không? Rốt cuộc vì lý do gì??

Cầm Đào nói trong nước mắt đầy xót xa đau đớn.

- Anh không có....

- BỐP!!!!

Thiên Nham chưa nói dứt lời thì bị Cầm Đào giờ tay tát mạnh vào má anh. Vết đánh đỏ lên trong giây lát.

Bàn tay cô run run. Trái tim cô thất vọng. Vì không thể ngờ rằng cô ngày cô lại làm đau Thiên Nham bằng cách này.

- Anh đừng có chối! Tôi đã tìm thấy thuốc phá thai trong túi quần của anh!! Anh hãy khai hết sự thật đi!!

Cô ném gói thuốc phá thai về phía người Thiên Nham và mắt kiểm soát gào lên trong nước mắt.

Sau cú tát vừa rồi, Thiên Nham cũng vô cùng tức giận, anh thể hiện nó bằng 1 nụ cười đều làm Cầm Đào sửng sốt:

- Đi quá giới hạn rồi! 1 con người như cô lấy tư cách gì mà dám tát tôi? Cũng chẳng có tư cách gì để mang thai đứa con của tôi cả!!

Cầm Đào đứng chết lặng đi. Tinh thần bị sốc nặng nề trước câu nói của Thiên Nham.

- Anh...đang nói gì vậy...?

- Vẫn chưa hiểu điều tôi nói à Hứa Cầm Đào!? Haha...để tôi nói rõ hơn này!

- Cô chỉ là một vật thay thế! Một thứ để tôi mua vui trong lúc chờ đợi...! Ai lại muốn có con với vật thay thế chứ?...!

- Vậy nên...tôi muốn phá cái thai đó! Mọi chuyện sẽ trở nên thật phiền phức khi nó được sinh ra trên cõi đời này!

Bắt đầu căng rồi đây này:0

Có nàng nào còn yêu Thiên Nham nữa không?:v

Thiên Nham là nam chính nha!

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Độc Quyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5

- Ha ha! Hiểu lý do tôi muốn phá thai cô chưa?

Thiên Nham cầm chai rượu vang đỏ cạnh đó rót vào ly phần khích nhìn biểu cảm đau đớn tận cùng của Cầm Đào.

- Vật thay thế! Vật thay thế...! Vật thay thế!

Một tiếng sấm phát lên rạch ngang bầu trời đen kịt như xé toạc cả mảnh trời vang lên....

- Ha ha ha ha...! Vật thay thế...!! - Thiên Nham vỗ tay đôm đốp cười vui mừng và nhắc đi nhắc lại cụm từ " vật thay thế"

Tiếng cười chế giễu mỉa mai cho sự ngu ngốc của cô cùng tiếng cười hoà với tiếng sấm ngoài trời càng làm tăng thêm độ man rợn, đáng sợ nổi trội rõ tính cách tàn độc của Thiên Nham.

Tất cả nổi đau như muốn xé toạc lồng ngực của Cẩm Đào ngay giây phút này.

- Reng reng reng! - Một tiếng chuông điện thoại cất lên trong khoảnh khắc đáng sợ ấy.

- Ồ...? - Thiên Nham nhìn hình ảnh trên màn hình tỏ vẻ ngạc nhiên và vui mừng. Một cuộc gọi video.

Anh liếc mắt sang nhìn Cẩm Đào rồi bắt máy:

- Alo? Em gọi đúng lúc quá!

Cẩm Đào ngược đôi mắt đầy nước và khuôn mặt nhem nhuốc vì khóc nhìn Thiên Nham...

-?? Hả? Sao anh lại còi trần thế kia? Chẳng lẽ anh lại... - Cô gái bên kia nhìn chăm chăm vào màn hình tỏ vẻ thái độ khó chịu.

- Ồ...Đừng ghen vậy chứ? Không phải do em nghĩ đâu! Anh sẽ cho em xem kịch hay ngay lúc này! Giữ máy đi đừng để cô ấy phải tò mò lâu!

Thiên Nham nhếch khoé môi lên và ấn vào phím đổi máy quay màn hình ra mặt trước điện thoại.

Hình ảnh Cẩm Đào đang ngồi sụp xuống sàn nhà cùng với tâm trạng suy sụp tuyệt độ,mái tóc che khuất đi vài nét trên mặt cô và những giọt nước mắt rơi lã chã vì đau khổ đập thẳng vào màn hình phía cô gái bên kia.

- Anh...đã làm gì cô ấy thế?

- Em nghĩ là gì?...- Thiên Nham cười đắc chí.

- Hừm...Anh đã phá được cái thai trong bụng cô ấy rồi hả? - Cô gái tùm tùm.

- Ồ! Không không...Tin buồn cho em là kế hoạch chúng ta thất bại và bị lộ!

- Còn tin vui cho em là mối quan hệ của chúng ta kể từ giây phút này chính thức sẽ được công khai mà chẳng cần phải giấu giếm!

Dứt lời anh đi thẳng về phía Cẩm Đào và túm tóc cô để lộ rõ khuôn mặt và nhìn rõ màn hình điện thoại của anh đang giờ trước mặt cô:

- Nhìn thấy ai trong điện thoại không hả " vật thay thế? "

- Ồ...Cô ấy đang vẫy tay chào cô kia!? Chào lại đi chứ? - Thiên Nham khoé mắt ẩn ý cười.

Cẩm Đào quay sang nhìn Thiên Nham mà không thốt nổi lên lời...Ánh mắt thắm đậm sự khổ đau.

- Tò mò rồi à?

Thiên Nham ghé sát tai Cẩm Đào:

- Giới thiệu với cô! Đây là mối tình đầu cũng là người duy nhất tôi yêu- Du Khuyñh Thi!

Trong tiếng mưa nặng hạt rơi ngoài kia...tiếng nói anh vọng vào tai tựa như sét đánh thẳng vào tim cô.

- Ồ không không! Đừng nhìn tôi với ánh mắt đáng thương như thế! Tôi sẽ không mù lòng đâu!

- Em có lời gì nhắn với cô ấy trong tình trạng này không Khuyñh Thi? - Thiên Nham nhìn vào người trong màn hình điện thoại.

- Chào Hứa Cẩm Đào! Giới thiệu lại này, tôi là người mà Thiên Nham yêu trước khi bị bắt ép cưới cô nha!

- Haizzz...người ta đang yêu sâu đậm mà tự dung làm người thứ 3 chen vào làm gì vậy không biết! Làm tôi phải chui sang nước ngoài và hàng ngày...ân ái với Thiên Nham qua chiếc màn hình điện thoại nhỏ bé này! Thật là chả thoả mãn gì cả!!

Khuyñh Thi tỏ vẻ khó chịu pha lẫn vẻ hờn dỗi mỉa mai nhìn Cẩm Đào.

- Tôi cho cô mượn người tôi vậy là đủ rồi! Tới lúc phải trả thôi!

Thiên Nham cười rồi nhấn đầu Cẩm Đào xuống để đứng dậy.

- Khuyñh Thi, anh mong màn kịch này sẽ làm em có 1 một buổi tối vui vẻ bên nước Pháp! Nhớ mơ về anh nhé!

- Khoan! Em cũng muốn báo tin vui này cho anh và Cẩm Đào biết...

- Ngày kia...em sẽ về nước...để tiếp tục cuộc tình dang dở của chúng mình! Yêu anh, Vương Thiên Nham!

Trái đất như xoay chuyển 1 người vỡ mộng...□□

Đừng đau tim nha các nàng..! <3

#watpad_ta: net309

□ ta gắn thẻ tag các nàng nhưng nó lại ko hiện tên - _ - thông cảm nha!

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Độc Quyền* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6

- Tại sao...anh lại làm vậy với em?...Lại có nhân tình... - Cẩm Đào nói nắc nứn trong sự ghen ngào.

Thiên Nham cúp máy đi tới bên chỗ Cẩm Đào. Anh ngồi thụp xuống rồi nâng khuôn mặt nhỏ nhắn lem nhem của Cẩm Đào lên ngắm nghía.

- Chà chà...xem nào...khóc sưng hết mắt rồi này! - Thiên Nham lấy tay quệt đi giọt nước mắt trong sự ngạc nhiên của cô.

Anh xoay đi xoay lại gương mặt cô sang trái rồi lại sang phải. Mắt chứa ánh nhìn đầy đều cang.

Rồi đột nhiên, bàn tay anh bóp chặt cằm của Cẩm Đào, trừng mắt:

- Cô nói ai là tình nhân?! Nói mà không biết xấu hổ à? Chính cô mới là con tình nhân khốn kiếp chen ngang vào cuộc tình của tôi với Khuynh Thi đấy!!

Đột nhiên anh ghé sát tai Cẩm Đào thì thầm:

- Mạnh mẽ lên! Bởi cô sẽ phải khóc thét khi sắp tới phải chứng kiến nhiều cảnh...của cặp đôi "lâu ngày xa cách" giữa tôi và Khuynh Thi đấy!

Nói rồi Thiên Nham cười nhếch môi và bỏ mặc cô đi vào phòng.

Cẩm Đào ngồi ôm bụng mình...nước mắt mặn chát cắt lòi nói với đứa con mà cô đã gửi gắm ở nó bao ước mơ và những lời hứa giữ gìn 1 gia đình hạnh phúc:

- Mẹ...xin lỗi...mẹ... xin lỗi...con...

* * *

Cẩm Đào mệt quá ngủ thiếp lúc nào không hay. Khi tỉnh dậy trời đã sáng. Cô chưa tỉnh táo thì đã thấy Thiên Nham lục đục trong phòng.

Anh đã vứt tất cả quần áo trong tủ và đồ dùng của cô ra khỏi phòng ngủ.

Cẩm Đào thấy vậy liền chạy tới gom lại đồ trên tay mình:

- Anh...anh làm gì vậy? Tại sao lại vứt hết đồ của em ra ngoài??

Thiên Nham lôi 1 cái vali trong phòng rồi vứt ra trước mặt cô:

- Người tôi yêu sắp về! Không thể để phòng ngủ chứa hơi hướm của "vật thay thế" như cô được!

Cẩm Đào sực nhớ ra mọi chuyện của ngày hôm qua. Cô như chết lặng cất lên 1 câu hỏi đau thấu xương:

- Vậy...em biết đi đâu đây?...

- À...à tôi nhớ rồi! Nhà cô lại ở dưới quê xa thành phố...Trên đây lại quen mỗi tôi...Chắc, khó nhí?

Thiên Nham xoa xoa cái đầu tỏ vẻ suy nghĩ.

- Anh...hãy nghĩ cho đứa con anh được không? ...Nó...không thể sống thiếu ba được...Điều anh làm hiện tại không...

- Câm miệng!!! Tôi đã nói tôi không hề muốn có con với cô! Nó chỉ là thứ ngoài ý muốn!

Thiên Nham ấn trán cô và nhấn mạnh từng chữ.

- Tôi đã để cho nó sống sót tới ngày hôm nay là quá may mắn cho cô rồi!! Vậy nên hãy biết điều tránh xa tôi ra!!

Thiên Nham đẩy Cẩm Đào sang 1 phía.

- Dọn sạch căn nhà này! Tôi tôi sẽ đón Khuynh Thi về đây!

* *

Hơn 11 giờ tối....

Cô vẫn không thể nào quên thói quen nấu cơm và đợi Thiên Nham đi làm khuya mới về.

Mọi thứ xong xuôi...cô vẫn ngồi xếp đồ mình vào vali với nỗi đau đớn xen lẫn trông chờ rằng anh sẽ nghĩ lại...Nghĩ về đứa con cô đang mang trong bụng.

Chốc chốc, cô lại ngoảnh lên nhìn đồng hồ...

Bỗng, tiếng vặn cửa ở ở bên ngoài thô bạo. Theo phản xạ, Cẩm Đào giật mình nhìn về phía ấy.

Thiên Nham mới về đã lôi một cô gái lạ ấn vào tường và hôn lên khắp mặt cô.

- A...Thiên Nham...anh từ từ đã...đừng nóng vội mà...có người đang nhìn chúng ta kia!!

Cô gái đưa ánh mắt nhìn về phía Cẩm Đào. Không ai khác chính là Khuynh Thi.

Thiên Nham nhìn biểu cảm sững sờ, một tay cô bịt miệng để kiềm chế nỗi đau và nước mắt sắp tuôn trào. Anh càng phấn khích và đầy thích thú

- Kệ cô ta! Người vô hình em để ý làm gì? Quan trọng là...anh đã chờ em rất lâu rồi đấy!

Dứt lời, Thiên Nham kéo Khuynh Thi xuống cái bàn gần đó và đè nửa người cô xuống. Cơ thể đầy mùi nam tính và to chắc của anh cùng mùi nước hoa hắc mùi của Khuynh Thi hoà quyện vào nhau.

Đôi bàn tay rắn chắc của anh giữ chặt tay Khuynh Thi áp sát mặt bàn không cho cô gãy gập. Hơi thở ấm nóng gấp gáp bởi những nụ hôn cuồng nhiệt của Thiên Nham đi khắp khuôn mặt cô. Chạy dọc từ trán đến mũi, má, môi và chiếc cổ.

- A...hh...Thiên...Nham...dừng lại...đi mà...có người đang...nhìn...a...ahhh...

Thiên Nham để mặc tai lời nói của Khuynh Thi. Vẫn tiếp tục được hơn 10 phút màn chào hỏi cô trước mặt Cẩm Đào 1 cách thân nhiên.

Cẩm Đào nén giận đau trong lòng khi chứng kiến cảnh chồng mình ôm ấp, mặn nồng cơ thể với người con gái khác. Dồn hết sức lực yếu ớt chống tay đứng dậy.

Cô cố đứng vững trên sàn nhà, hét lên:

- Vương Thiên Nham!!! Anh thật quá đáng!

- Nếu trước kia...anh là 1 người tàn nhẫn, bị ỉn thế này thì...ngay từ đầu tại sao lại khiến tôi tin anh là người tốt cơ chứ?

- Lừa gạt tình cảm người khác...anh thấy vui lắm sao?

Câu hỏi là nỗi đau lớn trong nội tâm và suy nghĩ cô. Một sai lầm khi đã tin tưởng anh để rồi bị phản bội.

Cô gạt nước mắt chạy ra ngoài để thoát khỏi cảnh tượng kinh hoàng.

- Đồ tồi!!

Cánh cửa bật mở...,Cẩm Đào chạy ra ngoài, dáng người con gái bé nhỏ lững thững 1 mình ôm nỗi đau,vô định đi trong màn đêm đã bao phủ cả con đường.

Thiên Nham hơi sững người nhìn Cẩm Đào thì bị Khuynh Thi lấy tay quay đầu anh về phía cô:

- Chúng ta tiếp tục thôi anh yêu... ~

3 viết đến đây có bị ức chế không các nàng?

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Độc Quyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7

- Anh với Khuynh Thi dám ân ái trước mặt tôi thế ư? ... Quá đáng...

Cầm Đào vừa nghĩ lại khung cảnh khủng khiếp lúc nãy vừa quệt dòng nước mắt cùng nỗi tủi thân vô bờ.

- Anh còn đuổi cả 2 mẹ con tôi ra ngoài vì Khuynh Thi về ư?.. Tại sao..

Nước mắt cay đắng mặn chát...Cầm Đào xoa xoa cái bụng đang ngày càng lớn dần của mình

- Không... Mẹ sẽ không rời khỏi căn nhà ấy! Không thể ảnh hưởng xấu tới thai nhi được!

- Con phải sinh ra trong ngôi nhà ấy! Để có thể nhìn thấy được bộ mặt của cha con!

* *

Sáng ngày hôm sau, Cầm Đào quay lại ngôi biệt thự ấy. Cánh cửa chính được mở và đập vào mắt Cầm Đào hình ảnh đầu tiên là 1 cặp đôi đang ngồi ôm nhau thân mật trên ghế.

Nhìn thấy Cầm Đào, Thiên Ngam và Khuynh Thi đều có chút ngạc nhiên nhưng rồi họ vẫn thản nhiên tiếp tục.

Khuynh Thi bám cổ Thiên Nham. Còn đôi bàn tay anh ôm lấy cái eo nhỏ nhắn của cô.

- Anh yêu...Hôm qua anh ngủ có ngon không? - Giọng ngọt sớt của Khuynh Thi cất lên.

- Chỉ cần có em thôi là đêm nào anh cũng ngủ rất ngon rồi!

Cầm Đào không nói năng gì chỉ im lặng đi tới chỗ để vali của mình định kéo lên trên tầng.

Thiên Nham thấy vậy liền cất tiếng gọi lại:

- Cô định đi đâu thế?

- Tôi sẽ chuyển qua phòng khách ở...

- Cô không thấy Thiên Nham đã đuổi cô ra ngoài rồi hay sao mà còn mặt dày ở lại ngôi nhà này làm phiền chúng tôi nữa??? - Khuynh Thi trừng mắt

- Tôi đã nhường cho cô phòng ngủ của...

- Nhường gì mà nhường chứ?? Tôi mới là người phải nói câu đó với cô đấy Cầm Đào! Thứ đàn bà vô liêm sỉ!- Khuynh Thi hét lên

Cô quay sang nũng nịu Thiên Nham:

- Anh đuổi cô ta ra khỏi nhà đi... ~

Ánh mắt đen sâu thăm thẳm tựa đáy hồ lạnh lùng nhìn thẳng vào Cầm Đào, giọng nói ra lệnh:

- Tôi sẽ đưa cô tiền để mua 1 căn hộ mới rồi sống với đứa bé! Sau này đừng bao giờ tới tìm tôi nữa!

- Ngôi nhà này không còn chứa chấp cô! Giờ thì hãy mau cút khỏi nơi này trước khi tôi dùng tới bạo lực!!

Cầm Đào rất sốc khi nghe những lời Thiên Nham nói với cô thô bạo và thú tính như vậy.

Bỗng, như sức nhớ ra điều gì quan trọng, Khuynh Thi lay tay Thiên Nham:

- Anh!! Em nghĩ lại rồi! Cứ cho cô ta sống ở đây đi!

- Hm?.....Nhưng... - Thiên Nham chau mày tỏ ra băn khoăn trước sự thay đổi đột ngột của cô.

- Nghe em! Cứ cho cô ấy ở lại...đi mà~ Khuyñh Thi dụi đầu vào lồng ngực của Thiên Nham nhõng nhẽo.

Cuối cùng anh cũng gật đầu.

- Nể tình Khuyñh Thi, tôi cho cô ở lại!

- Khoan khoan chờ mừng Cẩm Đào à! - Khuyñh Thi nhếch môi cười đều rồi khoanh tay đứng dậy.

- Tôi cho cô ở lại đây không có nghĩa là cô được sống trong căn nhà này đâu!

- Gặp nhau vướng mắt lắm nên cô hãy dọn qua nhà kho ở đi!

Cẩm Đào nắm chặt vali:

- Sao...ơ?

- Người như cô không có tư cách lên tiếng đâu! Dọn tới nhà kho ở đi trước khi tôi còn chút lòng thương với cô! - Khuyñh Thi ấn người Cẩm Đào.

Thiên Nham cầm ly rượu vang cạnh đó nhếch khóe miệng, anh chậm chậm vỗ tay và đi tới gần chỗ Cẩm Đào.

Hai tay anh hướng ra phía cửa chính và nhìn Cẩm Đào càng lộ rõ vẻ đều cẳng:

- Xin mời!

Nhà kho là 1 cái nhà nhỏ ở trong vườn cách xa căn biệt thự này. Nơi ấy chật chội, ẩm mốc, lâu lâu không có người dọn dẹp nên bị hồng hóc thậm chí còn bị dột.

Cẩm Đào lẹ khệ kéo đồng vali đi bộ giữa trời nắng nôi, miết mãi mồ hôi dể dể đến được nhà kho.

- Khụ khụ khụ!! - Tiếng ho của cô cất lên khi cánh cửa sắt hoen gỉ được kéo ra.

Bụi bay mù mịt trong không khí. Mùi ẩm mốc sộc thẳng vào mũi cô. Không gian chật hẹp với 1 đồng đồ cũ. Sàn nhà gỗ cũng ẩm bước chân lên kêu rõ tiếng cọt kết.

Cô kéo đồ mình vào trong rồi mới phát hiện nhà kho có tầng hai. Đó là 1 căn gác xét khá rộng và không có nhiều đồ.

Không gian thoáng đãng với 1 khung cửa sổ lớn cùng những tia nắng chiếu vào.

- Mình sẽ sống ở trên này! - Cẩm Đào đảo mắt qua 1 lượt rồi ra quyết định.

- Trước tiên...phải dọn dẹp nó đã!

* *

Ở khu biệt thự, Thiên Nham đứng trên lan can hóng gió trời cùng Khuyñh Thi.

Anh luôn tay ôm cô từ phía sau.

- Nói cho anh biết...tại sao em lại để Cẩm Đào ở lại?

Khuyñh Thi mon trớn má của Thiên Nham:

- Còn gì khác nữa ngoài phá cái thai đó của Cẩm Đào?

Thiên Nham trầm ngâm suy nghĩ 1 lúc rồi cất tiếng khàn khàn:

- Chúng ta...có nhất thiết phải làm thế không...?

- Anh nói gì vậy?? - Khuyñh Thi tỏ vẻ ngạc nhiên.

- Dù gì chúng ta cũng ở bên nhau rồi! Hai mẹ con Cẩm Đào tự cô ta lo liệu!

Thiên Nham vừa nói dứt câu thì Khuyñh Thi đẩy anh:

- Lúc đầu anh chẳng phải đã tìm cách phá thai Cẩm Đào nhưng thất bại rồi sao? Em về đây một phần là cùng anh làm lại điều ấy!
- Vậy mà giờ anh đổi ý là như nào? Vì ai làm gì đêm ấy mà Cẩm Đào có thai chứ?? - Khuynh Thi quay mặt ra chỗ khác tỏ vẻ hờn giận, trách móc.
- Anh nên nhớ là 1 khi thằng bé ra đời thì mọi chuyện sẽ trở nên rắc rối! Về cuộc tình chúng ta lẫn cả gia đình!
- Đó chính là lí do mà cái thai đó không nên tồn tại!

Nói tới đây, Thiên Nham lại tới ôm Khuynh Thi vào lòng..

- Anh hiểu rồi!

Σ(° △ °|||)⋂ âm mưu tàn độc quá không các nàng?

Nữ chính chọn ở lại mới có thể giúp ta đưa nam phụ vào nhé các nàng!

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Độc Quyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

- Cẩm Đào ơi?...Em trốn đâu rồi..? Con trai của ba ơi? Hai mẹ con em đang ở đâu ra đây gặp anh đi chứ?

- Mau ra đây, anh không làm hại thằng bé và em đâu...Ha ha ha....

Một giọng nói quen thuộc của đàn ông với nụ cười đầy man rợn phát ra trong một căn nhà bỏ hoang, tối tăm, trống vắng.

Không khí ẩm mốc, âm u, lạnh toát.

Cẩm Đào giật mình. Cô vô cùng sợ hãi khi thấy mình nằm bất động dưới sàn đất của căn nhà hoang này lúc nào.

- RẦM!!!!!!!! - Tiếng mở cửa thô bạo phát ra từ bên ngoài phòng.

- Ô chà chà...phòng này cũng không có ai à? Trốn kĩ thật! Nhưng anh chắc chắn em đang ở căn phòng cuối cùng kia! Ha ha ha...Anh tới với 2 mẹ con em đây!

Tiếng bước chân hần chằm chằm bước xuống sàn gỗ ẩm phát ra tiếng "cót két".

Hắn đang kéo lê 1 vật gì đó trên tay ma sát với nền đất...Đó là 1 chiếc chày gỗ.

Cẩm Đào trong trạng thái hoảng sợ tột đỉnh. Cả người cô run lên. Sống lưng lạnh toát. Cả người chảy mồ hôi. Cô muốn hét lên nhưng làm vậy sẽ nguy hiểm vì chỉ có 1 mình.

Hắn đã đến. Đứng ngay trước cửa phòng cô. Và...vặn cửa...

- Ha ha...Bắt được rồi!

- Hm? Không có ư? Định chơi trốn tìm với anh à cục cưng? Vậy anh sẽ đi tìm đây!

Cẩm Đào lấy 2 tay bịt chặt miệng nuốt chặt con sợ vào trong. Cô nhanh chóng núp dưới đồng bàn ở cuối phòng.

- Ở trong tủ không có? Ở đây cũng không có... - Hắn tiếp tục bước chân và lê cái chày gỗ cầm trên tay tiến tới đồng bàn..

Rồi dừng ở cái bàn cuối cùng nhưng không nhìn thấy Cẩm Đào. Hắn đứng đó 1 lúc rồi bước chân ra chỗ khác bỏ đi.

Cô thở phào nhẹ nhõm vì nghĩ mình đã thoát. Nhưng khi cô quay mặt ra phía bên phải thì hắn đã đứng ngay trước mặt cô, tay vỗ vào cái chày:

- Hahahaha....Tìm thấy em rồi!

Cẩm Đào mặt tái mét:

- Vương...Thiên...Nham...?!!

Thiên Nham kéo cô đứng dậy đẩy mạnh vào tường làm cô nhún nhót ôm bụng.

- Anh...định làm gì? ...

- Còn hỏi à? Tôi đến giúp cô phá cái thai ngay lúc này bằng chính chiếc chày này....! Ha ha ha....

Mắt Thiên Nham hằn lên tia đỏ ngầu. Nụ cười man rợn thú tính. Trông bộ dạng rất đáng sợ.

- Không...xin anh...đừng..Cứu!!!! Có ai không cứu tôi!!! Cứu!!!!

- Con trai của ba...ba yêu con!

Thiên Nham giờ chiếc chày gỗ lên và vung mạnh vào bụng cô....

- Không! AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA!!!!

Cầm Đào hét lên, mở mắt, choàng tỉnh. Một làn gió thổi qua khung cửa sổ gác xét.

Hoá ra đó chỉ là 1 giấc mơ.

Cả người cô chảy toát hết mồ hôi. Tay đặt vào chiếc bụng đang lớn dần của mình. Không có gì xảy ra cả. Thai nhi cô vẫn an toàn.

Nhưng dư vị đáng sợ của giấc mơ khủng khiếp ấy đã làm dấy lên trong người Cầm Đào 1 nỗi lo sợ, bất an.

* *

Ngày mới nắng lên, ở khu biệt thự:

- Thiên Nham! Anh chuẩn bị xong chưa? Anh trai em sắp tới thăm em rồi đấy! - Khuynh Thi ôm cổ Thiên Nham đang ngồi đọc báo.

- Được rồi! Anh đi chuẩn bị đấy! Xong ngay thôi! - Thiên Nham véo nhẹ má cô.

* *

Ở căn gác xét nhà kho, Cầm Đào bắt đầu xắn tay áo lên lau chùi và dọn dẹp tiếp nơi ở của cô.

Đang dọn chỗ tủ thì cô thấy có 1 chiếc hộp cũ khá lớn phủ đầy bụi nằm trong góc. Cầm Đào lấy nó ra và thổi sạch, tò mò mở nắp....

- Đây là....Vương...Thiên Nham?

Cầm Đào rất ngạc nhiên vì đây là có lẽ là chiếc hộp cất giữ những kỉ niệm hồi bé của Thiên Nham.

Chủ yếu là bức ảnh anh chụp với gia đình của mình. Hồi bé, Thiên Nham đã có nét điển trai giống bố và sở hữu làn da trắng theo gen của mẹ. Một cậu bé thông minh, lanh lợi, ấm áp.

Nhưng có 1 điều lạ hơn là những bức ảnh năm cậu 12 tuổi thì trông lại rất lạnh lùng, khó gần. Cô không hiểu?!

Cầm Đào tiếp tục cầm cuốn sổ cạnh đó lên. Có 1 trang giấy cuối cùng với nét bút nguệch ngoạc ghi là:

- Ngày 15/5, tôi còn sống, xin Người hãy cứu lấy mẹ tôi...

- Ngày 22/5, mẹ tôi mất...

Cô hơi sốc và chết lặng người đi khi đọc những dòng viết này. Chắc chắn là của Thiên Nham. Trong hộp còn duy nhất 1 con gấu bông trông khá nguyên vẹn có đề là quà gửi Thiên Nham.

Cô tiếp tục nhấc con gấu bông lên thì có gì đó rơi ra. Một bức ảnh bị cuộn nhỏ và bị giấu trong cái chuông trước cổ con gấu. Cô mở nó ra....

Bức ảnh nhàu là hình chụp 1 chiếc kẹp tóc có đính kim cương,nó lại đính máu...Mặt sau bức ảnh có ghi:

- Nó sẽ đến và giết....Xin hãy cứu mẹ...

Có gì đó không đúng. Cầm Đào đọc mảnh giấy trên tay mà người cô run run, lục lại kí ức 10 năm trước.

"Mẹ của Thiên Nham chết do tai nạn giao thông mà?...không thể nào lại..."

* *

Ở khu biệt thự, Khuynh Thi reo lên:

- A a a...!! Du Lục Dương, anh trai yêu dấu của em!!!

Cô bám cổ anh trai mình lòng vui khôn xiết. Lục Dương cũng ôm lấy em gái mình, cười nói:

- Về nước rồi, lâu không gặp mà nhìn em vẫn trẻ con như ngày nào!

Khuynh Thi tỏ vẻ giận hờn anh trai, bám lấy Thiên Nham cạnh đó:

- Anh trai xấu! Ghét anh!

Lục Dương nhìn Khuynh Thi phì cười, Thiên Nham cũng chỉ gật đầu nhưng nhìn người con trai bên cạnh Lục Dương:

- Còn đây...là ai?

Lục Dương vui vẻ giới thiệu:

- À chút nữa quên mất! Giới thiệu cho mọi người...đây là đối tác ở bên công ty anh, vì xe anh hỏng nên nhờ cậu ấy trở qua đây!

Chàng trai đứng bên cạnh có vóc dáng cao lớn, khuôn mặt tuấn tú, sáng ngời cùng ánh mắt nâu cuốn hút nở 1 nụ cười, anh cất tiếng giọng ấm áp:

- Xin chào! Tôi tên là Nhật Viễn!

Lục Dương chen vào nói thêm:

- Nhật Viễn là đối tác trẻ bên tôi nhưng có lẽ là bằng tuổi cậu đây, Thiên Nham!

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Độc Quyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9

- Tầm 1 tiếng nữa chúng ta sẽ ăn cơm nha! - Khuynh Thi bận rộn từ trong nhà bếp ra nói với 3 người đàn ông đang ngồi trò chuyện.

- Trong lúc chờ đợi...tôi có thể ra khu vườn ngoài kia đi dạo 1 lúc có được không? Khu vườn nhà anh thực sự rất đẹp! - Nhật Viễn bỗng dừng cất lời hỏi Thiên Nham.

Anh gật đầu đồng ý luôn:

- Cậu cứ tự nhiên!

* *

Nhật Vũ ngoài làm 1 nhà doanh nhân thành đạt cùng với đồng công việc tưởng chừng như là 1 con người khô khan. Nhưng không phải vậy, anh rất yêu thích sự thoáng đãng và tìm tới những cái đẹp của thiên nhiên, cuộc sống.

Với chiếc áo sơ mi trắng cúc thùng và chiếc quần âu đen càng toát lên vẻ tao nhã của Nhật Viễn. Anh dứt 2 tay vào túi quần, thông thả dạo bước trên lối vườn lát đá tận hưởng bầu không khí trong lành.

- Hm?

Cái đầu anh hơi nghiêng khi nhìn thấy 1 căn nhà cũ ở cuối khu vườn bị khuất sau lùm cây.

Không biết là tò mò hay lý do gì, Nhật Viễn len qua đám cây, tiến gần tới căn nhà. Cánh cửa được mở sẵn.

Anh đảo mắt qua 1 lượt:

- Nhà kho?

Tưởng tìm được gì đó thú vị để chiêm ngưỡng, anh quay người định đi thì bước chân bị khựng lại bởi 1 tiếng đổ của đồ vật.

Nhật Vũ lấy làm lạ quay lại nhìn nhà kho thì chả thấy có ai.

" Chắc là tiếng động của con mèo làm đổ 1 thứ gì đó! "

- Reng reng reng!- Một cuộc gọi đến từ Lục Dương.

- Nhật Viễn! Cậu về biệt thự ngay đi! Com xong rồi đây! Chúng tôi đang chờ cậu về!

- Tôi biết rồi! Tôi về ngay đây! - Nhật Viễn cúp máy.

Mới đi được khoảng 2 bước thì một tiếng của 1 người con gái lại kêu lên:

- A.....!!

Lập tức anh hướng mắt về nơi phát ra tiếng động.

" Có gác xét? "

Nhật Viễn nắm chắc điện thoại, quyết định lần cầu thang và bước lên đó.

Chiếc cầu thang gỗ đã cũ và cảm tưởng như có thể sập bất cứ lúc nào phát ra tiếng " cọt két ".

Cầm Đào ở trên gác xét nghe tiếng bước chân lập tức hoảng sợ. Có ai đó đang lên trên đây. Cô lại nhớ tới giấc mơ buổi tối hôm qua: Vương Thiên Nham với chiếc chày gỗ đang muốn hăm hại cái thai

" Không...Xin hãy đi đi! Để tôi yên... để con tôi yên "

Cầm Đào sợ quá lùi lại phía sau. Cô đã nhìn thấy phần tóc của người ấy....và... Cầm Đào nhắm chặt mắt lại, giơ tay ra phía trước mà hét lên:

- Xin...đừng hại tôi tôi mà....! Để tôi yên...Làm ơn...

Bước chân của anh tiến gần đến chỗ cô. Dù nhắm chặt mắt nhưng Cầm Đào có thể cảm nhận được rõ người ấy đang đứng trước mặt mình.

Hai bàn tay cô run rẩy chấp lại cầu xin:

- Đừng làm hại tôi tôi mà...

1 phút...2 phút...3 phút....Không gian tĩnh lặng. Chẳng có gì xảy ra cả...Cầm Đào mới bắt đầu từ từ mở mắt. Cô ngước khuôn mặt lên và chuyển từ trạng thái sợ hãi sang ngạc nhiên.

Nhật Viễn cũng vậy. Bốn con mắt nhìn nhau đầy sự khó hiểu

-...Anh...là ai?...

Câu hỏi đó làm Nhật Viễn thức tỉnh. Môi mấp máy:

- Tại...sao...cô lại ở đây?

- Tôi...tôi...

Cầm Đào đang ấp úng thì thân hình cao lớn ấy ngồi xuống ngay trước mặt cô. Đôi bàn tay thon dài nổi bật những đường gân tuyệt đẹp ầm ập ấy chọt nắm lấy bàn tay lạnh của cô.

Cầm Đào sợ hãi cố dụi tay lại thì Nhật Viễn càng giữ chặt hơn. Miệng anh cất tiếng trầm trầm:

- Để yên...tay cô chảy máu kia...!

Dứt lời, anh quay sang nhìn đồng hồ bị đồ lộn xộn xung quanh cùng những mảnh vỡ. Ánh mắt dừng lại ở 1 mảnh vãi.

Nhật Viễn với lấy nó rồi băng bó lại vết thương cho Cầm Đào trước sự sững sờ của cô. Anh chăm chú, cẩn thận không làm cô đau.

Xong xuôi, Nhật Viễn ngẩng mặt lên nhìn thẳng vào Cầm Đào...Một làn gió từ khung cửa thoảng qua và những tia nắng chiếu vào 2 con người.

Khuôn mặt tuấn tú,mái tóc đen nhánh cùng ánh mắt nâu hiền dịu nổi bật vẻ đẹp của chàng trai tựa 1 thiên thần.

- Cô...cẩn thận hơn nhé! Tôi không muốn nhìn thấy ai bị thương...

Cầm Đào e ngại dụi lại bàn tay của mình khỏi bàn tay Nhật Viễn. Anh nhìn vào chiếc bụng đang lớn dần của cô với tâm trạng vô cùng ngạc nhiên

- Cô đang mang...thai..?

Cầm Đào không trả lời gì.

- Cô là ai...? Tại sao đang mang thai lại sống ở 1 nơi như thế này...Cô...đã ăn gì chưa?...

- Reng reng reng! - Lại 1 cuộc điện thoại.

- Tôi nghe?

- Nhật Viễn! Cậu có về ngay không hả? Com dọn ra rồi! Định để chúng tôi chờ bao lâu nữa đây? - Lục Dương thúc giục.

- Tôi sẽ về ngay đây! - Anh lập tức cúp máy và đứng dậy.

Nhật Viễn hơi cúi người, chìa tay về phía trước:

- Chắc cô biết cậu Thiên Nham đúng không? Nào! Theo tôi, chúng ta về biệt thự ăn com rồi cùng nói chuyện!

* * *

Lục Dương chau mày, tay nhìn đồng hồ:

- Thiên Nham! Tôi nghĩ Nhật Viễn bị lạc trong khu vườn nhà cậu rồi! Đi tìm cậu ấy đi!

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Độc Quyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10

- Không...Tôi không đi! Tôi tự lo được! Anh cứ mặc tôi!

Vừa dứt lời, Cầm Đào nghe thấy tiếng Thiên Nham ngoài khu vườn.

- Nhật Viễn? Cậu ở đâu? Ra đây đi!

Cầm Đào hoảng hốt đẩy Nhật Viễn:

- Thiên...Thiên Nham đến kìa...Anh hãy đi đi!

- Sao cô hoảng sợ vậy? Có chuyện gì giữa 2 người à?

Cầm Đào hét ngoảnh ra ngoài cửa sổ lại nhìn Nhật Viễn lo lắng:

- Tôi bảo anh đi đi! Nhanh lên!!

- Không! Tôi muốn biết cô là ai? Tại sao lại sống ở đây? Nói rồi tôi sẽ đi! - Nhật Viễn nhất quyết.

Ở ngoài khu vườn, Thiên Nham đảo mắt hết bên này đến bên khác tìm kiếm nhưng không thấy bóng dáng ai. Ánh mắt anh dừng lại ở phía ngôi nhà kho đang mở cửa...

Lòng anh dấy lên 1 nỗi đa nghi:

- Cầm Đào?... Lẽ nào cậu ta....

Đôi bàn tay anh nắm chặt lại đi về phía căn nhà kho cũ.

- Nhật Viễn? Cậu có ở đây không?

Tiếng bước chân Thiên Nham nghe rõ mồn một ở ngay dưới tầng làm Cầm Đào sốt sắng, không biết làm thế nào. Lòng tự hỏi:

"Nếu Thiên Nham nhìn thấy người này ở đây thì mọi chuyện sẽ thế nào? "

Nhật Viễn nhìn Cẩm Đào bối rối trước mặt mình:

- VẬY...để tôi trả lời cho Thiên Nham biết là tôi đang ở đây nhé?

Anh định mở miệng thì bị Cẩm Đào bịt chặt miệng, cô nói nhỏ:

- Được rồi! Trước tiên anh trốn tạm vào tủ đi...Tôi sẽ cho anh biết mọi chuyện!

Tiếng chân Thiên Nham đang tiến dần lên cầu thang gác xét.

Cẩm Đào giữ lại trạng thái bình thường.

- Có chuyện gì đang xảy ra ở đây vậy?

Anh nhìn đồng hồ vỡ và cánh tay được băng bó của Cẩm Đào tỏ ra bồn chồn.

- K...không có! Tôi chỉ đang dọn dẹp lại căn phòng không may làm đổ đồ xuống..

Thiên Nham đảo qua phòng như tìm kiếm gì đó rồi nhìn thẳng vào mắt Cẩm Đào:

- Cô thích hợp sống ở đây hơn là căn biệt thự kia đấy, " vật thay thế"!

- Anh có thể ngừng nói từ đó với tôi được rồi mà? Chả phải người tình, Khuynh Thi yêu dấu của anh về rồi đấy ư?

- Nếu cô không chen vào cuộc sống của tôi, thì cũng chả xuất hiện cụm từ ấy, cũng không phải để tôi lãng phí mấy năm trời với cuộc hôn nhân giả tạo, và cũng không có cả...cái thai đó!

Thiên Nham nhếch môi chế giễu,mĩa mai cô. Cẩm Đào ánh mắt đượm buồn, giọng nói thất lại khi nhớ về kí ức:

- Trước đó, có lần tôi đã từng hỏi anh nhiều câu hỏi, anh trả lời chỉ yêu mình tôi, cảm tôi không được có nhân tình để rồi giờ chính anh lại là người không thực hiện được điều ấy!

Thiên Nham cất tiếng thần nhiên:

- Tôi cảm cô, chứ cô đâu cảm tôi?

Cẩm Đào chết sững lại, không thốt nổi lên lời. Thiên Nham thờ dài chán nản:

- Còn cái thai thì hãy giữ lấy nó cho an toàn!

- Lỡ có em bé thì sao? Anh sẽ nuôi cả 2 mẹ con em... - Cẩm Đào nhấn mạnh câu hỏi của cô và câu trả lời của Thiên Nham trong kí ức, nước mắt lưng tròng, cô tiếp tục:

- Lừa dối trong tình yêu cũng được nhưng vấn đề có con thì đáng lẽ ra...anh cũng phải 1 lần nghiêm túc chứ?... Để rồi giờ anh vứt 2 mẹ con tôi tự nuôi lấy nhau qua ngày như này sao?

Thiên Nham cứ đứng đờ người ra không nói năng được gì. Ánh mắt đen sâu chứa 1 thứ cảm xúc khó đoán.

- Xin anh...đừng làm hại đứa bé cả bây giờ và sau này! Nó là con anh mà...

Thiên Nham bỗng lùi 1 bước về phía sau rồi quay người lại về phía cửa. Cô nhìn tấm lưng cao lớn của anh.

- Tôi đã nói tôi không hề muốn có con với cô! Trẻ em sinh ra sẽ khiến cuộc sống tôi đảo lộn!

- Cô có quyền chọn để trẻ em bé ra đi 1 cách nhẹ nhàng và êm ái nhất! Tôi sẽ giúp cô...ở lần thứ 2!

Dứt lời, Thiên Nham định bước đi thì câu nói Cẩm Đào làm anh khựng lại:

- Anh không đủ xấu xa và tàn nhẫn để làm việc đó đâu Thiên Nham...! Tôi biết điều đó mà...

- Anh đã từng là 1 con người rất tốt bụng...Đó là điều duy nhất và cuối cùng tôi tin tưởng ở anh!

- Anh nhớ lại đi! Có lần tôi đã giả sử nếu tôi chết thì anh sẽ ra sao? Anh bịt miệng tôi và nói không được nhắc tới chuyện ấy!

- Tôi bây giờ, nếu trẻ em bé trong bụng tôi chết...thì tôi cũng sẽ chết theo nó! Và điều ấy...sẽ làm anh phải day dứt, hối hận thêm 1 lần nữa!

Cụm từ " thêm 1 lần " như có ý được nhấn mạnh. Cô không biết sau tấm lưng kia là cảm xúc gì của Thiên Nham nữa.

Anh im lặng trong khoảnh khắc rồi cứ thế bỏ đi.

- Két...!!!

Tiếng cánh tủ bật mở...một thân hình cao lớn khác bước ra.Nhật Viễn đã nghe và hiểu hết toàn bộ câu chuyện. Thân hình anh cứng đờ và thực sự rất sốc.

Cầm Đào đau đón nhưng vẫn cố nở 1 nụ cười trong nước mắt:

- Giờ thì anh hãy...đi đi!

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Độc Quyền* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11

- Anh đã nghe thấy hết mọi chuyện rồi...giờ thì hãy đi đi! - Cầm Đào đẩy Nhật Viễn ra chỗ cửa rồi quay người lại dọn đồ đóng đồ vớ.

- Tôi sẽ...quay lại! Để đưa cô đi cùng tôi!

Cầm Đào khựng người, quay lại thì Nhật Viễn đã rời đi ngay từ lúc nào.

* * *

Thiên Nham vẫn đang đứng cạnh hồ nước tìm Nhật Viễn thì một bàn tay đặt lên vai làm anh giật mình:

- Cậu...đi đâu từ nãy tới giờ? Mau về thôi.

Đôi mắt Nhật Viễn âm trầm, lạnh nhạt,chỉ gạt đầu rồi quay người đi về trước....

- Ô chà chà! 2 cậu về rồi mau ngồi vào bàn ăn nhanh thôi!

Khuynh Thi mặt mày lo lắng:

- Các anh đi lâu quá đấy!

Cả 4 người ngồi vào bàn ăn cùng bữa cơm rất thịnh soạn. Khuynh Thi lanh len gắp nhiều món lần lượt cho anh trai và Thiên Nham.

Đến lượt Nhật Viễn thì anh đẩy dịch bát ra chỗ khác.

- Tôi không ăn được tôm! Có tay, tôi sẽ tự gắp!

Miệng anh nói mà mắt không thèm nhìn vào Khuynh Thi mặt ỉu xù vì bị khách từ chối.

- Ha ha! Có ý này! 2 cậu cũng đều làm trong giới doanh nhân! Cùng hợp tác với nhau đi! Công ty sẽ phát triển mạnh hơn khi Nhật Viễn làm đối tác cho Thiên Nham đấy! Cậu thấy thế nào?

Lục Dương nâng chén rượu lên, huých vai Nhật Viễn giục cậu đưa ra câu trả lời.

Thiên Nham sau 1 hồi suy tính cũng gật 1 tay lên phía trước:

- Hợp tác nhé!

Ánh mắt nâu sâu thẳm của Nhật Viễn nhấp bèn,anh đưa ra quyết định ngay sau đó rồi đưa tay phải mình lên bắt tay Thiên Nham.

- Được thôi! Hợp tác tốt!

- Ting Ting Ting! - Một tiếng báo có tin nhắn vang lên ngay sau đó.

Khuynh Thi mở lên xem thì ánh mắt sững sờ trước lời nhắn:

" Ngay bây giờ, đến gặp anh ở quán bar số...phố.... "

Người cô như chết lặng đi, nhẩn lại:

"Biến đi!Đề tôi yên! "

Đang định tắt máy thì 1 tin nhắn lại gửi tới:

" Đề em tới tận chỗ em đang ở nhé? "

Ngay sau đó là 1 cuộc gọi đến từ số điện thoại ấy. Tiếng chuông reo lên làm mọi người đều nhìn Khuynh Thi.

- Xem em không nghe máy? - Thiên Nham cất tiếng hỏi.

- À...không...người lạ gọi! Em không nghe số lạ! - Khuynh Thi cúi gằm mặt xuống ăn tiếp để che đi nỗi lo sợ trên khuôn mặt.

Sau 1 hồi, Lục Dương đã say khướt và gục xuống bàn ngủ. Khuynh Thi bèn xin phép Thiên Nham và Nhật Viễn đi có chút việc.

Trên bàn chỉ còn 2 người. Nhật Viễn cười, cất tiếng hỏi:

- Nghe nói anh đã lấy vợ! Không biết...vợ của Thiên Nham là ai nhỉ? Tôi rất tò mò!

Sắc mặt Thiên Nham có chút biến đổi. Chần chừ rồi đáp lại:

- Khuynh Thi!

Ánh mắt Nhật Viễn ánh lên ý cười, tiếp tục hỏi xoáy:

- Hm...Cậu thực sự rất may mắn khi có được người vợ xinh đẹp và nấu ăn rất ngon đấy! Hạnh phúc thật! Vậy có thể cho tôi xem ảnh cưới của vợ chồng nhà cậu không?

Thiên Nham ngập ngừng, tỏ vẻ khó chịu trong lòng:

- Cậu đừng nên tò mò quá!

Nhật Viễn rót tiếp rượu vào ly:

- Ồ không? Tôi chỉ thắc mắc là...vợ của Thiên Nham là ai thôi? Cô gái đang mang thai ở trong kho hay Khuynh Thi ở căn biệt thự này!?

Từng lời lẽ của Nhật Viễn như xoáy sâu vào tâm trí Thiên Nham. Anh đập tay xuống mặt bàn như không kiềm chế nổi:

- Nói đi! Cậu...đã biết được những gì??

- Hm... Là đối tác của nhau rồi thì đừng nên nói dối nhau, cậu Thiên Nham à...

- Thả cô ấy ra đi!

Nhật Viễn nhìn thẳng vào đôi mắt của Thiên Nham như ra lệnh và yêu cầu, lạnh lùng tới nghiêm túc.

- Tôi nhắc lại, anh buông tha cho Cẩm Đào đi!

* *

Ở quán bar, ánh đèn nhấp nháy, người người tấp nập lên sân khấu nhảy và hoà vào điệu nhạc với tiếng hò reo ầm ĩ.

Khuynh Thi đảo ánh mắt để kiểm tìm hình bóng của 1 người đàn ông.

Bỗng 1 bàn tay to lớn nắm lấy vai cô từ đằng sau và xoay cô lại. Hắn ghì chặt lấy người rồi hôn lên môi cô:

- Tại sao lại bỏ anh? Chúng ta còn yêu nhau mà!

- CHÁT!!!!

Một cái tát đau đớn vào mặt của người đàn ông trước mặt,Khuynh Thi đẩy mạnh tách mình ra khỏi vòng ôm mà cô cho là ghê tởm:

- Cút đi! Đồ mặt dày, bị ồ! Tôi với anh kết thúc từ 3 năm trước rồi! Không còn quan hệ gì nữa! Đừng tới làm phiền tôi, Thần Vũ!

Thần Vũ ôm lấy má mình, cất nụ cười lớn trông rất bị ồ, hấn gằn lên:

- Vì thằng Thiên Nham đó à? Ha...ha...

- Tin anh đi...chỉ có anh mới chấp nhận được con người thật của em thôi! Du Khuynh Thi, em cũng mặt dày và bị ối đầu kém anh đâu nhỉ? Có khi còn hơn cả anh nữa cơ... Ha... Ha... Ha...

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Độc Quyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12

- Ha...ha...Dám tát tôi à? Đêm nay em sẽ không thoát khỏi tôi đâu!

Thần Vũ cười bị ối rồi rút trong túi quần ra 1 chiếc khăn ướt tẩm thuốc ngủ bịt vào mũi Khuynh Thi. Cô ngất lịm đi.

Hắn bế cô vào khách sạn rồi đặt cô xuống giường. Ánh nhìn đầy biến thái.

- Yêu Thiên Nham ngay từ khi lần đầu gặp mặt à?... Em vì nó mà dám nói chia tay tôi đơn giản vậy ư? Không dễ vậy đâu...

- Con người như em thì ai yêu nổi ngoài tôi?

Thần Vũ nằm cạnh Khuynh Thi, tay vuốt vuốt lọn tóc cô rồi trượt dần xuống khuôn mặt trắng hồng.

Hắn đưa mũi gần vào má mà ngửi lấy mùi hương thơm quyến rũ của Khuynh Thi. Tay bắt đầu lần mò cơ thể, cời từng chiếc cúc áo của cô...

* *

Tại căn biệt thự

- Tôi nói là anh hãy thả Cẩm Đào ra! Ngay lập tức!- Nhật Viễn ra lệnh

- Anh nghĩ mình anh là ai mà dám ra lệnh cho tôi? Chuyện riêng tư của tôi, đừng xen vào! Thật phiền phức! Tôi không thả!

Thiên Nham ngả người ra chiếc ghế rồi dương mắt lên nhìn Nhật Viễn

- Đường đường chính chính là 1 Tổng giám đốc có quyền hành lớn của 1 công ty, nhà lãnh đạo làm gương cho những người cấp dưới noi theo,...

- Mà hoá ra, thực chất trong chuyện gia đình, anh lại là 1 người chồng quá tệ bạc! Có nhân tình và để người vợ mang thai mình sống trong nhà kho?

Nhật Viễn nhếch miệng rồi nâng ly rượu lên uống thì bị Thiên Nham túm cổ áo lôi ra khỏi bàn ăn:

- Cậu không hiểu chuyện gì thì hãy liệu mà im miệng và ra khỏi nhà tôi trước khi tôi còn chút lòng khoan dung với đối tác của mình!

Nhật Viễn nhìn thẳng vào mắt Thiên Nham.

- Tôi không cần phải hiểu quá rõ nguyên nhân mọi chuyện! Quan trọng là những gì tôi đã nhìn thấy!

- Lương tâm tôi không cho phép mình dừng dừng khi để cô gái ấy 1 mình nuôi cái thai trong điều kiện khó khăn như vậy! Tôi người ngoài còn xót nói gì tới 1 người chồng như anh không có chút lương tâm gì..!

Bàn tay Thiên Nham túm chặt cổ áo Nhật Viễn run lên vì tức giận. Chưa kịp phản kháng lại thì Nhật Viễn lại tiếp tục:

- Làm tổn thương vợ mình để quay lại với tình đầu, anh thấy thú vị lắm à?

Dứt lời, Nhật Viễn đẩy Thiên Nham ra, ánh mắt lạnh băng:

- Tôi cho anh thời gian từ giờ tới tối ngày mai để suy nghĩ và lập tức thả Cẩm Đào ra! Tôi sẽ quay lại!

- Dù sao Cẩm Đào cũng vẫn đang là vợ tôi! Anh là cái thá gì mà dám nói như kiểu mình sẽ quay lại đây để đưa Cẩm Đào rời khỏi khu biệt thự này vậy?

Thiên Nham gằn giọng, ánh mắt đen lộ rõ vẻ khó chịu và tức giận.

- Nơi vợ cậu đang sống cũng được coi là biệt thự à? Một người cha muốn làm hại đứa con trong bụng vợ mình, 1 người đang để tình nhân sống ngay trong nhà mình còn tư cách gì để giữ Cẩm Đào lại không?

- Tôi không nói nhiều nữa! Tối mai tôi sẽ quay lại!

Nhật Viễn cầm chiếc áo khoác của mình đang treo trên thành ghế rồi rời khỏi căn biệt thự của Thiên Nham để mặc anh đứng chôn chân ở đó.

* * *

Trời đã khuya, Lục Dương đã tỉnh rượu và đi về từ lúc nào. Thiên Nham vẫn không thấy Khuynh Thi đâu bèn nhấn máy gọi điện.

- Tút....tút.... - Tiếng chuông vang lên chờ đợi tín hiệu bắt máy của đối phương.

Ở phía khách sạn, Thần Vũ đang ngồi lau tóc sau khi đi tắm thì thấy điện thoại trên bàn của Khuynh Thi reo.

Anh lại gần, cầm máy lên và nhìn dòng chữ:

- Thiên Nham? Ô ồ...Bạn gọi lúc này là đang làm phiền chúng tôi đấy!

Thần Vũ quay sang nhìn Khuynh Thi không có mảnh vải nào che thân đang trần trụi nằm trên giường bất tỉnh không biết chuyện gì xảy ra.

- Haizz! Tôi thấy tội nghiệp cho cậu quá Thiên Nham...Cũng chẳng hiểu sao 1 người thông minh như cậu lại để Khuynh Thi lừa được nhỉ?...Nhưng xin lỗi, đêm nay cô ấy là của tôi rồi!

Thần Vũ nhấn vào nút từ chối cuộc gọi và tắt nguồn ngay sau đó.

- Ha...ha....em yêu à? Chúng ta tiếp tục thôi!

Thiên Nham thấy lạ khi Khuynh Thi tắt máy, anh gọi lại thì có tiếng thông báo:

- Thuê bao quý khách vừa gọi...

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Độc Quyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13

- AAAAAAAAAAAAA!!!!

Khuynh Thi hét to lên trong phòng khi vừa mới tỉnh dậy và thấy mình đang trong trạng thái không có 1 mảnh vải che thân.

- Chuyện gì đang xảy ra thế này? Sao mình lại ở đây...?

- Ồ? Em dậy rồi đó hả?

Tiếng 1 người đàn ông từ trong phòng bếp đi ra làm cô vội vớ lấy chiếc chăn mà khiếp sợ kêu lên:

- Th...Thần Vũ?

- Sao em nhìn anh khiếp sợ vậy? Công nhận em ngủ say thật! Trưa rồi này, dậy ăn chút gì đi.

Thần Vũ bụng bữa sáng tiến lại gần chỗ Khuynh Thi thì bị cô hét ra làm đĩa đồ ăn bị rơi xuống đất: CHOANG!!!

- Đồ bị ối!! Nói nhanh đêm qua anh đã làm gì tôi? - Khuynh Thi hét lên lộ rõ vẻ mất kiểm soát.

Thần Vũ ngồi xuống giường, gờ tay mình lên ngực và cúi xuống ngực cả vai, và với một nụ cười thoải mái:

- Mùi hương em tối giờ còn quyện cả vào người anh này? Ha...ha...Thơm quá!

Khuynh Thi tức giận như sắp khóc gờ tay tát mạnh vào má Thần Vũ ngồi cạnh đó:

- Tại sao...anh dám... Anh đi chết đi! Tôi sẽ giết anh!!! Đồ khốn!!!!

Thần Vũ lấy tay ôm vết đau đỏ rát của mình trên má rồi ngửa mặt lên cười đều:

- Vậy em nghĩ lần đầu của em là để dành cho thằng Thiên Nham ấy hả?

- Anh chỉ yêu cầu 1 đêm em là của anh thôi mà? Giờ thì em có thể đi rồi muốn làm gì với thằng Thiên Nham đó thì làm!

Thần Vũ bỗng quay mặt sang phía Khuynh Thi nhìn âu yếm tới rùng mình:

- Về sau...nhờ em có...chuyện gì thì anh sẽ sẵn sàng chịu trách nhiệm mà!?

Câu nói đó của hắn làm người Khuynh Thi sững sờ và run lên. Cô lập tức đẩy Thần Vũ ra và chạy vào trong phòng vệ sinh.

* *

Đến tận 6h tối, Khuynh Thi mới về căn biệt thự. Thiên Nham đang đi đi lại lại suy nghĩ về việc gì đó có vẻ nghiêm trọng.

Nhìn thấy Khuynh Thi bước vào phòng. Anh sững sờ:

- Sao tới giờ em mới về? Em đã đi đâu?

Vừa mới dứt lời, Khuynh Thi đột nhiên chạy tới ôm lấy Thiên Nham rồi hôn anh.

- Thiên Nham à? Mình cưới nhau đi anh! Cưới đi anh...em không chịu nổi nữa rồi...!

Vẫn chưa hiểu chuyện gì xảy ra, anh gỡ người Khuynh Thi ra:

- Em...bị sao thế?

Không nói năng gì, Khuynh Thi ấn Thiên Nham ngã xuống giường rồi cởi cúc áo sơ mi anh ra:

- Th...Thiên Nham...e...em muốn...

Anh giữ tay cô lại:

- Em bị sao vậy?

Cô vẫn lắc đầu:

- Tại sao anh lại ngăn cản em? Vì Cẩm Đào à? Anh còn yêu cô ta à?

- Làm gì có chuyện đó!? - Thiên Nham phủ định.

- Vậy thì đừng ngăn cản em...Chỉ đêm nay thôi...Em yêu anh....

Khuynh Thi ngồi lên người Thiên Nham và cúi xuống hôn anh trong mê mên cuồng, gấp gáp.

Thiên Nham như bị kích thích, người anh nóng ran lên, cơn dục vọng đã xâm chiếm toàn bộ lí trí anh. Thiên Nham xoay người đè Khuynh Thi xuống hôn cô, rồi chuyển dần xuống cổ và ngực...

Màn dạo đầu kéo dài nửa tiếng, sau đó Thiên Nham cất giọng trầm trầm hỏi:

- Anh...vào nhé?

Khuynh Thi mặt đỏ ửng lên khẽ gật đầu. Cô quàng người ôm lấy Thiên Nham và kêu lên:

- A....h...h~.....a... ~

- N...hệ thôi anh...Đừng...ch...chuyển động nữa mà...ah....~...

1 căn phòng chất chứa phong tình. 1 đêm hoan lạc....cứ thế diễn ra liên tiếp trong 2 tiếng đồng hồ. Cả 2 đều nhể nhại mồ hôi sau 1 hồi vật vã trên giường rồi ngủ thiếp đi.

Tối 9h, Khuynh Thi mở mắt bừng tỉnh vì trong giấc ngủ đầu đó vẫn chứa nỗi sợ hãi bởi Thần Vũ, tiếp tới là sợ Cẩm Đào sẽ phá hỏng cuộc tình và lễ cưới của cô với Thiên Nham.

Mất Khuynh Thi bỗng nhìn ra phía cửa sổ căn phòng. Trời đã tối. Căn nhà kho nơi gác xét vẫn bật sáng đèn điện. Khuynh Thi nắm chặt 2 tay lại và rít lên 2 chữ: " Cẩm Đào!"

Khuynh Thi nhìn Thiên Nham vẫn đang ngủ trên giường:

- Đêm nay...hãy để em...xử lý Cẩm Đào! Rồi 2 chúng ta sẽ mãi mãi hạnh phúc bên nhau anh à...

Một tiếng sấm nổ vang trời ngay lúc ấy.

* *

- Cộp cộp cộp.... - Tiếng bước chân chạy của 1 người con gái đang đi trong vườn tối tiến tới căn nhà kho. Con gió lạnh làm lá rụng ngoài vườn kêu lên những tiếng xào xạc.

- Kết....ttt - Tiếng mở cửa nhà kho vang lên.

Đúng lúc ấy, Cẩm Đào đang ngồi khâu áo thì cửa sổ tự động bật mở. 1 cơn gió mạnh mang hơi nước thổi mạnh vào trong.

- Gió mạnh quá! Trời sắp mưa rồi.. - Cẩm Đào đứng dậy vươn người ra ngoài để với tới cánh cửa sổ đóng lại.

Cùng lúc ấy, tiếng chân ai đó đã tiến lên cầu thang gác xét. Tay cô kéo lê 1 vật nặng. Đó là cái chày gỗ ở xó nhà kho.

Cẩm Đào đóng được chiếc cửa sổ. Cô thở dài nhẹ nhõm rồi quay lưng lại.

Chợt,giật mình, khuôn mặt cô tái mét khi thấy bộ dạng của người con gái ấy. Giấc mơ ủa về với chiếc chày gỗ quen thuộc.

- Khuynh Thi?....

- Aha....ha...Tôi tới đây....tôi giúp cô và cả con cô được giải thoát khỏi cũi trần này! - Nụ cười mắt kiểm soát của Khuynh Thi vang lên đáng sợ tột đỉnh. Giống 1 con quỷ dữ giết người để chiếm đoạt 1 thứ gì đó.

- Không...xin cô...

Mưa nặng hạt. Mưa rơi xối xả và 1 tiếng sấm xé rạch ngang trời.

Mặt Cẩm Đào đầy máu ôm bụng mình khóc trước mặt Thiên Nham:

- Cứu em với...Thiên Nham...Cứu em..

Anh giật mình tỉnh giấc. Hai tay run lên ôm lấy đầu mình trong sự bàng hoàng.

- Khuynh Thi...anh vừa mơ thấy giấc mơ lạ lắm...

- Khuynh Thi?

Anh quay sang nhìn bên cạnh. Giường trống trơn. Khuynh Thi đã đi đâu mất.

Một điều gì đó khiến Thiên Nham nhìn qua cửa sổ. Trong màn mưa dày đặc, ánh sáng trên căn gác xét phía nhà kho cuối vườn...

Lòng Thiên Nham bỗng dấy lên 1 nỗi lo lắng tột đỉnh. Mọi anh run lên:

- C...Cẩm Đào...

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Độc Quyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14

- Ô? Tôi nghĩ cái chày này...không đủ làm đau cô đâu...

Khuynh Thi ngắm nghía cây chày rồi quăng nó ra 1 xó và vớ lấy cái dao nhọn trên bàn.

- Con dao này...sẽ là vật kết liễu cả 2 mẹ con cô... Ha ha ha....

Mưa càng lúc càng nặng hạt. Ở phía căn biệt thự, Thiên Nham mặc vội quần và vớ vội chiếc áo sơ mi mỏng rồi chạy xuống nhà.

" Khuynh Thi...em không được làm bất cứ chuyện gì khi không có anh! "

Anh nheo mắt nhìn bầu trời đen kịt và mưa xối xả rồi hít 1 hơi thật sâu để chạy 1 mạch tới căn nhà kho cuối vườn.

Cùng lúc ấy, 1 chiếc xe ô tô đã dừng ở cổng căn biệt thự. Đó là Nhật Viễn. Như đã hẹn, tối nay anh sẽ đến.

Cầm chiếc ô đen, anh bước xuống xe và đi bộ vào căn biệt thự. Nhưng dường như là không hề có 1 ai trong nhà. Nhật Viễn hướng ánh mắt về phía khu vườn, nơi căn gác xét vẫn sáng rực ánh đèn.

Trong làn mưa, Thiên Nham vẫn chạy, mưa hắt vào mặt anh đau rát, mưa thấm vào chiếc áo sơ mi, mưa đọng trên tóc.

SUỐT!!!!

Nền đá trơn làm anh bất chợt ngã. Đắt bám vào người anh. Thiên Nham gượng dậy. Đưa tay lên quệt miệng:

"Mình phải chạy nhanh hơn nữa! "

* *

- Cô sợ đau à Cẩm Đào? - Khuynh Thi cất tiếng hỏi.

- Nói gì đi chứ? Nói đi!!! Cô hãy nói đi!!! - Khuynh Thi mất kiểm soát túm tóc Cẩm Đào tức giận hét lên.

- Tôi đã cho cô...tất cả mọi thứ...Tại sao...cô lại không để yên...cho 2 mẹ con tôi chứ...xin cô... - Cẩm Đào nói nấc lên trong cơn sợ hãi tột độ.

- Tôi biết thằng bé trong bụng cô không có tội! Nhưng chính cô đã làm liên lụy tới nó! Chen ngang vào cuộc sống chúng tôi để giờ kết quả thành vậy!

- Rắc rối. Phiền phức. Tai họa. Đó là 3 thứ 2 mẹ con cô sẽ đem lại cho tôi. Tôi sẽ giúp cô được giải thoát. Chỉ hơi đau 1 chút thôi... - Khuynh Thi nhấc con dao sắc lên hướng về cái bụng của Cẩm Đào.

- Vĩnh....biệt....

Chiếc dao chịu lực đâm mạnh xuống..

- Không!!!!!!!!!!!!!!

PHẬP!!!!

Máu...

1 dòng máu đỏ tươi ấm nóng chảy ra rơi xuống nền nhà... 1 dòng máu hoà với nước mưa và bắn vào chiếc áo sơ mi trắng ướt sũng...Vài giọt rơi trên khuôn mặt Cẩm Đào.

Trước sự sững sờ và không gian chết ngệt ấy, cô cất lên 2 tiếng:

- Thiên....Nham?

1 thân hình to lớn tới chấn trước mặt cô. Tay anh nắm chặt chiếc dao sắc cứa vào da thịt làm lòng bàn tay chảy máu rất nhiều.

Khuynh Thi bàng hoàng, giật mình hoảng sợ, cô buông con dao ra:

- Máu...Thiên Nham...? Anh....tại sao anh...

- Đi đi!

Hai chữ " đi đi" được thốt ra cùng hơi thở lạnh lẽo từ Thiên Nham. Mái tóc ướt làm che đi biểu cảm anh lúc này.

Cẩm Đào vẫn chưa định thần trước câu nói của anh thì Khuynh Thi lập tức chạy tới và hét lên nhưng bị Thiên Nham cản lại:

- Không!!!! Anh buông tay ra!! Em phải giết chết con nhô đó!! Buông em ra Thiên Nham!!!

- Tại sao anh lại cản em chứ? Buông ra!!!

Thiên Nham gằn lên:

- Cô hãy đi đi!! Đi khỏi đây....

Cẩm Đào run rẩy sợ hãi gượng mình đứng dậy. Mối mấp máy:

- Th...Thiên Nham...

Dứt lời...cô chạy khỏi căn gác xét. Trong khoảnh khắc ấy, Thiên Nham có nói 1 câu rất nhỏ:

- Đi với cậu ấy đi.....

Khuynh Thi tức giận nhìn Cẩm Đào chạy thoát ngay trước mắt mình. Cô đẩy mạnh Thiên Nham ra:

- Anh làm gì vậy? Sao anh lại ngăn cản em giết cô ta?? Chẳng phải đó là kế hoạch ban đầu của mình ư...

Thiên Nham vẫn im lặng. Khuynh Thi đưa tay quệt nước mắt:

- Hay là anh lại mê lòng với cô ấy rồi? Anh không còn yêu....

Cả thân hình cao lớn, đầy mùi nước mưa ướt sũng cùng với mùi máu bốc tỏa gục xuống vai Khuynh Thi, miệng anh kề sát tai cô, hơi thở phả ra ấm nóng:

- Em à...Hãy để cô ấy đi đi...Rồi sẽ chẳng còn...bất cứ sự dính líu gì...giữa cô ấy và chúng ta....

Khuynh Thi nuốt con giận và nỗi đau trong lòng

" Không đâu...Anh đã mê lòng thật rồi! Đó chỉ là nguy hiểm! Sẽ không còn bất cứ sự dính líu gì chỉ khi 2 mẹ con cô ta chết đi! Và em...sẽ làm điều ấy...dù chỉ có 1 mình...em vẫn sẽ làm! "

Khuynh Thi nắm chặt đôi bàn tay lại.

* *

Cẩm Đào chạy thật nhanh. Chỉ biết chạy và chạy. Phía trước mờ loà và cô va vào 1 người trước mặt. Chiếc ô rơi xuống trên nền đá.

Chuẩn bị mất đà và ngã thì người đàn ông ấy kịp thời nhanh tay đỡ lấy cô. Mưa làm che mắt tầm nhìn Cẩm Đào.

Mờ loà. Gương mặt ấy quen lắm. Cô đã nhìn ở đâu rồi.

- Nhật Viễn....

Đôi mắt Cẩm Đào dần dần nhắm lại và ngất lịm đi.

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Độc Quyền* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15

- Không...máu! Cứu! Cứu tôi! Nó sẽ chết mất....

Cẩm Đào hét lên rồi choáng tỉnh. Mồ hôi nhễ nhại. Cô chưa kịp hoàn hồn thì 1 bàn tay to lớn, ấm áp chạm nhẹ lên trán cô:

- Sốt nặng rồi! Không sao đâu...Đó chỉ là 1 giấc mơ thôi!

Giọng nói trầm trầm, khàn khàn, điềm tĩnh của 1 người đàn ông vang lên giữa không gian tĩnh lặng làm Cẩm Đào giật mình, quay sang nhìn.

- Anh là...ai?

Nhật Viễn mỉm cười:

- Mới đó mà đã quên rồi à? Nhật Viễn, người cô bắt trốn trong tủ căn gác xét ấy!

Cẩm Đào ngồi lặng im để lục lại trí nhớ, 2 tay ôm đầu, cô hoảng hốt:

- Anh....Sao tôi lại ở đây? Đây là đâu?

Nhật Viễn không trả lời mà từ từ, nhẹ nhàng ấn Cẩm Đào nằm xuống. Anh đưa tay cầm chiếc khăn vắt sạch nước trong chậu rồi đặt lên trán Cẩm Đào:

- Từ từ rồi tôi sẽ giải thích!

Sau 1 hồi, Nhật Viễn mới cất tiếng:

- Mọi chuyện rất đơn giản...Tôi yêu cầu Thiên Nham thả cô ra!

- Tại...sao?... - Cẩm Đào mấp máy môi

- Thử hỏi xem người nào nhìn thấy cô 1 mình nuôi thai nhi sống trong căn gác xát trật ấy...cũng bằng lòng bỏ đi mà không thương xót?

- Hôm qua...tôi thấy cô chạy xuống từ nhà kho rất vội vàng và có vẻ sợ hãi...Có chuyện gì xảy ra?

Dứt lời, Cẩm Đào nhớ lại chuyện tối qua, 2 bàn tay nắm chắc lại rồi vô thức run lên bởi dư âm nỗi sợ, cô cất tiếng:

- Khuynh...Thi đã muốn giết tôi và cả đứa bé trong bụng...

Nhật Viễn nghe tới đây thì có hơi chút khựng lại. Cô tiếp tục:

- Chỉ cần chậm trễ 1 giây thôi là 2 mẹ con tôi sẽ chết...nhưng Th...Thiên Nham đã tới kịp...và đỡ lấy nhát dao...

- Anh ấy kêu tôi...hãy đi đi...Còn nữa...Anh ấy đã nói.

Cẩm Đào nhớ rõ ràng trong khoảnh khắc cô bỏ đi đã mang máng nghe được 1 câu nói rất nhỏ của Thiên Nham. Cô nhắm mắt cố nhớ lại nó trong tâm trí,mồ hôi bắt đầu chảy ra:

- Anh...anh ấy...nói...là...là

- Hãy đi với cậu ấy đi!

Cẩm Đào mở to 2 mắt và bàng hoàng trước câu mình vừa thốt ra rồi đưa mắt nhìn Nhật Viễn sững sờ:

- Lẽ nào....

Nhật Viễn nhìn Cẩm Đào bằng 1 ánh mắt hiền dịu, ấm áp:

- Ủ...Ý Thiên Nham nói là...cô hãy đi với tôi! Bởi ở đó.. nguy hiểm sẽ rình rập tới 2 mẹ con cô!

- Nhưng tại sao... - Cẩm Đào ngáp ngừ tỏ ra băn khoăn.

Một người mà cô cho là đã thay đổi, tàn độc và có ý định muốn hãm hại cô, trong tối qua lại giúp cô được giải thoát?

Nhật Viễn như nhìn được nỗi băn khoăn trong mắt Cẩm Đào:

- Theo tôi thì...dù sao,lương tâm của 1 người cha...bên sâu thẳm Thiên Nham không cho phép anh ta làm điều ấy!

- Nhưng nói như vậy không có nghĩa là hoàn toàn chắc chắn không có chuyện gì xảy ra với cái thai! Chúng ta không lường trước được điều gì sẽ xảy ra!

- Vậy nên...cô cứ an tâm...và ở đây 1 thời gian cho tới khi đứa bé ra đời an toàn!

Cẩm Đào nhìn Nhật Viễn cảm kích, tay cô ôm chiếc bụng lớn của mình:

- Cảm ơn anh....!

* *

Mọi chuyện cứ thế êm đềm trôi qua được 3 tuần.

Ở căn biệt thự, Khuynh Thi đang nấu com thì nhận được 1 cuộc điện thoại lạ. Cô nhắc máy:

- Alo?

- Chào em yêu! - Một giọng nói đầy biến thái của người đàn ông làm cô tái mét mặt lại.

- Th...Thần Vũ? Sao anh lại gọi tới đây?!!!! Tôi sẽ cúp máy!

- Ồ khoan khoan...Cần gì nóng vội vậy em yêu?...Anh chỉ gọi điện để xem em...đã có tin vui gì cho anh chưa?

- Ti..tin vui? Ý anh là sao?

- Ha ha...? Vậy là chưa có à? Theo dự tính của anh thì chậm nhất là vào tuần này chứ nhỉ?

- Bộ em...chưa có dấu hiệu gì hả em yêu?

Khuyenh Thi vừa lo lắng vừa tức giận:

- Đồ khủng!!

- Có chuyện gì vậy? Em đang nói chuyện với ai à? ... - Thiên Nham đi vào trong bếp rót nước nhìn Khuyenh Thi.

Cô gạt mình vội tắt máy và cố giữ thái độ điềm tĩnh nhất,nở 1 nụ cười:

- Người ta gọi nhầm số đó mà anh!

Thiên Nham gật gù ngồi xuống bàn ăn cạnh đó, nhìn khói toả nghi ngút từ đĩa thức ăn thơm lừng:

- Mình ăn chưa? Anh đói rồi!

Khuyenh Thi tươi cười lần lượt bê từng món ra đặt lên mặt bàn:

- Xong rồi đây! Chúng ta ăn thôi!

Đang ăn cá, Khuyenh Thi bỗng cảm thấy khó chịu trong người, bèn chạy vội ra bồn rửa nôm:

- Oẹ...oẹ...

Thiên Nham lấy làm lạ tới cạnh cô,vuốt vuốt lưng về lo lắng:

- Em bị dị ứng với cá...?

Khuyenh Thi vội gạt đầu trong lo sợ:

- Ủ...em quên mất em bị dị ứng với cá!

Sau bữa ăn, mặt cô tái mét lại khi nhớ tới cuộc gọi điện vừa nãy của Thân Vũ

"Tin vui? Dấu hiệu? "

" Những thứ mà anh ta nhắc tới có lẽ nào là.... "

Khuyenh Thi cố nuốt con sợ vào trong lòng. Tự mình an ủi:

" Không...không phải đâu! Chuyện đó tuyệt đối không thể xảy ra!! "

Tay cô cầm chiếc que thử thai mà mồ hôi chảy toát ra....

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Độc Quyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16

- 2 VẠCH.....!!!!??????

Khuyenh Thi cầm que thử thai trong phòng vệ sinh mà người run rẩy, hoảng sợ tột đỉnh...

" Không...kết quả này là lừa dối!! Không đúng! Mình không thể nào có con với... "

Người cô lạnh toát khi nhớ tới cuộc điện thoại hồi nãy, trán cô bắt đầu lấm tấm mồ hôi, mắt rung rung vì sợ hãi:

" Không...nếu mình có thai...thì phải là với Thiên Nham...chứ không thể nào với tên khốn Thân Vũ được! "

Khuyenh Thi nghiến răng ken két, tay nắm chặt lại.

- Ting Ting Ting!! - Một tiếng tin nhắn reo lên. Khuynh Thi mở ra và đọc:

" Nếu em có thai! Thì hãy báo cho anh nhé! Anh sẽ chịu trách nhiệm hết mà! ♥ Yêu em...! Thần Vũ.. "

Khuynh Thi đập mạnh chiếc điện thoại ra xó phòng vệ sinh mà hét lên:

- Đồ khốn!!! Tôi hận anh! Tôi sẽ giết anh Thần Vũ!!

Phía bên kia đầu dây, khi vừa gửi tin nhắn xong, Thần Vũ nở nụ cười đắc chí, tay lắc lắc ly rượu vang:

- Ha..ha...em tưởng chia tay tôi là xong ư? Thiên Nham à...hắn chỉ là kẻ đến sau thôi!

- Tôi còn lạ gì con người em nữa...Em sẽ biến cái thai đó là của Thiên Nham...Ha...ha...Làm cha con của tôi à...Cậu ta đúng là 1 kẻ tội nghiệp!

- Nhưng dù sao...cũng có kịch hay để xem! Một màn kịch lừa dối do tôi là đạo diễn, Thiên Nham làm nam chính! 1 nam chính bị người tình lừa tới thế thâm!...

* *

Ở 1 nơi khác....

- Hm..? - Nhật Viễn dơ túi sữa lên.

- Chừng này chắc là đủ!- Anh vừa dốc sữa ra cốc và hoà với nước ấm vừa lăm bằm

Cái gì anh cũng đều trải qua nhưng riêng chăm sóc người có thai thì đây là lần đầu tiên nên có hơi lúng túng và cân nhắc kỹ càng.

Nhật Viễn cẩn thận cầm cốc sữa tới cạnh giường nơi Cẩm Đào đang ngồi hướng mắt ra cửa sổ và suy nghĩ về điều gì đó... Có lẽ Nhật Viễn cũng đoán được là cô đang suy nghĩ về ai.

- Nào...cô uống chút sữa ấm đi!

Cô giật mình vì tiếng gọi, nhìn vào ly sữa trên tay Nhật Viễn, Cẩm Đào có chút bàng hoàng và sững lại.

Kể từ lâu lắm rồi, cô đã ám ảnh bởi ly sữa có chứa thuốc phá thai mà Thiên Nham đã tự tay pha cho cô uống.

- Đừng có như vậy chứ?...Lần đầu tiên tôi pha đấy! Chẳng lẽ không vừa khẩu vị cô?

Nhật Viễn có chút băn khoăn nhưng rồi anh cũng nhẹ nhàng nâng chiếc thìa lên:

- Há miệng ra...Tôi đút cho cô uống!

Cẩm Đào như sực tỉnh. Cô gạt đầu rồi ngoan ngoãn nghe lời, mở miệng ra và chịu cho anh đút:

- Cảm ơn anh! Tôi sẽ tự uống!

Cẩm Đào mỉm cười rồi đưa 2 tay lấy cốc sữa.

- Hôm nay có lịch hẹn khám thai đúng không? - Nhật Nhật lật qua lật lại sổ khám của Cẩm Đào.

Cô gật khẽ:

- Ủ! Hôm nay bác sĩ hẹn tôi qua khám!

- Cô chuẩn bị đi! Tôi sẽ đưa cô đi!

Cẩm Đào lắc đầu:

- Không cần đâu! Anh phải đến công ty mà! Tôi mang thêm nhiều phiền phức cho anh rồi!

- Để cô đi tới đó 1 mình nhớ xảy ra chuyện gì...mới là phiền phức với tôi!

* *

Bên căn biệt thự của Thiên Nham.

Anh đang ngồi trong phòng làm việc với 1 đồng giấy tờ lộn xộn thì nghe tiếng gõ cửa:

- Vào đi!

- Thiên Nham!!- Khuynh Thi bẽn lễn gọi anh, 2 tay như đang giấu cái gì đó ở phía sau.

Nhìn bộ dạng Khuynh Thi, anh gấp đồng tài liệu lại, tháo chiếc kính ra cho vào bao:

- Có chuyện gì à?

- Anh...đoán đi!!

Thiên Nham nhìn cô rồi đan 2 tay vào nhau đưa lên chống trước cằm về thích thú:

- Bất ngờ gì cho anh à? Xem nào...định tối hôm nay muốn cùng anh đi ăn?

- Không phải!!

- Cùng em đi...mua đồ?

- Không phải...!!! - Khuynh Thi lắc đầu lia lịa.

Chần chừ một lúc Thiên Nham cũng chịu thua, chẳng nói chẳng rằng mà lại tiếp tục cầm đầu vào tài liệu, thờ dài bất lực.

- Anh làm vậy là thái độ gì chứ!! Anh thông minh vậy mà không đoán được à? - Khuynh Thi bĩu môi.

- Anh đâu phải là nhà tâm lý học chuyên nghiên cứu về con gái phụ nữ các em đâu?

Khuynh Thi tới bám cổ Thiên Nham cười:

- Vậy em sẽ nói cho anh 1 bất ngờ!! Anh sẽ vui lắm đấy!! Ta...ra....!!

Khuynh Thi chìa que thử thai ra trước mặt Thiên Nham:

- Em có thai rồi!!!

Cô chờ đợi trạng thái vui mừng của anh. Nhưng không, Thiên Nham rất bất ngờ, anh im lặng và cầm lấy que thử thai tự mình xem kết quả, mỗi mấp máy:

- 2 vạch?

- Anh...không vui sao?Đêm đó...Em có thai với anh đấy!!

Khuynh Thi giấu nỗi lo lắng khi thốt ra lời khẳng định đó là con Thiên Nham.

- Anh nói gì đi chứ!! Chả nhẽ anh không vui khi em có thai với anh sao? Anh không muốn ư? Anh chỉ muốn có con với Cẩm Đào? - Khuynh Thi lay mạnh Thiên Nham làm anh thức tỉnh.

- Không...Làm gì có chuyện đó! Anh...hoi ngạc nhiên thôi...

Chưa dừng ở đó, Thiên Nham vẫn cất tiếng bình thản mà trong lòng chứa nỗi cảm xúc khó tả, không hề cảm thấy vui mừng:

- Em có chắc là kết quả này đúng?

- Em chắc chắn! Vậy là anh sắp được làm cha rồi...Ly hôn Cẩm Đào và cưới ngay đi!!

Dứt lời, Khuynh Thi lập tức khoác tay Thiên Nham:

- Không tin thì chúng ta có thể tới viện khám ngay bây giờ được chứ anh?

Thiên Nham chần chừ rồi gật đầu:

- Ừ...Anh đưa em đi!

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Độc Quyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17

- Xin chúc mừng! Vợ cậu đã có thai!

- B..bác sĩ nói sao cơ?

- Ha...ha.. Tôi nói vợ cậu có thai! Chúc mừng cậu lên chức làm ba rồi!

Thiên Nham nhìn tờ giấy xét nghiệm và kết quả siêu âm mà sửng người. Còn Khuynh Thi thì bám víu lấy cánh tay anh tỏ vẻ:

- Anh nghe thấy gì chưa? Bác sĩ nói em là vợ anh kìa!

Thiên Nham gượng cười, trong lòng cảm thấy hỗn độn.

Ở bên phòng khám khác:

- Thai nhi của cô vẫn khoẻ! Cố gắng chăm sóc thật tốt nhé!

Nhật Viễn nhìn Cẩm Đào vui cười mà thấy an lòng. Ra khỏi phòng khám, anh cất tiếng:

- Cô khát không? Tôi đi mua chút gì uống nhé? Đợi tôi ở hàng ghế chờ kia và đừng đi đâu hết!

Dứt lời Nhật Viễn chạy đi. Cẩm Đào ngoan ngoãn nghe lời anh. Cô đang đi thì va phải 1 cặp đôi làm giấy tờ rơi lộn xộn. Cô gái hét lên giọng chanh chua:

- Này cô kia!! Đi đứng kiểu gì thế hả?

Cẩm Đào vội cúi xuống nhặt đồng giấy tờ lên rồi đứng dậy, ngẩng mặt định cất lời xin lỗi thì vô cùng ngạc nhiên.

- C...Cẩm Đào? - Khuynh Thi lên tiếng

Thiên Nham có hơi chút bất ngờ nhưng cũng tỏ ra vô cùng bình thản

- Haiz...Không biết nói 1 tiếng xin lỗi hay sao mà còn đứng đấy??"

- Tôi...xin lỗi...! Sao anh lại ở đây..Thiên Nham? - Trong lòng Cẩm Đào dấy lên 1 nỗi bất an.

Khuynh Thi chen miệng:

- Cô nhìn cho rõ đi! Đồng giấy tờ cô nhặt lên lúc này là giấy xét nghiệm siêu âm tôi có thai đấy!

- Và tất nhiên là có thai với Thiên Nham rồi...phải không anh yêu? - Khuynh Thi kéo đầu Thiên Nham rồi hôn lên má anh.

Cẩm Đào người run rẩy. Môi mấp máy:

- Không...anh không thể...

- Tôi đã nói rồi! Cái thai cô đang mang chỉ là ngoài ý muốn của Thiên Nham chứ anh ấy đâu hề muốn có con với cô đâu?

- Đừng nghĩ tới hôm đó Thiên Nham cứu cô mà nghĩ anh ấy còn chút lòng thương hại với tư cách là 1 người cha nữa đi! Anh ấy chỉ muốn 2 mẹ con cô cút khỏi ngôi nhà và để chúng tôi yên!

Khuynh Thi nhớ lại khoảnh khắc tối hôm ấy, khi cô giết hụt Cẩm Đào và cái thai mà tức giận nói những lời lẽ mỉa mai, chế giễu.

- Có mắt thì làm ơn nhìn đi! Nếu lúc này va mạnh làm tôi ngã tổn hại tới đứa bé trong bụng tôi thì đừng hòng tôi tha thứ cho cô!

Khuynh Thi trừng mắt ấn người Cẩm Đào ra đằng sau thì Nhật Viễn kịp thời chạy đến đỡ. Anh kéo cô ra phía sau lưng trong sự ngỡ ngàng của tất cả mọi người.

- Nếu đứa bé trong bụng Cẩm Đào xảy ra chuyện gì thì cũng đừng mong tôi tha thứ cho các người...kể cả anh có là cha đứa bé đi chăng nữa, Thiên Nham à!

Thiên Nham cứng cổ họng, ánh mắt thản nhiên nhưng có chút khó chịu:

- Làm được thì anh cứ làm! Chúng ta đi thôi!

Anh định kéo tay Khuynh Thi rồi đi thì cô gạt tay anh ra, chỉ thẳng vào mặt Nhật Viễn:

- Ô...Cái người hôm trước tới nhà tôi ăn cơm đây mà! Hoá ra là anh đã đem Cẩm Đào đi! Định làm anh hùng cứu mỹ nhân sao? Nực cười!

Nhật Viễn vẫn giữ nét mặt điềm tĩnh, nhếch khoé miệng lên cười khinh bỉ:

- Dù cô có là tình đầu hay người Thiên Nham yêu, nhưng xét theo 1 cách chính trực thì cô cũng chỉ là...bồ nhí của Thiên Nham thôi! Chả có tư cách gì để lớn giọng ở đây đâu!

- Sao...bồ nhí? Anh...anh dám...

- Đi thôi Khuynh Thi! Chúng ta...không cần phải đôi co với họ làm gì!

Khuynh Thi mất kiểm soát. Hai tay nắm chặt lại thì Thiên Nham lúi cô đi rồi khỏi chỗ ấy.

Cẩm Đào vẫn trong tình trạng sốc. Nhật Viễn hiểu được điều này. Anh nhẹ nhàng đưa 2 tay lên ôm đầu cô:

- Không sao...Mọi chuyện sẽ ổn thôi!

- Không ổn tẹo nào đâu...Anh ấy là cha đứa bé tôi đang mang trong bụng. Nó còn chưa được sinh ra thì anh ấy đã có con với người phụ nữ khác...

- Anh nói xem tôi phải làm sao? Phải chịu đựng tới bao giờ?

Nhật Viễn nhìn thấy nỗi đau trong đôi mắt của Cẩm Đào. Anh cũng cảm thấy xót xa và trầm ngâm rồi cất lên 1 câu:

- Buông bỏ đi! Kết thúc ở đây và tạo 1 khởi đầu mới!

* *

1 tuần sau, Nhật Viễn đưa Cẩm Đào tới trước cổng biệt thự của Thiên Nham.

- Cậu chủ! Có khách ạ!

- Mời họ vào đi! - Thiên Nham ra lệnh.

Khá bất ngờ, anh mở lời:

- Các người tới đây làm gì?

Khuynh Thi từ trên lầu đi xuống cũng thấy ngạc nhiên với sự xuất hiện của Cẩm Đào và Nhật Viễn.

- Anh...kí giấy li hôn đi! - Cẩm Đào thẳng thừng buông 1 câu.

Thiên Nham có hơi chút khựng lại trước câu nói của Cẩm Đào:

- Li hôn ư?...

Nhật Viễn nhìn anh cười rồi đặt tờ giấy li hôn xuống trước mặt bàn:

- Cậu có cần phải sưng sò thế không Thiên Nham? Điều cậu mong muốn bấy lâu giờ thành hiện thực rồi này! Chỉ 1 chữ kí vào tờ giấy này thôi, cậu sẽ được giải thoát khỏi Cẩm Đào!

Khuynh Thi nghe thấy vậy liền vui mừng:

- Sáng nay các người mang tin vui cho nhà chúng tôi rồi! Thiên Nham, anh mau kí đi!!!

Thiên Nham cầm chiếc bút trên mặt bàn, đưa mắt nhìn Cẩm Đào. Cô vẫn không chút cảm xúc gì.

Anh có chút chần chừ, lưỡng lự:

"Điều mày mong mỏi đã thực sự đến rồi đó Thiên Nham...Ngày mày được giải thoát...Đón li hôn này sẽ là dấu chấm kết thúc mối quan hệ vợ chồng với Cẩm Đào.... "

"Mày muốn...kí thật sao? "

"Không! "

Thiên Nham trong lòng rối bời với đồng cảm xúc nhưng rồi cũng đặt bút thẳng thừng kí:

- Tốt thôi!

- Li hôn xong...cô có thể thoát khỏi tôi! Nhưng con của cô thì không...

- Sau khi nó sinh ra, nó sẽ phải ở cùng cha nó, tôi muốn đứa bé sống cùng tôi!

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Độc Quyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18

- Sao cơ? Sau khi li hôn...anh muốn nuôi con của cô ta ư?

Khuynh Thi sốc toàn tập nhìn Thiên Nham mà không thể hiểu nổi.

- K...không! Tôi không thể để anh nuôi đứa bé được! Nó phải ở cùng tôi! - Cẩm Đào tay ôm bụng dứt khoát từ chối.

Nhật Viễn cố gắng giữ lại sự bình tĩnh cho mình:

- Thiên Nham! Điều đó là không thể!

- Ô? Cậu là cha đứa bé hay sao mà có quyền quyết định thay tôi vậy Nhật Viễn? Cẩm Đào đang mang thai con tôi! Tôi có quyền nuôi nó!

Thiên Nham ngả lưng ra thành ghế đáp lại kèm 1 nụ cười đắc chí.

Khuynh Thi thấy vậy liền tới lay Thiên Nham, mặt nhăn nhó, khó chịu:

- Vậy cái thai trong bụng em thì sao? Anh cũng là cha đứa bé mà? Anh nuôi con Cẩm Đào thì ai nuôi con em?

- Em yên tâm đi...mọi chuyện sẽ ổn thôi! Em không thiệt thòi đâu! - Thiên Nham nắm tay cô trấn an.

Nhật Viễn lạnh lùng:

- Từ đầu anh muốn giết hại đứa bé giờ lại muốn nuôi nó? Chuyện vô lí quá! Ai biết đó có thể là âm mưu gì nữa của anh? Mọi chuyện kết thúc tại đây đi!

- Giải thoát cho Cẩm Đào và để 2 mẹ con cô ấy yên!

Nhật Viễn kéo tay Cẩm Đào định rời khỏi căn biệt thự thì Thiên Nham đập mạnh tay xuống bàn, lời nói lãnh khốc, ánh mắt đầy sự chiếm đoạt:

- Ha ha...Nếu tôi nhớ không lầm từ đầu Cẩm Đào đã chọn ở lại nơi đây để đứa bé sinh ra còn biết mặt cha nó là ai cơ mà? Sao cô đổi ý nhanh vậy Cẩm Đào?

Thiên Nham đứng dậy và bước tới đứng trước mặt Cẩm Đào, giả bộ tỏ ra băn khoăn mong chờ câu trả lời. Anh cố tình liếc sang Nhật Viễn:

- Kể từ khi sống cùng nhau...lẽ nào 2 người...

- Anh đừng có nói bậy! - Cẩm Đào cất tiếng nhìn thẳng vào mắt Thiên Nham.

- Nó sẽ nguy hiểm khi ở cùng Khuynh Thi và...anh! - Cẩm Đào giải thích thêm.

Thiên Nham tức giận nắm chặt tay Cẩm Đào trước sự sững sờ của người khác và khó chịu gằn lên như không muốn bị mất thứ gì đó:

- Vậy cô nghĩ cô đủ khả năng nuôi nó hay sao?? Nhìn gia cảnh cô xem, đứa bé sẽ phải chịu sống cảnh khổ sở khi ở cùng cô đấy Cẩm Đào!

Thiên Nham xiết chặt tay cô làm Cẩm Đào sợ hãi:

- Thả tôi ra! Anh làm đau tôi đấy...!!

Nhật Viễn không giữ nổi bình tĩnh, mất kiểm soát mà lao vào giằng tay Thiên Nham ra khỏi Cẩm Đào rồi túm cổ áo anh, giáng 1 cú đấm vào mặt Thiên Nham.

- Bỏ bàn tay dơ bẩn của cậu ra khỏi người cô ấy lập tức! Tôi hoàn toàn đủ khả năng để giúp Cẩm Đào nuôi đứa bé đấy!

Thiên Nham mất đà lùi về phía sau mấy bước. Khoé miệng anh gi ra vết máu đỏ mà vẫn chưa hết kinh ngạc.

- C...cậu dám..

Khuyên Thi hoảng hốt đỡ lấy anh mà hét lên:

- Các người thật quá đáng!

Thiên Nham gạt tay Khuyên Thi ra gần lên với 2 con người đang bỏ đi trước mặt:

- Người chủ động đem đơn li hôn tới là Cẩm Đào! Chủ động li hôn chồng mình khi đang mang thai để sống với người đàn ông khác ư? Người ngoài sẽ nghĩ thế nào nhỉ?

- Ha ha... Dẫu sao thì quyền nuôi con vẫn thuộc về tôi thôi! Cẩm Đào à, cô hãy chuẩn bị đi!

Nhật Viễn kéo Cẩm Đào rời khỏi mặt kệ những lời nói phía sau lưng của Thiên Nham.

Khuyên Thi lo lắng vừa hờn giận tức giận:

- Anh thật quá đáng? Anh bị sao vậy? Anh không muốn dúi lúi gì tới cô ta sao lại muốn nuôi con của Cẩm Đào?

Thiên Nham trầm mặc:

- Cô ta muốn vui vẻ, giải thoát khi li hôn với anh ư? Để đạt được điều ấy, Cẩm Đào phải đánh đổi 1 thứ gì đó!

- Thiên Nham này không bao giờ chịu nhượng bộ đâu!

Dứt lời anh đứng dậy và đi lên phòng:

- Chuẩn bị gọi luật sư cho anh!

- Còn giờ hãy để anh nghỉ ngơi! Anh cần yên tĩnh 1 chút!

Khuyên Thi gạt đầu mà trong lòng tức tưởi tột độ. Cô chỉ muốn hét lên và đập phá mọi thứ cho hả dạ.

" Con nhỏ Cẩm Đào khôn kiếp! "

" Em sẽ không để mọi chuyện xảy ra như vậy đâu! "

" Em sẽ khiến con Cẩm Đào biến mất khỏi thế gian này trước khi anh nhận được nó về nuôi Thiên Nham à! "

" Tôi sẽ cho cô hiểu thế nào là tấn bi kịch tận cùng của nỗi đau khi bị mất chồng và mất con! "

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Độc Quyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19

- Luật sư! Tôi muốn giành quyền nuôi con sau khi li hôn với Cẩm Đào!

- Cậu Thiên Nham... chuyện này cậu đã nói với bố cậu chưa? - Vị luật sư tỏ ra ngạc nhiên.

- Từ giờ chuyện tình cảm do tôi quyết định! Ông ấy không cần can thiệp! Hiện giờ bố tôi bên nước ngoài, khi cưới Khuyên Thi... có lẽ báo lúc đó cũng không muộn!

- Nhưng... theo luật thì trẻ sau khi sinh dưới 36 tháng tuổi thì vẫn phải ở bên mẹ.... - Vị luật sư trầm ngâm.

Thiên Nham giờ 1 cục tiền ném ra trước mặt bàn:

- Tôi thuê ông về là để đứng về phía tôi! Chứ không phải đứng về phía Pháp luật! Một chuyện con con thế này cũng không làm được ư?

- Cẩm Đào hoàn toàn không có đủ điều kiện để nuôi con! Ông mau giải quyết vụ này sớm cho tôi đi!

Thiên Nham đứng dậy vớ lấy chiếc áo khoác trên thành ghế rồi bỏ đi.

Khuynh Thi đứng đằng sau bức tường đã nghe thấy hết mọi chuyện:

" Anh có cần thiết phải làm tới cùng thế không? Mọi chuyện đi quá sức tưởng tượng của em rồi"

* *

Ở 1 ngôi nhà khác:

- Hm...Đồ ăn trong tủ hết rồi...Mình cần đi ra siêu thị mua 1 ít đồ mới được! - Cẩm Đào thở dài.

Như thường lệ, sáng hôm nay Nhật Viễn phải tới công ty làm việc. Đã mấy ngày qua cô vì nỗi lo sợ mất con nên đã ở trong nhà suốt, không đi đâu.

Nên bây giờ cô quyết định nhân việc này ra ngoài để đầu óc được thoải mái hơn. Đang đi tới phía cổng chính thì bác quản gia cất tiếng:

- Cô Cẩm? Cô đi đâu vậy?

- Tôi đi ra ngoài mua chút đồ còn thiếu trong bếp!

- Việc này để người giúp việc làm! Cậu Viễn dặn tôi là không...

- Không cần đâu bác, lâu lâu tôi cũng muốn vận động. Và lại tôi cũng giống người ở nhờ nên bác đừng lo cho tôi!

- Vậy để tôi đưa cô đi!

- Đừng...siêu thị cũng gần nhà mà tôi tự đi được rồi!

* *

Ở công ty...

- Chào Tổng Giám Đốc!

Hàng loạt nhân viên đều cúi chào khi Thiên Nham đi qua. Anh chỉ gật nhẹ đầu và vẫn giữ nguyên trạng thái lạnh.

Đang đi tới văn phòng làm việc thì va phải 1 người. Thiên Nham đưa mắt nhìn rồi cất tiếng:

- Ồ..Chào buổi sáng đối tác của tôi!

Nhật Viễn nhìn anh gật đầu chào lại rồi đưa anh đồng tài liệu:

- Gặp nhau đúng lúc lắm! Cần lấy đồng tài liệu này đi!

Thiên Nham cầm lấy rồi lật qua lật lại, môi nhếch lên:

- Cậu giỏi thật! Trên công ty vẫn tỏ ra rất thân thiện à? Tôi nhớ hôm nọ cậu còn đẩy tôi vào đây cơ mà?

Thiên Nham chạm vào khoe miệng mình. Nhật Viễn thân thiện:

- Chuyện riêng cá nhân đừng lôi vào công việc! Tôi nghĩ tôi còn nhẹ tay lắm!

Dứt lời, Nhật Viễn định bỏ đi thì Thiên Nham cười:

- Ha ha... Tạm thời nhờ cậu chăm sóc cái thai Cẩm Đào cho tới khi nó sinh ra nhé! Chăm sự nhờ cậu! Tôi không muốn con tôi bị gì đâu...Nếu không tôi sẽ bắt cậu phải vào tù đấy!

Thực sự là quá bị ối. Hai bàn tay Nhật Viễn nắm chặt lại:

- Tôi có nghe lầm không vậy? Một người muốn giết hại con mình giờ lại muốn nuôi và đang lớn giọng cảnh cáo người khác à?

-Cậu cẩn thận cái miệng...Tôi cũng hoàn toàn đủ khả năng để tống cậu vào tù đấy!

* *

Nơi siêu thị đông người qua lại...

Cầm Đào vừa ôm bụng bầu vừa đẩy chiếc giỏ xe đi 1 vòng và cân nhắc chọn những gì cần thiết bỏ vào.

Gian hàng bên cạnh, Khuynh Thi cũng đang đẩy giỏ xe và chọn đồ. Bỗng cô quay mặt ra và vô tình nhìn thấy Cầm Đào:

- Cô ta cũng ở đây sao? Được lắm...Hãy cầu vớ ông trời là hôm nay cô thoát khỏi tôi đi Cầm Đào!

Cô lôi máy di động ra:

- Alo? Có việc rồi đây! Anh lập tức đi xe tới siêu thị Zany và đỗ ở công chính chờ tôi nhé!

Khuynh Thi đắm đắm nhìn vào cái bụng của Cầm Đào rồi theo dõi từng nhất cử nhất động. Cô bỏ cả giỏ xe để theo dõi Cầm Đào.

Khi đã thanh toán, Cầm Đào xách túi đồ của mình bước ra khỏi siêu thị. Khuynh Thi lẻo đẻo đi đằng sau.

Vừa ra tới cửa siêu thị, Thần Vũ cũng đang đi vào thì nhìn thấy Khuynh Thi bước ra. Cô hoàn toàn không để ý 1 ai khác ngoài Cầm Đào.

- Ô...Trùng hợp thế? Không ngờ anh lại gặp em ở đây Khuynh Thi à?!

Ánh mắt Thần Vũ tỏ ra thích thú nhưng sau đó lập tức nhấn lại bởi bộ dạng như đang theo dõi ai của Khuynh Thi rồi bèn tò mò đi theo

- Cô ấy định làm gì vậy?

Cầm Đào vẫn đi, Khuynh Thi chạy tới chỗ 1 chiếc xe ô tô nơi 1 người đàn ông lạ đứng chờ sẵn ở đó:

- Cô Thi, cô nhờ tôi có việc gì?

Cô chỉ vào Cầm Đào phía trước:

- Nhiệm vụ của anh là...khi đến đoạn đường vắng thì đâm chết con nhỏ đó cho tôi!

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Độc Quyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20

" Khuynh Thi...định sai người đâm chết cô gái đang mang bầu kia ư? "

Thần Vũ đứng núp ở phía khuất và nghe thấy hết cuộc trò chuyện.

" Nhưng tại sao cô ấy lại...làm vậy? "

Chiếc xe của tên tay sai bắt đầu chuyển bánh. Cầm Đào vẫn xách túi đồ đi và không để ý gì.

Tới đoạn đường vắng, cô đi theo vạch trắng giành cho người đi bộ thì chiếc xe đang ở phía xa tăng dần tốc độ lao nhanh về phía Cầm Đào làm cô không kịp trở mình...

- KÍTTTTT.....!!!!!!

Tiếng phanh gấp xe kêu lên đến rợn người... Túi đồ rơi xuống đất vung vãi...

Khuynh Thi hoảng hốt 2 tay bịt miệng không khỏi thốt lên lời...

Cảnh tượng kinh hoàng gì thế kia? Một người đàn ông lao nhanh ra phía trước trong khoảnh khắc chớp mắt đã kéo nhanh Cầm Đào ra khỏi nguy hiểm.

" T...Thần Vũ...?? T..tại sao? "

Chiếc xe ô tô rời đi. Cầm Đào thở dốc. Khuôn mặt tái mét lại. Người run rẩy bám víu lấy cánh tay người đàn ông đã cứu mình.

- Cô...cô có sao không?

Gương mặt run sợ cô ngẩng lên thì Thần Vũ sững lại, dấy lên nỗi ngạc nhiên vô cùng, tâm trí anh chỉ kịp hiện lên 2 chữ " Cầm Đào? "

- Cô...cô là Cẩm Đào...vợ của Thiên Nham? - Thần Vũ cất tiếng hỏi.

Cẩm Đào không biết trả lời như nào bèn đánh trống lảng:

- Cảm ơn anh...Anh tốt quá, không có anh, 2 mẹ con tôi sẽ chết mất...!!

- Không có gì...!

- Cho hỏi anh là...ai? Tôi sẽ đền đáp trong khả năng của tôi... - Cẩm Đào nhìn Thần Vũ với 1 ánh mắt cảm kích, biết ơn vô cùng.

Anh đảo mắt nhìn xung quanh thấy bóng dáng Khuynh Thi bắt đầu bỏ đi thì nhanh chóng mở miệng:

- Tôi là Thần Vũ. Xin lỗi...Tôi phải đi rồi! Cô hãy cẩn thận về nhà nhé!

Nói rồi Thần Vũ bỏ chạy. Khuynh Thi vô cùng tức giận,nắm chặt 2 tay lại, răng nghiến ken két, miệng rít lên:

"Mạng cô lớn lắm! Nhưng chỉ trong hôm nay thôi! Không có lần sau nữa đâu Cẩm Đào "

Cánh tay cô chợt bị giữ chặt lại và 1 lực mạnh kéo cô quay về phía sau:

- Thần...Vũ? Anh làm cái quái gì ở đây vậy? Thả tôi ra...!!!

- Nói đi...tại sao em lại sai người đâm chết Cẩm Đào?

- An.h nói gì? Ý anh là sao? - Cô cảm thấy rùng mình.

- Anh đã nghe thấy em với tên lái xe nói chuyện với nhau rồi!

- Vậy...vậy là anh đã cứu cô ta? - Khuynh Thi môi run rẩy.

- Nói cho anh sao em lại làm như vậy? Cô ấy đang mang thai mà...? - Thần Vũ nhú mày.

Khuynh Thi giăng mạnh tay mình ra rồi tát cho Thần Vũ 1 phát đau điếng.

- Em...em dám... - Anh trừng mắt nhìn Khuynh Thi.

- Đồ vô dụng! Anh đã làm hỏng hết kế hoạch của tôi! Mau rút đi...Nếu như anh không cứu cô ta thì giờ cô ta đã chết rồi...Và Thiên Nham sau khi li dị Cẩm Đào sẽ chỉ nuôi con của tôi thôi!!

Trong cơn tức giận, Khuynh Thi đã vô tình thốt hết ra. Cả người cô chết sững lại. Thần Vũ nhú mày:

- Con của em...? Nói vậy là em đã có thai?

- K...không tôi...- Khuynh Thi lấp bắp.

Thần Vũ thay đổi thần sắc,lộ rõ vẻ hứng thú:

- Tại sao em không nói cho anh? Đó là con của anh mà?

- Không phải!! Tôi không bao giờ có con với anh! Đó là con của Thiên Nham!!! - Khuynh Thi chỉ thẳng tay vào mặt Thần Vũ.

- Ha ha ha ha.... - Thần Vũ ôm bụng cười ngặt nghẽo làm người cô run rẩy

- Đúng như dự tính của anh! Em thật là 1 cô gái rất mưu mô và thủ đoạn! Đừng tưởng anh không biết...cái thai trong bụng em là con của anh!

- Và...em đã nói dối đó là con của Thiên Nham!

Khuynh Thi bất giác nhìn xung quanh lo sợ, trừng mắt:

- Anh nghĩ là anh tốt lắm sao? Tôi cũng khá ngạc nhiên khi anh cứu Cẩm Đào đấy! Bình thường thì anh sẽ chỉ đứng đó nhìn kịch hay thôi mà? Thật là giả tạo, bị ối!

- Vậy chúng ta mới hợp nhau đó em à!- Ánh mắt Thần Vũ lộ rõ ý cười và sự thích thú, tà mị.

- Đ...đồ điên! Đồ thần kinh!!

Khuynh Thi hét lên rồi bỏ đi. Thần Vũ nhìn bộ dạng của cô mà vỗ tay đôm đốp:

- Ha ha ha...Cầm Đào li dị với Thiên Nham? Khuyển Thi lại muốn hãm hại con Cầm Đào để độc chiếm Thiên Nham? Ồ...vậy là sắp có 1 đám cưới à? Thêm 1 chủ rể ngu ngốc bị lừa... Vở kịch này hấp dẫn quá mà... Ha ha ha...

* *

- Reng...reng...reng....

Tiếng chuông điện thoại của Nhật Viễn kêu lên. Là số của quản gia nhà anh:

- Có chuyện gì?

- Cậu Viễn à...cô Cầm vừa suýt bị 1 chiếc xe ô tô đâm...

Nhật Viễn kinh ngạc, lộ rõ vẻ lo lắng:

- Sao cơ? Cầm Đào suýt bị xe đâm? Tôi đã dặn là không cho cô ấy ra ngoài mà?

- Xin lỗi cậu chủ! Tôi cũng đã ngăn nhưng cô ấy 1 mực khẳng khái đòi tự đi!

Nhật Viễn 1 tay ôm trán:

- Vậy giờ cô ấy sao rồi?

- Dạ...May là có 1 người đàn ông kịp thời tới cứu...

- Người đó là ai?

- Dạ...cô Cầm nói tên người đó là Thần Vũ...

- Được rồi! Tôi sẽ về ngay đây...!

Dứt lời Nhật Viễn gấp gáp chạy đi. Thiên Nham vô tình đi qua, đứng ở đằng sau và nghe thấy hết, mắt anh đắm chiều:

- Cầm Đào...suýt bị xe đâm và Thần Vũ là người tới cứu?...!

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Độc Quyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21

- Cầm Đào...Tôi nghe nói cô suýt bị xe đâm...có sao không??

- Tôi đã dặn là cô không được ra ngoài cơ mà??

Nhật Viễn từ cửa chạy vào gấp gáp, trên người anh vẫn mặc bộ vest từ công ty bỏ cả công việc về nhà, mồ hôi nhễ nhại nhưng ánh mắt đầy lo lắng.

- Tôi muốn tự mình đi mua đồ...nhờ nhiều sự phiền người khác... - Cầm Đào cúi đầu.

- Có thể làm bất cứ điều gì cô muốn miễn là sau khi sinh đứa bé này an toàn? Cô hiểu không?....

Nhật Viễn vẫn chưa hết lo lắng:

- Tình huống vừa nảy nếu không có người tên Thần Vũ tới cứu thì cô thử nghĩ hậu quả sẽ thế nào?...

Cầm Đào im lặng biết lỗi, 2 tay đan vào nhau vịn vịn lo âu...Nhật Viễn thấy vậy bèn hạ giọng, anh đưa bàn tay ấm áp của mình nắm lấy bàn tay lạnh lẽo của Cầm Đào an ủi:

- Thôi...Mọi chuyện không sao rồi! Nhớ lần sau làm gì phải báo cho tôi biết đầu tiên... Giờ thì nghỉ ngơi đi..!

* *

Khuyển Thi đi tới công ty của Thiên Nham, vào thẳng phòng làm việc của anh.

- Em...tới đây làm gì?

- Anh hỏi lạ vậy? Nhớ anh thì không tới được à mà phải chờ khi về nhà?

- Ủm... - Thiên Nham gật đầu rồi lại rơi vào trạng thái trầm ngâm.

- Anh đang nghĩ gì vậy?

- Anh có nghe...Cầm Đào suýt bị ô tô đâm... - Anh ngáp ngừng.

- Rồi sao...? - Khuynh Thi toát mồ hôi hột, nắm chặt 2 tay lại.

- Và người cứu...là Thần Vũ! - Thiên Nham cất lời giọng khàn khàn đánh thẳng vào tâm trí Khuynh Thi.

"L...làm sao mà anh ấy có thể biết được người cứu là Thần Vũ. Có lẽ nào tên khốn đó.... "

Cô cố giữ sự bình tĩnh rót nước uống:

- Anh cũng biết em mong Cầm Đào chết hơn ai khác mà? Tại sao anh lại quan tâm đi kể chuyện đó với em làm gì?

- Không...chỉ là anh...

- Chỉ là anh muốn nuôi đứa con trong bụng Cầm Đào đúng không? Anh thật là khó hiểu hết thuốc chữa!

- Chỉ bằng làm cô ta đau khổ bằng cách này thì anh sai người giết quách 2 mẹ con Cầm Đào cho xong!!

Khuynh Thi đặt mạnh cốc nước xuống bàn tỏ vẻ khó chịu nhìn Thiên Nham vẫn cắm cúi vào đồng tài liệu.

- Mà...anh nói xem? Nhờ đâu anh nghe được tin Cầm Đào suýt bị xe đâm? - Khuynh Thi mong đợi câu trả lời sẽ không phải là Thần Vũ.

- Hm...Có chuyện gì mà anh lại không biết được nhỉ? Dù có giấu kỹ cỡ nào, không sớm thì muộn, anh cũng biết thôi!

Khuynh Thi như bị nói trúng tim đen. Vào trúng nỗi lo sợ về bí mật tày trời cô lừa gạt anh. Mồ hôi trán bắt đầu chảy ra...

- Tổng Giám Đốc! Mời anh tham dự cuộc họp!

- Ủ... Khuynh Thi, em về nhà chờ anh nhé!

Chờ Thiên Nham đi hẳn rồi cô đập mạnh bàn tức giận, mồm rít lên 2 chữ:

"Thần Vũ... Là do anh đến kể công mình cứu Cầm Đào cho Thiên Nham biết đúng chứ? Tôi đã cảnh cáo anh là không được phép lộ diện trước mặt Thiên Nham cơ mà... Dám coi thường lời nói tôi ư?"

* * *

2 tuần sau...

- Thiên Nham!! Anh định đợi cái bụng của em to lên rồi mới chịu đi đám cưới sao??

- Lúc đó mọi người sẽ nghĩ gì về 2 chúng ta chứ? Ăn cơm trước kêng há?

Khuynh Thi bám cổ Thiên Nham thúc giục đám cưới như sợ mất anh.

- Có thai càng tốt! Bố anh sẽ chẳng thể nào có lý do gì để ngăn cản được 2 ta đến với nhau thêm 1 lần nữa!

- Vậy anh định không báo cho bố anh biết?

- Đám cưới xong rồi báo xem ông ấy làm được gì?! - Thiên Nham tháo kính ra và gấp cuốn sách lại.

Khuynh Thi cười thâm đắc chí và vui sướng vô cùng.

- Anh muốn...em cử động của con anh chứ? - Cô vén áo lên và chỉ vào chiếc bụng mình.

Thiên Nham hơi gượng gạo rồi cũng chậm chậm áp sát tai vào để nghe tiếng cử động của đứa bé trong bụng cô. Khuynh Thi vừa tủm tỉm vừa nghịch tóc Thiên Nham:

- Dù gì...thì anh cũng chỉ được coi mình cục cưng trong bụng em là con anh thôi đấy! Và mình em là vợ anh! Rồi chúng ta sẽ là 1 gia đình hạnh phúc và hoà thuận mãi mãi!

Câu " gia đình hạnh phúc và hoà thuận mãi mãi! " anh đã nghe ở đâu rồi...

Đó là lời mong ước của Cẩm Đào lúc trước cũng nói với anh như vậy... Lại Cẩm Đào? Suy nghĩ quái quỷ gì vậy? Anh và cô li hôn rồi mà?

Anh gạt phắt hình ảnh Cẩm Đào ra khỏi đầu mình.

Thiên Nham gổi đầu lên lòng Khuynh Thi, ngược đôi mắt đen sâu thẳm như nước hồ đẹp tới điên dại lòng người mà cất giọng trầm ấm:

- Bao giờ...chúng ta cưới?
- Anh hỏi nghiêm túc đó sao? - Khuynh Thi mắt sáng rực.
- Ừ...Cho em toàn quyền quyết định thời gian cưới chúng ta đó!
- Vậy tháng sau nha? Khoảng thời gian vừa đủ để mọi chuyện ổn thoả và 2 ta sắp xếp!
- Được! Tháng sau cưới! Quyết vậy đi!

Thốt ra câu này mà anh cảm thấy tận sâu đáy lòng mình...chứa 1 cảm xúc mong lung...và mơ hồ quá!

Tâm trạng có gì đó mâu thuẫn khó hiểu. Quyết định tổ chức đám cưới với Khuynh Thi- mỗi tình đầu và cũng là người anh yêu có gì đâu mà phải đắn đo, chần chừ nhỉ?

Thiên Nham khẽ gờ đôi bàn tay thon dài và nổi lên những đường gân xanh, ầm ầm chạm nhẹ vào má Khuynh Thi vuốt ve ngắm nhìn:

" Khuynh Thi...anh...Cẩm Đào...!!!!?"

Thiên Nham giật mình vội bật dậy.

- Anh sao vậy Thiên Nham?

Lạ thật? Trong khoảnh khắc nào đó, khuôn mặt Khuynh Thi lại có chứa dấu ấn của Cẩm Đào. Đó chỉ là ảo ảnh!! Anh đưa tay lên ôm đầu và nhắm mắt và nhắc lại:

- Không sao! Quyết vậy đi... Tháng sau cưới!

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Độc Quyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22

- Mời vợ cũ tới dự đám cưới của chồng mình sau khi li hôn...Ha ha...
- Có nên mời Cẩm Đào không nhỉ? Mình muốn xem biểu cảm của cô ta lúc đó ra sao...

Khuynh Thi ngồi trên giường nghĩ tới mà tủm tủm cười đắc ý.

Thiên Nham cởi trần từ trong phòng tắm bước ra, anh lấy khăn lau chiếc đầu ướt của mình:

- Em...cười gì vậy Khuynh Thi?

Thấy vậy, cô đứng lên tiến tới gần Thiên Nham rồi vòng tay ôm lấy thân hình to lớn của anh. Cô áp sát vào lồng ngực ấm, vạm vỡ. Đôi bàn tay mê mẩn mút thịt săn chắc trên thân hình anh:

- Tháng sau chúng ta là vợ chồng rồi...Em thấy vui! Cuối cùng Cẩm Đào cũng giải thoát khỏi chúng ta!

Thiên Nham ậm ừ gạt đầu.

- Anh không thấy vui sao? - Cô bĩu môi.

Chẳng biết đáp trả thế nào vì trong lòng có quá nhiều sự hỗn độn cảm xúc, anh bèn đánh trống lảng:

- Anh...đổi!

Khuyñh Thi nhú mảy hờn đỏi như chột nhớ ra thứ gì đó,cô nũng nịu:

- Hôm nay anh được nghỉ...Chúng ta đi mua đồ cho em bé nhé?

- Sao..? Mua đồ cho em bé?

- Anh không thích thì em đi 1 mình!! - Cô đẩy người Thiên Nham ra quay phắt người về đằng sau.

Anh lưỡng lự, vòng tay ôm Khuyñh Thi từ đằng sau, cúi xuống đặt 1 nụ hôn trên vai cô:

- Giận à?...Làm gì có chuyện anh để em đi 1 mình?

- Vậy...em đi chuẩn bị đây!! - Cô hớn hờ cười đắc chí rồi chạy vào phòng vệ sinh.

Thiên Nham cầm chiếc khăn lau vắt ở cổ vút lên giường...Anh thở dài, làn mi sụp xuống, chứa đựng cả 1 bầu trời trầm tư.

* *

- Nhật Viễn!! Anh thấy chiếc áo này có được không?

Cầm Đào hai má ửng hồng cười thích thú, reo lên ở gian hàng đồ cho trẻ sơ sinh. Hôm nay cô cùng Nhật Viễn đi tới siêu thị chọn đồ để chuẩn bị chào mừng em bé ra đời.

- Đẹp lắm! Cứ chọn tất cả đồ gì cô thích!- Nhật Viễn gật gù, tay xách mấy túi đồ đứng đĩnh.

Anh nhìn Cầm Đào cầm chiếc áo xinh xinh, nhỏ nhắn lên cùng với nụ cười và ánh mắt hạnh phúc. Trong lòng anh cũng nhen nhóm 1 cảm giác êm ái, ấm áp tới lạ người. Chột anh lên tiếng:

- Đừng chỉ chọn mỗi đồ cho em bé! Cô cũng nên chọn cho mình vài bộ đồ đi chứ?

- Không cần đâu...Quần áo tôi có đây rồi mà...

- Đang mang bầu thì phải có nhiều quần áo rộng... Cô không chọn thì tôi chọn hộ! - Nhật Viễn vẫn cứng đầu.

- Bóp bóp bóp!! - Tiếng vỗ tay từ đằng sau vang lên làm cả 2 giật mình quay lại.

Nhật Viễn trừng mắt:

- Cô làm gì ở đây...?

Cầm Đào vô cùng ngạc nhiên nhìn Thiên Nham đứng cạnh Khuyñh Thi, tay cô bắt giắc đưa lên bụng mình.

- Trời ơi, đừng sợ hãi vậy, hôm nay Thiên Nham không tới cướp con của cô đâu mà lo Cầm Đào à!

Cầm Đào run lên thì chột 1 bàn tay ấm áp bên cạnh của Nhật Viễn nắm chặt lấy bàn tay cô. Nó truyền tới sự vững chãi,an lòng làm cơ thể cô thả lỏng hơn.

Hành động đó đã vô tình lọt vào mắt của người đàn ông đứng đối diện sững sờ và làm thân người anh nóng ran lên. Đó là Thiên Nham.

- Ha ha....Sau khi li hôn, không ngờ cô hạnh phúc tới vậy đấy Cầm Đào! Cùng nhau đi chọn đồ cho em bé cơ à? Mới li hôn mà đã có...người yêu mới ư? - Khuyñh Thi nhếch môi cười.

- Đừng ăn nói hàm hồ! - Nhật Viễn lạnh lùng đáp lại.

- Tôi thấy sao nói vậy thôi! Mà trùng hợp thật, Thiên Nham và tôi cũng đến chọn đồ cho em bé...Mà thôi vào thẳng vấn đề chính...

Khuyñh Thi lục túi xách của mình rồi chìa ra 1 tấm thiệp bắt mắt:

- Mời 2 người tới dự đám cưới của chúng tôi sắp tới!

Nhật Viễn, Cầm Đào đều bất ngờ. Đến cả Thiên Nham cũng bất ngờ. Anh không hề biết Khuyñh Thi chuẩn bị thiệp cưới từ lúc nào.

- Có gì mà ngạc nhiên chứ? Vợ cũ đi dự đám cưới của chồng càng vui chứ sao?

Khuyñh Thi nhếch miệng cười rồi dúi vào tay Cầm Đào chiếc thiệp:

- Thiếu sự có mặt của cô...chúng tôi buồn lắm đấy! Thế nhé... Bye bye...

Khuyenh Thi hất tóc quay người lại và nắm tay Thiên Nham đang đứng chờ người ở đó mà kéo đi. Ra tới gian hàng khác, Thiên Nham gỡ tay cô ra:

- Em làm gì vậy? Tại sao lại mời họ?

- Em thích! Chẳng phải đây cũng là điều anh muốn ư?... Tại sao anh lại lớn giọng với em như vậy chứ?!!!

Thiên Nham quay người đi, ôm trán rồi quay người lại, đặt 2 tay lên vai cô, nhấn máy:

- Nghe này! Chuyện gì cũng phải bàn với anh trước chứ? Cả việc em làm thiệp cưới từ lúc nào anh còn không biết...

Khuyenh Thi có hơi ngạc nhiên rồi gạt 2 tay của anh trên vai mình xuống:

- Anh đang nổi giận với em đó à? Em làm thiệp cưới có gì sai? Mời cô ta có gì sai?...

Thiên Nham thở dài, ánh mắt anh dịu xuống định ôm Khuyenh Thi:

- Được rồi...Anh xin lỗi...

Cô hậm hực gạt tay anh ra:

- Rốt cuộc gần đây anh bị sao vậy?? Mặc kệ anh! Em về 1 mình!!

Khuyenh Thi giận dỗi bỏ về. Thiên Nham nhìn cô rồi nắm chặt tay lại đâm vào tường. Anh ôm đầu mình:

" Thiên Nham à...Gần đây mày bị sao vậy chứ!???? "

* *

Trong quán bar, nhạc réo và tiếng hò la nhảy nhót ỉng tai, bên quầy rượu, 1 người đàn ông ngồi cầm ly rượu vang lắc lư rồi đưa lên uống cạn sạch. Đó là Thiên Nham... Ánh mắt anh đã thoáng men say..

Trong đầu anh cứ xuất hiện hình ảnh Nhật Viễn nắm tay Cẩm Đào....

Thiên Nham lắc đầu, đập mạnh tay xuống bàn và đổ gục xuống, cất tiếng:

- Tôi sẽ lấy được đứa con của cô về nuôi Cẩm Đào à...Bằng mọi giá... Bằng mọi giá...

Bộ dạng của Thiên Nham vô tình lọt vào mắt người bên quầy rượu đối diện. Đó là Thần Vũ. Anh lắc đầu, nhìn ly rượu trên tay mình, liếc sang Thiên Nham, mà nhếch miệng cười:

- Tình yêu... là gì mà làm nhiều người đau khổ tới vậy chứ??...

Chợt, 1 cô gái ăn mặc sexy tới bên cạnh quán lấy cổ Thiên Nham, giọng ông ẹo ngọt sớt làm Thần Vũ chú ý:

- Anh gì ơi... Dậy chơi với tụi em đi mà... Anh à...

Cô ta nâng người Thiên Nham dậy, mắt anh nhăn nhó mở mắt, thò ra men rượu. Ắ ôm lấy anh thì bị gạt mạnh ra, Thiên Nham khó chịu gằn lên:

- Biến!! Tôi không hứng thú!!

Góc nghiêng của Thiên Nham làm Thần Vũ tắt hẳn nụ cười trên môi, sững người thốt lên 2 chữ:

- Thiên...Nham...?

- Chà chà...thú vị quá...không ngờ có ngày tôi gặp anh ở đây Thiên Nham à...!

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Độc Quyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23

- Anh đẹp trai...ra nhảy cùng em đi mà...!! - Cô gái bám lấy cổ Thiên Nham nũng nịu.

Thần Vũ đi tới kéo cô gái đó ra rồi lấy tiền trong túi áo mình giơ lên, liếc mắt ra hiệu đi chỗ khác.

- A...Em cảm ơn anh! - Cô gái chớp ngay lấy xấp tiền trên tay Thần Vũ hôn chụt vào nó rồi nghe lời đi khỏi quây rượu.

Thiên Nham vẫn nửa tỉnh nửa say:

- Anh...là ai?

Thần Vũ nhếch môi:

- Xin tự giới thiệu với anh tôi là Thần Vũ!

Thiên Nham nhăn mày, lục lại trong trí nhớ:

" Thần Vũ? Rõ ràng mình nghe thấy cái tên này ở đâu rồi! "

Sau 1 hồi suy nghĩ, anh như bừng tỉnh thốt lên:

- Người...cứu Cẩm Đào?

Thần Vũ nghe vậy tỏ ra ngạc nhiên:

- Ồ?...Đúng là tôi! Sao anh biết?

- Chuyện gì mà tôi không biết cơ chứ...Tôi là Vương Thiên Nham! Rất vui được gặp anh!

Thần Vũ nhìn Thiên Nham cầm ly rượu lên uống rồi gắng hỏi:

- Tôi biết qua về anh rồi! Cô Cẩm Đào là...vợ anh đúng không?

Thiên Nham gật gù:

- Chúng tôi...li dị rồi!

- Vậy còn cái thai? Lúc tôi cứu Cẩm Đào, có nhớ cô ấy đang mang bầu mà...!?

- Thần Vũ à...ha ha...anh nghe rõ đây dù Cẩm Đào có làm gì hay ở với ai thì bằng mọi giá tôi sẽ giành quyền nuôi đứa con cô ấy!! - Thiên Nham nắm chặt ly rượu.

- Vậy...đó là lí do anh tới đây uống rượu à? - Thần Vũ thản nhiên.

Thiên Nham vỗ vai Thần Vũ, cười trong men rượu:

- Ồ...Là vì tôi vui đấy! Tháng sau...Khuyên Thi với tôi tổ chức đám cưới!!

- Khuyên...Thi...?

- À...tôi quên nói với anh...cô ấy là vợ sắp cưới của tôi!

Thần Vũ nghe xong thì nghiêng răng ken két, đôi bàn tay nắm chặt lại cổ tỏ ra kiềm chế trước tin này:

- Vậy...đứa con Cẩm Đào...

Thiên Nham cười trong cơn say rồi chột lấy 1 tay đưa lên miệng:

- Suyt!!! Tôi nói nhỏ này...Khuyên Thi cũng có em bé đó! Yên tâm...tôi sẽ nuôi hết!!

Từ vui mừng, Thiên Nham chột thay đổi 180 độ rồi cau mày:

- Nhưng tôi lại không cảm thấy vui khi nghe tin Khuyên Thi có thai! Tại sao nhi...? Ha ha...anh không biết! Tôi không biết! Chỉ có ông trời mới biết thôi!

Thiên Nham say thật rồi. Anh ăn nói lung tung hết cả lên. Rồi tự thốt lên:

- À...Đám cưới...Cậu muốn tới tham dự chung vui cùng chúng tôi không? Tôi mời cậu!

Thần Vũ trong ánh mắt có sự đắc chí:

- Ô...Sao tôi dám từ chối được?

Hai người đàn ông cùng ly rượu rồi uống cạn sạch. Thần Vũ tỏ ra đăm chiêu, lợi dụng thời cơ, anh cố tình nói ra:

- Thiên Nham à...Cậu thật là đáng thương khi bị Khuynh Thi lừa nuôi con của tôi đấy....!

Thiên Nham nhăn mày:

- Anh...vừa nói gì? Tiếng nhạc to quá tôi nghe không rõ!

Trong khoảnh khắc Thần Vũ nói ra bí mật tày trời này thì tiếng nhạc hội trường lại phát ra quá to nên đã lấn luôn lời nói của Thần Vũ, khiến Thiên Nham hoàn toàn không nghe thấy gì.

Thần Vũ nhếch môi:

- Ô không! Vừa nãy tôi chỉ bảo là chắc chắn tôi sẽ đến dự đám cưới và chúc phúc cho cặp đôi 2 người!

Thiên Nham cười, 2 mắt đỏ lên vì say, rồi lập tức gục xuống bàn ngủ thiếp đi.

Thần Vũ chống cằm nhìn Thiên Nham lắc đầu tỏ vẻ đáng thương:

" Cướp đi Khuynh Thi của tôi...Tôi sẽ làm cậu phải đau khổ! Cứ vui vẻ đi rồi tôi chờ đến ngày cậu biết được bí mật này! Xem lúc đó...cậu có vui nổi không? Chắc...chắc...Cách trả thù của tôi đau đớn quá nhỉ..? "

Dứt những dòng suy nghĩ trong thâm tâm, Thần Vũ đứng dậy rồi rời khỏi quán bar.

* *

Tối hôm ấy, Cẩm Đào nhìn tấm thiệp mời đám cưới trên tay mà đăm chiêu. Nhật Viễn đi từ trong phòng ra ngồi đối diện Cẩm Đào. Cô thở dài:

- Tôi...có nên đi không?...

- Li dị là chấm hết! Không lưu luyến! Thấy chồng cũ kết hôn thay vì buồn bà cô hãy vui lên đi!

- Rồi 1 ngày...Thiên Nham sẽ phải hối hận khi quyết định rời bỏ cô! Lúc đó e là quá muộn rồi..

Nhật Viễn nâng bàn tay Cẩm Đào lên mà an ủi, giọng anh trầm trầm, ánh mắt âu yếm làm cô có chút dao động

Đơn giản thôi...Anh không hề muốn cô tới dự đám cưới của Thiên Nham 1 chút nào.

Nhật Viễn vội lấy tấm thiệp mời trên tay Cẩm Đào thẳng thừng xé nó làm đôi và vứt vào sọt rác trong sự ngỡ ngàng của cô:

- Không đi là không đi! Ở nhà với tôi...vui hơn!

Anh vừa thốt ra cái gì vậy nhỉ? Nhật Viễn chợt nhận thấy ánh mắt chăm chăm của Cẩm Đào nhìn mình bởi câu nói vừa nãy anh thốt ra.

Nhật Viễn cúi đầu, thân người nóng ran lên vội quay người:

- Tôi..Tôi đi ngủ! Cô ngủ ngon!

Dứt lời, anh sai bước thật nhanh lên phòng rồi đóng rầm cửa lại. Dựa vào tường, anh ôm đầu, điều chế lại nhịp thở và nhịp đập của tim.

- Mày...điên thật rồi..! Nói linh tinh gì vậy chứ...

Nhìn vào trong gương, thấy khuôn mặt anh đỏ bừng lên, Nhật Viễn khá ngạc nhiên.

- Chắc...mai phải đi khám mắt thôi!

* *

Thoáng chốc chỉ còn 1 ngày nữa là tới đám cưới Thiên Nham và Khuynh Thi. Thời gian thực sự rất bận rộn và mọi thứ đều đã chuẩn bị thật kĩ lưỡng.

Khuynh Thi ngắm nhìn bộ váy cưới trong phòng, cười thoả mãn cùng với sự hồi hộp, nóng lòng:

" Vậy là mai...mình sẽ chính thức trở thành vợ của Thiên Nham rồi! Không 1 ai có thể ngăn cản được đám cưới này! "

* *

Ở 1 khu chung cư cao cấp... 1 người đàn ông nhấn số và ấn nút gọi. Tiếng chuông đổ 1 hồi và có giọng người đàn ông trung niên bắt máy:

- Alo...Ông chủ à..Tôi được biết tin sáng ngày mai cậu Thiên Nham sẽ tổ chức đám cưới với Khuynh Thi!

Người đàn ông bên kia tỏ ra rất sốc và tức giận:

- Sao..co? Nó...nó dám tự ý...?Cậu hãy đặt 1 vé máy bay, tôi sẽ về nước ngay bây giờ! Khẩn trương lên!!

* * *

Vậy là 1 ngày mới đã bắt đầu, sự nhộn nhịp của 1 đám cưới được tổ chức hoành tráng ở đại sảnh hội trường cao cấp vô cùng sang trọng và tí mỉ.

1 đám cưới mang nét cách tân hiện đại của Phương Tây và màu chủ đạo là sắc đỏ. Sắc đỏ rực rỡ của hoa, thảm đỏ, rèm, bánh, rượu,...với các vị khách đều trong giới thượng lưu.

Thiên Nham hôm nay thực sự rất bảnh trai với bộ đồ chủ rể là 1 bộ vest trắng tinh khôi, với đường thiết kế vô cùng sắc sảo,bó sát càng làm nổi bật lên thân hình cao ráo, điển trai, lôi cuốn của anh.

Bận tiếp và đón khách, dù bình thân bên ngoài nhưng anh thấp thỏm bên trong lòng, thỉnh thoảng đưa mắt nhìn xung quanh đám người đông đễ tìm kiếm bóng dáng của Cẩm Đào.

Bởi vì anh không biết cô có tới dự không? Lo lắng.

Chợt 1 bàn tay vỗ vào vai anh:

- T...Thần Vũ?

Thiên Nham tỏ ra ngạc nhiên.

- Anh đang tìm ai hả?

- Đâu có!?

- Như đã hứa! Tôi đến để chúc phúc cho cô dâu chú rể đây! - Thần Vũ cười.

- Mời anh vào trong! Chúng ta đi!

Tất cả đã sắp bắt đầu. Mọi vị khách mời đã đến đủ và ổn định đông kín ở bàn tiệc. Lúc đó, Thiên Nham thở dài yên tâm.

"Tốt rồi, có lẽ cô ấy...không đến! "

Một lúc sau, giây phút hồi hộp mong chờ đã tới. Giây phút xuất hiện cô dâu, mà ai cũng nóng lòng. Thiên Nham đã đứng chờ ở trên bậc chính trung tâm đại sảnh đón cô dâu.

- Sau đây là giây phút cô dâu chúng ta xuất hiện!!!

Tiếng nhạc nổi lên cùng tiếng pháo nổ đom đóp. Cánh cửa chính mở ra, cô dâu đã xuất hiện. Phải nói là làm ai ai cũng ngỡ ngàng ngây ngất vì vẻ đẹp không góc chết của cô.

Với bộ váy cưới trắng tinh khiết, Khuynh Thi như 1 nàng công chúa xinh đẹp yêu kiều bước trên thảm đỏ tiến tới phía chú rể.

Anh trai Khuynh Thi là Lục Dương ngồi cùng bàn với Thần Vũ liền huyých vai, cười lớn:

- Cậu thấy cô dâu xinh không? Em gái tôi đấy! Thiên Nham và Khuynh Thi là 1 cặp rất hợp nhau!!

Thần Vũ ngồi vắt chân, mắt không rời Khuynh Thi mà nhếch miệng đáp:

- Ừm...Rất xinh! Họ rất hợp nhau!

" Khuynh Thi à...Anh không ngờ có ngày này! Ngày dự đám cưới em, mà chú rể lại không phải là anh!... Nhưng trớ trêu làm sao, cái thai em mang trong bụng...là con của anh! "

Khuynh Thi đã đứng trên bậc trung tâm đại sảnh cùng Thiên Nham. Mọi ánh đèn hội trường đều tắt hết và tất cả đều tập trung về phía đại sảnh.

Không khí hồi hộp xen lẫn vui vẻ và Khuynh Thi bỗng đề nghị:

- Tôi có thể đưa phần ném hoa cô dâu lên trước được không? Mọi người chuẩn bị chưa ạ?

Cả hội trường xôn xao sẵn sàng. Khuynh Thi quay người lại và đếm từ 1-3 và tung hoa lên.

Cô lập tức quay xuống. Ánh đèn rơi thẳng vào người bắt được hoa. Đó là 1 người đàn ông cao lớn, khuôn mặt anh tú, chiếc nốt ruồi ở đuôi mắt càng làm nổi bật sự điển trai và đào hoa của anh.

Nụ cười trên môi cô vụt tắt, rùng mình thốt lên trong đầu 2 chữ

" Thần Vũ? "

" S...sao anh ta lại có mặt ở đây? "

Mọi người vỗ tay hò reo chúc mừng người may mắn bắt được hoa của cô dâu. Thần Vũ giờ bó hoa cao lên, nở nụ cười, ánh mắt nhìn thẳng vào Khuynh Thi có chút gì đó đắc chí, vừa điển đại và độc chiếm mà chỉ có cô mới cảm nhận được.

Một nỗi sợ mất mát dấy lên. Khuynh Thi chây toát mồ hôi tay lập tức quay lại nói với người quản lý:

- Bắt đầu được rồi!

Anh gạt đầu:

- Đề nghị mọi người trật tự! Giây phút thiêng liêng đã bắt đầu!

- Khuynh Thi, con có đồng ý lấy Thiên Nham làm chồng sống tới đầu bạc răng long, dù ốm đau bệnh tật,...không?

- Con đồng ý! - Khuynh Thi vội vàng cất tiếng.

Thiên Nham như chợt bừng tỉnh, tâm trạng quá rối bời, khó tả, khó hiểu lại vừa có gì như run sợ?...

- Còn Thiên Nham? Con có đồng ý lấy Khuynh Thi làm vợ cho tới đầu bạc răng long, dù ốm đau bệnh tật...không?

- Con....con...

Thiên Nham chuẩn bị thốt ra 2 chữ sau là " Đồng ý! " thì một lần nữa cánh cửa đại sảnh bật tung ra 1 cách thô bạo làm mọi người đều dồn ánh mắt ra phía ấy.

Quá ngỡ ngàng...quá sốc...khi đó là sự xuất hiện của...

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Độc Quyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24

- DỪNG ĐÁM CƯỚI LẠI NGAY CHO TÔI!!!

Giọng 1 người đàn ông phía trước cửa chính vọng vào làm thuy thu hút bao ánh nhìn ngỡ ngàng của mọi người.

- Thằng con hỗn láo! Thật là không có phép tắc gì cả!

Đó là sự xuất hiện của 1 người đàn ông trung niên. Mặt mày ông cau có, tức giận hậm hực nhìn thẳng vào chú rể rồi dửng dưng đi lên phía đại sảnh.

Đó là Vương Phác Tư. Bố của Thiên Nham cũng là chủ tịch thành lập nên tập đoàn 1 công ty hăng hàng không nổi tiếng. Mọi người bắt đầu bàn tán xôn xao.

- Bố...sao bố lại tới đây? - Ánh mắt của Thiên Nham sững sờ nhìn vào người đàn ông trước mặt.

Khuynh Thi toát mồ hôi tay, lo sợ. Phác Tư nhìn liếc qua 1 lượt rồi trừng mắt:

- Không có đám cưới gì ở đây hết! Hủy! Dẹp hết cho tôi!

Phác Tư kéo tay con trai mình rời khỏi lễ đường thì Thiên Nham giằng mạnh ra.

- BỐP!!!

Ông không thể kiềm chế nổi sự tức giận tột đỉnh trước hành động đó của cậu con trai mình mà giang tay tát 1 cú mạnh vào Thiên Nham.

Cả đại sảnh bỗng im lặng tới chết ngạt...Thần Vũ chứng kiến hết mọi sự việc, ngồi vắt chân, lưng dựa vào thành ghế bàn khách ở dưới,môi nhếch lên,ánh mắt chứa đầy thù vị:

" Chà...chà...kịch hay, kịch hay... Ông trời đúng là có mắt! "

Khuynh Thi thấy vậy thì ngạc nhiên không thốt nổi lên lời. Thiên Nham ôm má, vết tát đỏ hằn lên trên khuôn mặt anh.

- Hôm nay...C...con nhất định phải kết hôn với Khuynh Thi! - Thiên Nham gằn lên từng tiếng và nhìn thẳng vào cha mình.

Phác Tư chỉ thẳng vào Thiên Nham.

- Mày nói cái gì? Mày đúng là thằng con trời đánh mà! Định cưới Khuynh Thi làm vợ sao? Tao không chấp nhận!

Phác Tư chợt quay xuống phía các khách mời dự đám cưới. Đưa 1 ngón tay giơ lên cao. Ánh mắt nghiêm nghị, tuyên bố:

- Thưa các vị! Tôi sẽ không có 1 đứa con dâu nào khác ngoài Hứa Cẩm Đào! Nó mới chính là vợ của con trai tôi!!

Thiên Nham dương mắt nhìn cha mình rồi nhấn mạnh từng chữ:

- Cẩm Đào là 1 thứ hôn nhân do cha tôi ép buộc! Người tôi yêu duy nhất chỉ có Khuynh Thi! Ông ấy đã ngăn cấm tôi được lần 1,sẽ không có lần thứ 2 đâu!

Thiên Nham cũng thẳng thừng tuyên bố với tất cả mọi người bên dưới. Ai ai cũng đều xôn xao.

- M..mày d..dám.. - Phác Tư run lên vì giận. Định tát Thiên Nham thêm 1 phát thì có người đàn ông trẻ chạy ra can. Đó là đồng nghiệp của Thiên Nham.

- Chủ tịch...xin ngài đừng nóng giận! Cháu thấy cậu ấy nói đúng mà! Chủ tịch không thể ép buộc Thiên Nham cưới người mà cậu ấy không yêu!

Thiên Nham không nói năng gì tiếp tục nắm tay Khuynh Thi bên cạnh để tiếp tục lễ kết hôn thì Phác Tư đẩy mạnh người đồng nghiệp chắn ngang ông ra.

- Tôi đã bảo là dẹp hết! ĐÁM CƯỚI NÀY BỊ HỦY!!

Phác Tư đập mạnh chiếc bánh cưới nhiều tầng xuống làm tất cả đều hét lên kinh hãi.

- Tôi sẽ tự tay phá cái đám cưới này!

Dứt lời, ông tiếp tục giăng rèm xuống, phá đổ mọi cái ly thủy tinh, dẫm nát mọi bó hoa rực sắc ở đại sảnh, đồ ăn văng tung toé,....

Khuynh Thi run lên sợ hãi trước cảnh tượng đó, nép mình vào người Thiên Nham mà nước mắt rung rung...

- Các người còn đứng trân ra đó làm gì? Mau thay tôi phá hết cái đám cưới này ngay đi! - Phác Tư giận dữ nhìn đám người của mình mà ra lệnh.

Ông kéo tay Thiên Nham rời khỏi khu vực láo loạn ấy tới 1 căn phòng trống ở đại sảnh.

Khuynh Thi ôm váy lều đẹo chạy theo thì va phải Thần Vũ. Anh nhẹ nhàng đặt 2 tay lên vai cô, liếm nhẹ môi mình:

- Hôm nay...em thực sự là 1 cô dâu xinh xắn đó!

Khuynh Thi gạt và đẩy mạnh người anh ra. Nuốt con giận trong lòng rồi tiếp tục chạy theo Thiên Nham.

Đám cưới tan tành....láo loạn...và hoàn toàn bị phá hỏng.

* *

Thiên Nham bị cha lôi tới 1 căn phòng.

- Mày nói cho tao biết chuyện gì đang xảy ra!?! Tại sao lại có đám cưới quái quỷ này và không báo cho tao biết?

Phác Tư là người cẩn thận dễ nổi nóng khi ai đó làm điều gì mà không thông báo cho ông biết 1 tiếng. Nhất là với sự việc đại trọng như thế này.

- Chuyện tôi yêu ai, cưới ai ông xen vào làm gì? Mà đâu cần kĩ lưỡng tới nỗi phải báo cho ông biết?

- Tôi làm gì kệ tôi! Ông làm gì kệ ông!

Thiên Nham đứng tựa vào thành ghế khoanh tay cười mỉa.

- Mày nói nhanh! Cầm Đào đâu? Con dâu của tao đâu rồi?

- Li dị rồi!

Ba từ ngăn gọn được thốt ra từ miệng của Thiên Nham như tiếng sét đánh thẳng vào tai ông Phác Tư. Ông cố giữ điềm tĩnh:

- Vậy...vậy giờ Cầm Đào đâu rồi?

- Mặc xác cô ta! Tôi không quan tâm!

Phác Tư như không đứng vững nổi trước cái tin con trai mình "li dị" với Cầm Đào.

Anh vẫn tiếp tục trêu tức ba:

- Có khi giờ này...sau khi li dị xong cô ta đang vui vẻ bên thằng con trai nào đó khác cũng nên...

Phác Tư loạng choạng, Khuynh Thi từ đâu chạy vào đỡ lấy ông:

- Ba...ba có sao không?

Phác Tư giật mình, đẩy mạnh Khuynh Thi ra. Ông run rẩy chỉ thẳng vào mặt cô mà quát lên giận giữ:

- Ai? Ai là ba cô? Khôn hồn thì biến khỏi...rời khỏi cuộc đời con trai tôi ngay! Tôi đã cấm cô qua lại với Thiên Nham sau khi nó kết hôn với Cầm Đào rồi mà?

Thiên Nham nhìn khuôn mặt cha mình đỏ bừng lên vì tức. Anh càng cảm thấy thú vị và muốn trêu tức hơn. Bởi anh thực sự căm hận ông vì đã ngăn cản cuộc tình anh với Khuynh Thi ở lần thứ nhất.

Chẳng đợi thêm 1 giây phút nào, Thiên Nham kéo Khuynh Thi gần sát mình rồi đặt lên môi cô 1 nụ hôn trước sự chứng kiến của Phác Tư.

Cả người ông run lên...

Chưa kịp bình tĩnh khỏi cú sốc ban nãy thì 1 tin trời đánh lại dội tới với ông.

- Con trai của ba ơi...Ông nội con dữ như vậy thì không biết lúc con chào đời...Mọi chuyện sẽ thế nào nhỉ?

Thiên Nham xoa xoa cái bụng của Khuynh Thi. Cô đã rất tức giận khi đám cưới bị phá hỏng tan nát. Gặp tình huống này, cô cười thầm đắc chí vì nghĩ đây cũng là 1 lí do khiến ba Phác Tư không thể nào ngăn cản cuộc tình này nữa.

Khuynh Thi giả bộ cúi gầm mặt xuống lo sợ. Phác Tư run rẩy:

- M...mày vừa nói gì vậy hả Thiên Nham?

- Tôi nói ông sắp có cháu rồi đấy! Tôi với Khuynh Thi đã có con trước khi tổ chức đám cưới này rồi!

Tiếng thở gấp gấp của ông Phác Tư trước cái những tin dữ xảy ra liên tiếp khiến ông không thể kiềm chế được cơn sốc của mình. Triệu chứng bệnh tim lại tái phát.

Ông ôm cổ họng mình, bước đứng loạng choạng như chuẩn bị ngã thì đám người ông kịp thời chạy tới và đỡ lấy:

- C...chủ tịch...ngài không sao chứ? Chủ tịch...

Phác Tư dồn hết sức lực để nói lên lời:

- T...Thiên N...ham...mày là đồ...tôi tệ! Vong ân bội nghĩa...!! Đứa con...bất hiếu...

Dứt lời, ông Phác Tư ngất đi.

- Mau đưa chủ tịch tới bệnh viện!

Đám người gấp gấp...

Cánh cửa phòng đóng lại...Còn đó hình ảnh của Thiên Nham đứng trân trân ra đó với Khuynh Thi. Trong đầu anh hiện rõ lên câu nói của ba...

"Đứa con...bất hiếu"

" Vong ân...bội nghĩa?! "

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Độc Quyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25

Anh thấy gì không...vậy là đám cưới của chúng ta bị phá hỏng rồi!!

Khuynh Thi nước mắt lưng tròng nhìn Thiên Nham. Anh vẫn lặng im rồi buông lời:

- Mọi chuyện rồi sẽ đâu vào đó thôi...Giờ em đi nghỉ đi! Anh cần yên tĩnh! Chúng ta sẽ nói chuyện sau!

Thiên Nham đầu óc hiện giờ rối tung lên. Sau từng đó chuyện anh thấy vô cùng mệt mỏi chẳng còn chút sức lực gì..

Khuynh Thi gạt đầu rồi đi vào phòng mình. Cô đã kiềm chế hết sức chịu đựng vượt quá giới hạn bản thân. Ngày hôm nay là ngày cô hằng mong ước vậy mà nó lại bị phá hỏng, ngăn cản bởi chính bố chồng.

Cô chống hai tay xuống bàn, nhìn vào gương...Vẫn là khuôn mặt, diện trang phục cô dâu...Đáng lẽ ra giờ này, anh và cô đang vợ chồng chồng, vui vẻ trong đêm tân hôn của mình.

Càng nghĩ, Khuynh Thi càng tức điên và hét lên. Cô gạt mạnh mọi thứ trên bàn xuống, văng tung toé dưới nền nhà:

- Đáng ghét! Tôi sẽ không bao giờ bỏ cuộc đâu!! Lão già chết tiệt!!!! Định treu tức tôi à!! Tôi sẽ cho các người biết khinh thường Khuynh Thi này hậu quả sẽ như nào!!

* * *

Ở căn biệt thự khác, Nhật Viễn đang vào bếp pha dờ sữa thì 1 cuộc gọi điện từ thư kí gọi tới. Anh liền kẹp điện thoại ở tai và vai mình:

- Chuyện gì vậy?

- Mai tôi sẽ gửi bản báo cáo cho anh!

- Ủ! Tôi cúp máy đây! - Nhật Viễn trả lời.

- À mà anh có đi dự đám cưới của Tổng Giám Đốc Thiên Nham không vậy?

- Không! - Nhật Viễn nói cụt lùn như không quan tâm.

- Hm...vậy anh không biết tin gì sao? Đám cưới bị phá hỏng rồi!

- Sao cơ? Đám cưới bị phá hỏng? - Nhật Viễn tỏ ra khá bất ngờ làm Cẩm Đào ngồi trên ghế gần đó cũng nghe thấy.

- Người phá đám cưới là chính Chủ tịch, bố ruột của Thiên Nham! Ông ấy không chấp nhận cô dâu này...Nghe nói chỉ có 1 mình con dâu tên Cẩm Đào!

- Mà thôi! Trễ rồi! Tôi cúp máy nhé!

Nhật Viễn bung sữa đến cho Cẩm Đào. Cô như không tin vào tai mình tin vừa rồi:

- Đám cưới bị phá hỏng?

- Ủ.. Là do bố của Thiên Nham làm! - Nhật Viễn cất tiếng.

Cẩm Đào nghe vậy thì rất sốc. Bố của Thiên Nham là ngài Vương Phác Tư. Cô cũng biết....

Ông ấy là người rất yêu quý cô như cha đẻ của mình vậy. Phải rồi...quyết định "li dị" với Thiên Nham mà không báo trước cho ông biết. Chắc hẳn là ông rất sốc và đau lòng khi thấy con trai mình kết hôn với người khác nên mới tức giận như vậy.

Cẩm Đào cảm thấy có lỗi...Nhưng biết phải làm sao? Thiên Nham đã không còn yêu cô nữa rồi! Và quyết định li dị của cô cũng là điều đương nhiên.

Nhật Viễn nắm hai bàn tay nhỏ bé đang run rẩy của cô lại. Nhìn với ánh mắt âu yếm, ấm áp, dịu hiền.

Hành động đó của anh như an ủi cô rằng đừng nên lo lắng về bất cứ thứ gì cũng đừng nên dằn vặt mình. Sau tất cả, thì những điều cô làm hiện tại là hoàn toàn đúng.

Không gian tĩnh lặng thì tới lượt chuông điện thoại của Cẩm Đào reo làm cả 2 giật mình. Cô rút tay lại rồi nhìn số lạ trên màn hình và chần chừ rồi nhấn nút nghe:

- Alo? Cô là Hứa Cẩm Đào đúng không?

- Vâng!...Anh là ai?...

- Tôi là người của Chủ tịch Vương Phác Tư! Ông ấy hiện đang hôn mê trong bệnh...cô là con dâu ông ấy...có thể tới thăm vào ngày mai được chứ? Địa chỉ bệnh viện là....

Nhật Viễn cũng đã nghe thấy toàn bộ cuộc trò chuyện. Anh mở lời:

- Mai tôi đưa cô đi!

- Không cần đâu....Nếu đi gặp ông ấy...hãy để tôi đi một mình!!

- Tôi sẽ để không gian riêng tư cho 2 người! Nhưng tôi vẫn sẽ đưa cô đi và chờ ở ngoài cổng được chứ? Bởi tôi không muốn tai nạn gì xảy ra với cô 1 lần nữa....

* *

Ông Vương Phác Tư vẫn đang trong tình trạng hôn mê chưa tỉnh. Đám người của ông cũng đã tới tận nhà Thiên Nham để báo cho anh biết:

- Thưa cậu! Ngài Phác Tư đang nằm trong viện và chưa tỉnh!

- Anh về đi! Tôi sẽ tới sau! - Thiên Nham lạnh lùng ra lệnh.

Sau khi người ấy rời đi, Khuynh Thi giả vờ tỏ ra lo lắng:

- Anh, mình tới thăm ba đi!

Thiên Nham cất giọng khàn khàn:

- Ông ấy ngăn cản ta đến với nhau! Rồi còn phá đám cưới nữa! Em còn lo lắng cho ông ấy làm gì?

Khuynh Thi cụp mí mắt lại, ôm trầm lấy cánh tay Thiên Nham:

- Dù sao em vẫn coi ông ấy như là ba của mình! Không sao đâu anh! Mình đến thăm ba đi!

Thiên Nham sau 1 hồi nghe cô nũng nịu thì mới gạt đầu đồng ý. Khuynh Thi ôm cổ anh rồi sau lưng thì khẽ mỉm cười - 1 nụ cười nham hiểm đầy mưu mô khó lường.

* *

Chiếc xe đã đỗ ở cổng trung tâm bệnh viện. Thiên Nham và Khuynh Thi cùng đi vào. Hồi ý tá biết được số phòng nơi ngài Phác Tư điều trị.

Cô kéo Thiên Nham đi. Căn phòng bệnh đã ở trước mắt. Bước chân anh nặng nề như có tảng đá đè lên vai vậy.

Đứng trước cửa phòng, Khuynh Thi mở cửa định kéo Thiên Nham vào thì anh gỡ tay cô ra:

- Em...vào đi! Anh ở ngoài chờ!

- Sao vậy...Sao anh không vào cùng em?

- Anh đã bảo từ đầu là anh không muốn rồi! Do em đòi đi thôi! Không khí ở đây thật ngột ngạt! Anh ra khu vườn phía sau bệnh viện ngồi chờ em!

Khuynh Thi nghe vậy hơi bối rối rồi cũng gạt đầu. Cô đi vào phòng bệnh rồi ngồi cạnh giường của ông.

Thiên Nham đứng lặng người nhìn qua ô cửa. Thấy bố mình đang nằm thoi thóp trên giường bệnh. Anh trầm lặng 1 lúc và rồi cũng cất bước bỏ đi.

Đơn giản thôi...cũng là vì Thiên Nham không muốn đối diện trực tiếp với ba mình! Là do anh muốn né tránh! Hoặc là do...anh không đủ sự dũng khí để làm điều ấy...!

Ở phòng bệnh, chỉ có mình Khuynh Thi và ông Phác Tư vẫn còn hôn mê. Cô ngắm nhìn quanh 1 lượt xung quanh rồi nhìn thẳng vào Phác Tư:

- Bác à? Cháu đã từng rất yêu quý và tôn trọng bác?? Ha ha... Thật lòng đấy bác trai!

- Đây có lẽ là cái giá bác phải trả khi dám phá hồng đám cưới của tụi cháu!

- Bác biết không?...Giá như bác nằm im như này...thì chuyện đó đâu có xảy ra nhỉ? Cháu chỉ muốn bác mãi mãi...yên giấc ngủ như này thôi!

Khuynh Thi độc thoại một mình. Cô vừa nói vừa cười. Nắm chặt bàn tay ông Phác Tư, cô tiếp tục:

- Cẩm Đào có gì tốt hơn cháu à? Bác sai rồi! Nhảm to rồi!

- Bố mẹ cháu từng dạy là hãy...tìm cách tiêu diệt những thứ cản đường mình! Vậy nên...nếu cháu làm gì có lỗi thì xin bác hãy bỏ qua cho cháu nhé...

- Cháu chỉ đang...muốn thực hiện ước mơ của mẹ anh Thiên Nham và có lẽ là cả bác nữa...đó là ước muốn mong Thiên Nham sẽ được hạnh phúc bên người mình yêu...mãi mãi...

Dứt lời, Khuynh Thi nhìn chăm chăm vào dây truyền nước và bình thở oxy trên người ông Phác Tư...

- Bác yên tâm...cháu sẽ làm thật nhẹ nhàng!

Khuynh Thi giờ bàn tay mình ra và dần dần tiến về bình thở oxy của ông Phác Tư. Bàn tay cô run rẩy. Nhịp tim đập loạn lên. Mồ hôi bắt đầu tuôn chảy.

Cô sắp...giết người...

Khuynh Thi có hơi chần chừ nhưng cứ nghĩ tới đám cưới mình bị phá hỏng vì người đàn ông rồi cả tương lai mình sẽ ra sao nếu Phác Tư còn tồn tại...

Bàn tay cô tiến gần và chạm vào bình oxy:

- Bác à...Để yên cho Thiên Nham đi! Cháu xin lỗi nhưng tới lúc bác cũng phải đi rồi!

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Độc Quyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26

- Do bác tự chuốc lấy họa vào thân khi đã ngăn cản tình yêu...chúng cháu...Vậy nên, bác...phải chết!

- Quyết định của cháu là đúng! Mong bác hiểu!

Khuynh Thi tay run run nhìn vào người đàn ông nằm hôn mê trên giường bệnh.

Cô đấu tranh tư tưởng quyết liệt. Hít thật sâu rồi cũng đưa tay đặt lên bình oxy và....

- Tút TUT TUT TUT....

Tiếng máy đo nhịp tim vang lên ینگ ینگ trong phòng bệnh. Trên màn hình đã không còn tín hiệu nhấp nhô mà thay vào đó là đường thẳng...

Khuynh Thi đã rút bình thở oxy ra. Quá sợ hãi, lúng túng và mất bình tĩnh....Cô sợ bị phát hiện, liền nhanh chóng chạy ra khỏi phòng bệnh.

- A!!

Chạy qua phòng bệnh thứ 3 ở dãy hành lang thì Khuynh Thi va phải vào 1 người đang ngồi trên xe lăn. Cô mặt nhăn nhó định quát lên nhưng nghĩ mình không có nhiều thời gian đôi co nên đành bỏ qua mà chạy tiếp.

- Ba..ba có sao không?

Cô con gái chạy ra và đẩy chiếc xe lăn. Ba cô là người đang điều trị bệnh tâm thần. Nhưng ánh mắt ông thì lại nhìn chăm chăm vào căn phòng nơi Khuynh Thi chạy ra trong hốt hoảng.

Ngay sau đó, Cẩm Đào đã tới bệnh viện và đến phòng bệnh của ông Phác Tư. Hít 1 hơi thật sâu cô đẩy cửa bước vào.

- TUT....TUT....

1 tiếng động vang lên ỉng ỏi làm cô lập tức chạy xộc vào mặt hốt hoảng tái mét lại.

- Ba....ba làm sao vậy???

Cầm Đào vội vàng ấn chuông khẩn cấp:

- Alo bác sĩ tới phòng bệnh số 209 ngay! Ba tôi đang trong cơn nguy kịch!

Thiên Nham cũng từ sân vườn sau bệnh viện đi vào thì đã thấy Khuynh Thi ngồi ở ghế chờ.

- Khuynh Thi?

Nghe tiếng gọi làm cô giật mình,thót tim. Khuynh Thi cố giữ sự điềm tĩnh và tỏ ra vô cùng thản nhiên như chưa có gì xảy ra, mặt già bộ âu lo:

- Ba anh vẫn chưa tỉnh! Em thực sự rất lo lắng!

- Rồi sẽ ổn! Chúng ta đi về thôi!

Đang kéo Khuynh Thi rời đi thì 1 nhóm y tá lẫn bác sĩ chạy qua mặt anh và đẩy xe bệnh 1 cách gấp gáp. Vị bác sĩ kêu lớn:

- Đến phòng 209, trường hợp khẩn cấp, bệnh nhân Vương Phác Tư đang trong cơn nguy kịch!

Thiên Nham khựng lại. Anh vừa nghe thấy cái gì? Mặt anh cứng đờ lại cố nhắc lại câu nói vừa nãy trong suy nghĩ:

" Bệnh nhân Vương Phác Tư đang trong cơn nguy kịch?!! "

- Ba...?

Một chữ "ba" được thốt ra từ cánh môi mấp máy của Thiên Nham. Anh vội vàng quay người chạy vội vàng tới phòng 209,bỏ mặc Khuynh Thi ở lại một mình.

Trong quãng đường chạy đến đó, Thiên Nham cảm xúc rất hỗn loạn. Tim đập mạnh. Anh nắm chắc hai tay. Gồng mình.

Bề ngoài tuy vậy lạnh nhạt với ba, nhưng anh cũng không hề muốn người thân duy nhất trong gia đình mình...lại 1 lần nữa phải ra đi như cái chết của mẹ anh!

Vừa chạy đến nơi, anh cúi người thở dốc, phòng bệnh trống trơn. Chỉ có duy nhất 1 người làm anh càng thêm sững sờ.

- B...ba tôi đâu?

Nỗi lo về ba khiến anh cũng không để ý nhiều tới Cầm Đào. Chỉ vội vàng cất tiếng hỏi. Cảm giác giường bệnh trống trơn là 1 nỗi ám ảnh nữa của anh lại ùa về. Mẹ anh cũng từng ra đi như vậy!

Thiên Nham trừng mắt, mắt bình tĩnh,anh lay mạnh 2 vai Cầm Đào mặt đang tái mét lại chưa hoàn hồn:

- Tôi hỏi ba tôi đâu rồi???

Cầm Đào nấc lên trong cơn sợ hãi vừa rồi:

- Ông ấy...vừa được đưa...vào căn phòng cấp cứu ở cuối...hành lang!

Thiên Nham buông vai Cầm Đào ra rồi chạy 1 mạch đến căn phòng ở cuối. Định mở cửa xông vào thì y tá cạnh đó ngăn lại:

- Mời anh chờ bên ngoài! Bệnh nhân đang trong quá trình cứu chữa!

Thiên Nham gằn giọng ra lệnh:

- Bằng mọi giá phải cứu được ba tôi! Cô nghe rõ chưa... HẢ??

- Tôi biết rồi! Mời anh ngồi đợi!

Thiên Nham ôm đầu ngồi xuống hàng ghế đợi cạnh đó. Anh ngồi với bộ dạng 2 tay chắp vào nhau để trước mặt như đang cầu mong 1 điều gì đó. Mái tóc rũ xuống che đi biểu cảm đôi mắt anh lúc này.

Anh cảm nhận được có người đi tới và ngồi cách anh 2 chiếc ghế. Thiên Nham ngẩng mặt nhìn. Đó là Cầm Đào. Gương mặt nhỏ bé đó chẳng bao giờ giấu nổi thứ cảm xúc gì. Đôi mắt lưng tròng nước và lộ rõ vẻ lo lắng. Người cô run lên.

Cầm Đào khi nhìn bộ dạng Thiên Nham lúc bấy giờ cũng có thể biết anh còn thương ba, lo lắng và khát khao ông vẫn khỏe mạnh đến chừng nào.

- Rồi...sẽ không sao đâu! Tôi cũng sẽ cầu nguyện cho ba của anh!

Thiên Nham cảm xúc hơi khựng lại. Chẳng nói năng gì. Vẫn tiếp tục im lặng. Chợt, gương mặt anh vẫn cúi, giọng khàn khàn:

- Về đi! Mọi chuyện tôi lo!

- Tôi nói sẽ ngồi cùng anh cầu nguyện! Dù sao ông ấy...cũng từng là ba chồng tôi!

Câu trả lời này lại làm tim anh như ngừng đập. Được 1 lúc, anh cũng buông lời lạnh lùng:

- Ông ấy lúc đầu vẫn bình thường! Sao tự dưng lại xảy ra chuyện này?

Cầm Đào chần chừ, định trả lời thì Khuynh Thi từ đâu chạy tới. Thở gấp gấp:

- Hoá ra là ở đây!

Nhìn thấy Cầm Đào, Khuynh Thi trừng mắt:

- Cô...làm cái gì ở đây nữa vậy??

Dứt lời, cô đi tới ngồi cạnh Thiên Nham. Giả bộ lo lắng, rồi nắm lấy đôi bàn tay lạnh lẽo của Thiên Nham:

- Tin em! Rồi bác sẽ không sao!

- Còn cô! Chuyện ở đây đã có tôi lo rồi! Về đi! Chúng tôi không muốn nhìn thấy sự hiện diện của cô nữa!

* *

Nhật Viễn như lời đề nghị của Cầm Đào muốn tự mình vào gặp ba nên anh đã dừng xe đợi ở bãi đỗ bệnh viện.

Nhưng chờ đã khá lâu rồi không thấy ra nên anh sốt sắng đánh vào bệnh viện tìm Cầm Đào.

* *

- Tôi nói rồi! Cô mau về đi!!

Khuynh Thi đang thúc giục thì bác sĩ từ trong đi ra. Cả 3 người đều đứng dậy.

- Bác sĩ, ba tôi sao rồi? - Thiên Nham cất tiếng hỏi.

- Ông ấy giờ đã qua cơn nguy kịch! Nhưng tôi e là ông ấy sẽ còn bị hôn mê dài! Người nhà cần theo dõi và để mắt tới bệnh nhân hơn!

- Tôi cũng không hiểu vì sao mà bình thờ oxi của ba anh lại bị gỡ ra được cho dù nó rất chắc chắn! Tôi nghĩ là phải có ai đó tháo nó ra thì mới bị như vậy! Mong người nhà lưu ý quan tâm ông ấy hơn để tránh những trường hợp đáng tiếc như vừa rồi!

Vị bác sĩ nói xong thì rời đi. Thiên Nham nghe xong lời bác sĩ nói thì đầu óc như cứng đờ hết lại. Khuynh Thi thì lo lắng sợ mình bị phát hiện là hung thủ.

Anh bỗng đưa mắt lên nhìn thẳng vào Cầm Đào. Đúng vậy! Anh tin là cái bình oxi bị ai đó tháo ra. Và người cuối cùng ở cạnh ba anh là Cầm Đào.

- Là cô đã cố tình giết hại ba tôi!

- Không! Anh hiểu lầm rồi! - Cầm Đào lắc đầu. Ánh mắt tỏ rõ vẻ thành khẩn.

Khuynh Thi được đà. Cô sẽ đổ toàn bộ tội lỗi mình lên đầu Cầm Đào.

- Người cuối cùng ở cạnh ông ấy là cô chứ ai vào đây? Há?? Còn chối ư?

- Khôn...

- BỐP!!!

1 cú tát đau đặng từ Thiên Nham.

Chưa kịp định thần thì Cầm Đào ngẹn lại vì bị Thiên Nham bóp cổ. Anh vô cùng tức giận khi biết được tin như vậy.

- Tôi không ngờ... Là cô còn dám chối ư??

Thiên Nham mặt đỏ hoe lên vì quá tức giận. Người ba duy nhất của anh đang bị vợ cũ hăm hại. Điều mà anh không bao giờ nghĩ tới thì nó lại xảy ra. Anh xiết chặt hơn:

- Vì tôi đã hại cô, hại con cô à? Giờ muốn lên kế hoạch lên lút trả thù, hăm hại ba tôi như vậy sao? Con người cô cũng thuộc loại ác độc ư?

- K...khụ... B..uông tôi ra! Tôi...ngghet thờ...mất!

Cầm Đào lấy hết sức lực yếu ớt của mình cố gỡ tay Thiên Nham ra thì anh càng xiết mạnh hơn. Con tức giận xâm chiếm toàn bộ lý trí anh định muốn bóp chết Cầm Đào.

- Không...không phải cô gái này đâu!

1 người đàn ông trung niên bỗng chạy tới. Đó là bệnh nhân của bệnh viện này. Với bộ dạng đi chân đất. Đôi mắt hơi ngờ ngạc nhiên nhưng lại luôn mồm thốt ra câu nói ấy.

Thiên Nham như sực tỉnh. Anh vội vàng rút tay lại và lùi mấy bước về phía sau. Bờ môi run lên. Trong cơn mất kiểm soát, anh suýt nữa bóp chết Cầm Đào.

- Cậu à! Không phải...cô gái này!

Người đàn ông ấy nhẩn nha, lắc đầu lia lịa. Thiên Nham lấy làm lạ. Khuynh Thi khó chịu khi đoạn đang cao trào thì người này vào phá đám. Nhìn rõ lại, cô thấy đó là người bệnh mà cô va phải lúc chạy thoát khỏi phòng bệnh đó.

Mồ hôi Khuynh Thi bắt đầu xuất hiện. Tim đập thịch thịch, tần số quá nhanh và quá hồi hộp.

"Lẽ nào ông ta đã thấy mình..."

- Cậu à...Là cô gái kia kia! Cô ấy...chạy...Tôi thấy cô ấy chạy ra khỏi phòng...

Người đàn ông chỉ vào Khuynh Thi. Cô giật mình. Hoảng sợ tột đỉnh. Thiên Nham cũng vô cùng ngạc nhiên và bị sốc.

- Ông già kia? Ông nói linh tinh gì vậy??

Dứt lời, 1 cô gái chạy đến chỗ người đàn ông trung niên đó:

- Ba! Con đi tìm ba mãi! Chúng ta về phòng thôi!

Người đàn ông gạt tay cô con gái mình ra mà giấy đành đập lên như trẻ con, chỉ thẳng tay vào Khuynh Thi:

- Không! Cô...ấy chạy ra khỏi phòng! Cô ấy sợ... Chính là cô ấy!

Cô con gái cười, cúi đầu xin lỗi:

- Xin lỗi mọi người! Ba tôi đang điều trị bệnh tâm thần...nên mong mọi người thông cảm và bỏ qua!

Khuynh Thi như thờ phào nhẹ nhõm, thừa thời cơ:

- Bị bệnh tâm thần rồi đi lung tung nói linh tinh như vậy! Lo mà trong coi cẩn thận cho ba cô đi! Thật là phiền phức mà!

Cô gái cúi đầu rồi dắt người ba mình đi:

- Đi thôi ba!

- Ba nói thật mà...Chính là cô gái ấy chạy ra khỏi phòng đó...Cô ấy sợ hãi lắm! Rồi va vào ba nữa...

- Vâng...được rồi mà...!

Thiên Nham mãi suy tư nhìn theo người đàn ông ấy thì bị Khuynh Thi đưa ngay vào vấn đề bị cắt ngang ban nãy:

- Cầm Đào à! Không ai khác chính cô là người muốn hăm hại ba Thiên Nham!

Thấy thế nào các man?

Tình tiết truyện hay không?:v nghĩ sắp mặt

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Độc Quyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 27

- Anh định nghe lời 1 ông già tâm thần mà đổ lỗi tội hãm hại ba anh lên người em à? - Khuynh Thi nhăn mày.

- Chính cô ta là kẻ hãm hại ba anh!! Anh định bỏ qua dễ dàng vậy ư?

Thiên Nham nhìn Cẩm Đào mà lên tiếng:

- Cô đi theo tôi! Mọi chuyện vẫn chưa xong đâu!

Cẩm Đào gạt phắt tay Thiên Nham ra:

- Anh định đưa tôi đi đâu??

- Tính sổ tiếp? Đại loại vậy? Cô nghĩ tội đó tôi bỏ qua dễ dàng chỉ vì lời nói của ông già bị bệnh tâm thần đó ư?

- BỐP!!!

Không gian tĩnh lặng lạ thường. Tiếng tát đó mạnh và sức vang lớn giữa lối hành lang bệnh viện trống vắng. Trong sự sợ hãi của những con người ở đó.

Cẩm Đào đã tát Thiên Nham 1 cú đau điếng mà chính cô cũng không thể nào ngờ tới.

Khuynh Thi quá sốc lập tức tới cạnh Thiên Nham vừa vuốt xoa hỏi vừa hét lên:

- Cô...làm gì thế hả? Hôm nay cô muốn chết saoooo??

Thiên Nham ôm chiếc má đau rát của mình, chưa thoát khỏi cơn ngạc nhiên này.

Lần đầu tiên....cô tát anh.

Cẩm Đào như chết ngạt đi giữa cơn đau ở lồng ngực vì anh đã quá đa nghi cô tới mất cả lí trí.

Cô cũng có giới hạn và lòng tự trọng của 1 người con gái. Nhưng sự việc hôm nay, Thiên Nham kết tội cô hãm hại ba anh vô căn cứ đã vượt quá sự chịu đựng của cô.

Cẩm Đào trong lúc mất kiểm soát đã gào lên. Và tuôn 1 tràng nổi cảm xúc uất ức:

- Tại sao luôn là tôi? Tội gì cũng đổ cho tôi vậy Thiên Nham? Chẳng lẽ ấn tượng con người tôi trong anh suốt bấy lâu chỉ là người xấu xa? Còn anh vô tội?

- Nếu là 1 người thông minh như anh, thay vì đổ tội chỉ ít anh cũng phải nghĩ...nếu tôi muốn giết ba thì sau đó không chạy trốn và để mặc luôn đi còn cứu ông ấy làm gì?

Thiên Nham như chết lặng đi. Cẩm Đào cũng đưa mắt nhìn sang Khuynh Thi.

- Ông già đó bị tâm thần ư? Nhờ đâu đó là sự thật cũng nên! Khi người ta làm 1 việc gì đó xấu xa để không bị phát hiện thường hay chạy bỏ trốn. Xét theo trường hợp này thì khả năng..

Cẩm Đào chưa kịp nói hết câu thì bị Khuynh Thi hét lên cắt ngang lời.

- Câm miệng lại cho tôi đừng có nói bậy!!

Cô nhúm mày:

- Khuynh Thi...tôi có nói đó là cô à mà giật mình ghê vậy?

Khuynh Thi như bị chọc điên lên định nhảy vào túm lấy Cẩm Đào thì Thiên Nham giằng lại.

- Đi thôi!

- Anh bỏ tay em ra!!! Anh không tính sổ nó thì để em!!

Khuyñh Thi cố gỡ bàn tay đang nắm chặt cổ tay mình lòi đi.

Dùng hết sức lực, cô đã gỡ được tay ra. Khuyñh Thi quay người, vì tức giận nên đã vô tình đẩy mạnh người Cẩm Đào mà hét lên:

- Cô dám....

Lời nói bị chặn lại ở cổ họng ngay lập tức....

Vì cú đẩy mạnh vừa rồi mà Cẩm Đào không kịp trở mình đã bị ngã xuống sàn nhà...

Máu...

1 dòng rồi càng chảy ra nhiều hơn lênh láng xuống sàn đất. Miệng Cẩm Đào lắp bắp..

- C...con tôi...con...tôi...

Chiếc bụng Cẩm Đào mang thai đã lớn và chuẩn bị tới ngày sinh. Do cú đẩy vừa rồi nên chẳng may....

Thiên Nham giật mình khi nhìn thấy cảnh tượng đó. Quá sốc khi nghe Cẩm Đào nói 2 tiếng " Con tôi".

Anh vội vàng gạt Khuyñh Thi sang 1 phía rồi đến bên Cẩm Đào. Ánh mắt cô yếu ớt khi phải chịu con đau thấu xương và nỗi lo sợ mất đứa bé. Nhìn thẳng vào mắt Thiên Nham

- Cứu con...tôi...L..àm ơn...

Nhịp tim anh cũng đập mạnh hơn. 1 nỗi lo sợ nào đó chợt ủa đến lấn chiếm toàn bộ cơ thể. Vì vậy mà người anh cũng run rẩy.

- K..không sao! Tôi sẽ đưa cô tới phòng cấp cứu! Mọi chuyện sẽ ổn! Cố lên..

Khuyñh Thi nhìn cảnh tượng đó thì lấy 2 tay che miệng, đầu lắc lắc, sợ hãi liên tục thốt lên:

- K...không phá do tôi...không...phải...

Thiên Nham đang định vòng tay bế bổng Cẩm Đào lên thì bị 1 lực mạnh đằng sau đẩy ra làm Thiên Nham va vào tường. Đó là Nhật Viễn.

Anh nhanh chóng bế bổng Cẩm Đào lên.

- Khốn kiếp! Bàn tay dơ bẩn của anh không được phép động vào người cô ấy!

Nhật Viễn gấp gáp chạy đến phía trước nơi có y tá. Ánh mắt anh hằn lên tia đỏ hoe. Và gào lên:

- Gọi bác sĩ ngay cho tôi!!!!!!

.....

1 lần nữa...cánh cửa phòng cấp cứu đóng lại.

Cái thai đã bị nguy hiểm vì cú đẩy

:(mà Nhật Viễn quả cuối ngầu. (cướp công Thiên Nham)

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Độc Quyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 28

Cánh cửa cấp cứu vẫn im lặng.

3 con người với 3 cảm xúc khác nhau.

Nhật Viễn lo lắng đứng ngồi không yên. Còn Thiên Nham thì đứng dựa vào cái tường cạnh đó trầm tư suy nghĩ. Khuynh Thi đứng bên cạnh khoanh tay tỏ ra bực bội trong lòng.

Cô bực vì thấy Thiên Nham tỏ ra quan tâm Cẩm Đào. Kể cả vụ lúc này, cô đã thấu hiểu được mọi góc nhìn cảm xúc lẫn hành động Thiên Nham.

Thực sự thì cái thai Cẩm Đào...biến mất sẽ làm Thiên Nham thoải mái và đáp ứng được nguyện vọng anh bấy lâu hay sao? Mà giờ còn có thời gian lo lắng cho Cẩm Đào?

" Còn cái thai trong bụng mình thì sao? "

Khuynh Thi bất giác lấy tay ôm cái bụng đang to dần của mình mà hai tay run lên vì tức. Từ việc đám cưới bị phá hỏng cho đến hiện tại, mọi việc đi ngược với suy nghĩ của Khuynh Thi.

Và nguyên nhân duy nhất không ai khác chính là do Cẩm Đào- con người đang nằm trong phòng cấp cứu kia...chết cũng đáng.

Khuynh Thi đang cố nghĩ cách để Thiên Nham chú ý tới mình và rời khỏi nơi đây ngay lập tức.

Trong lúc ấy, Thiên Nham hơi đưa ánh mắt nhìn sang phía Nhật Viễn quan sát. Anh đang ngồi trên ghế chờ, tay nắm chặt lại, ánh mắt sâu thẳm ánh lên 1 nỗi lo lắng tới thấu lòng..

Thiên Nham có thể cảm nhận được rõ tâm trạng đó... Hm? Một chàng trai như Nhật Viễn chỉ mới quen Cẩm Đào mấy tháng đã tận tụy và vô cùng yêu thương, lo lắng cho cô ấy...

Huống chi là bản thân anh? Đã từng làm chồng của Cẩm Đào?!!

Nghĩ tới đây, Thiên Nham sững lại, nhịp tim như đập hụt đi 1 nhịp. Cảm giác mát mát trời dậy.

- Cách!

Tiếng cửa mở làm cắt ngang mọi suy nghĩ miên mang của cả 3 con người. Một vị bác sĩ đi ra. Nhật Viễn chờ đợi quá lâu dường như mất hết kiên nhẫn mà chộp lấy bác sĩ, mắt trừng lên:

- Cẩm Đào, cô ấy sao rồi? Nói mau! Đứa bé nữa... Ông nói đi!!

Vị bác sĩ giật mình nhưng rồi cũng trấn tĩnh lại, chỉnh lại gọng kính:

- Cẩm Đào...vẫn an toàn và hiện tại đang trong phòng hồi sức!

Một nửa nỗi âu lo và sợ hãi được giảm đi 1 nửa. Nhật Viễn bờ môi run lên:

- Vậy...còn đứa bé?

Nghe tới đây, Khuynh Thi tỏ ra chú ý hơn. Thiên Nham không hiểu sao nhịp tim cũng đập mạnh hơn khi thấy vị bác sĩ có vẻ trầm ngâm, chần chừ.

- Ông im lặng là sao hả? Nói gì đi chứ?

Nhật Viễn lắc mạnh vai vị bác sĩ và ánh mắt như mong mỏi 1 tin vui cùng với nỗi xót xa.

- Đứa bé...đã chào đời...

Nói tới đây, Khuynh Thi như chết sững lại vì cái điều cô muốn chỉ là cái thai đó chết quách đi vậy mà giờ...

Nhật Viễn và Thiên Nham thở phào nhẹ nhõm.

- Nhưng...

Chữ " nhưng" thoát ra từ miệng bác sĩ 1 lần nữa làm cho 2 người đàn ông trước mặt ngẹn lại nỗi cảm xúc vui mừng trong phút chốc vụt qua rồi lại tắt.

Dứt câu, 1 cô y tá bước ra ôm trong tay 1 đứa bé được ủ trong tấm chăn lót thu hút mọi ánh nhìn.

- Đứa bé sức khỏe rất yếu nên chúng tôi cần đưa vào phòng nghỉ khác để tránh bị nhiễm trùng và tiện theo dõi!

- Tôi có thể vào thăm Cẩm Đào chứ? - Nhật Viễn cất lời.

- Cô ấy đang trong phòng hồi sức... Nhưng chỉ 1 người được phép vào thăm thôi! Bệnh nhân vẫn chưa hoàn toàn phục hồi sức khỏe!...Chúng tôi xin phép!

Vị bác sĩ và cô y tá rời đi. Không kịp suy nghĩ gì, Thiên Nham định vặn cửa bước vào thì bị 1 lực lớn đẩy ra. Nhật Viễn trừng mắt, gằn giọng:

- Người vào thăm là tôi! Anh không đủ tư cách!

Nói rồi Nhật Viễn nhanh chóng mở cửa bước vào để mặc Thiên Nham bên ngoài với nỗi tức giận:

- C...cậu dám...

Định dùng dùng xông vào thì Khuyên Thi giờ trò:

- A...!!!

Cô kêu lên, mặt nhăn nhó như chịu đựng cơn đau nào đó. Thiên Nham thấy vậy lập tức quay lại đỡ lấy cô. Khuyên Thi mắt mờ dần và nhắm hẳn lại.

- Bác sĩ!!! Bác sĩ!!!!

" Thiên Nham à? Anh chỉ được phép thuộc về riêng em! Của mình Khuyên Thi này! "

* *

- Khuyên Thi chỉ bị ngất nhẹ do thiếu sức và mệt mỏi! Thai nhi phát triển bình thường! Truyền nước là khoẻ ngay cậu có thể vào thăm!

Thiên Nham gật nhẹ đầu. Nhưng mắt vẫn vô tình nhìn sang căn phòng của Cẩm Đào....

Bước tới cạnh giường Khuyên Thi và ngồi xuống. Anh nắm tay cô và đưa lên miệng hôn:

- Không sao có anh đây rồi!

- Anh không được bỏ em đó...

- Ừm...không bỏ!

Hành động hôn lên tay Khuyên Thi là Thiên Nham muốn làm thức tỉnh tâm trí hoang mang của anh lúc này. Rằng giờ anh chỉ được quan tâm Khuyên Thi, người anh yêu....

Đó là điều anh cố tự nhủ với bản thân! Không cho phép suy nghĩ về hình bóng Cẩm Đào loáng thoáng trong đầu anh 1 giây phút nào nữa....

* *

Trong 1 phòng hồi sức khác, Nhật Viễn ngồi lặng im ngắm nhìn Cẩm Đào chờ mong cô mau chóng tỉnh dậy.

Anh nhẹ nhàng vuốt ve lọn tóc của Cẩm Đào. Cuối cùng thì cô cũng đã sinh. Cái thai mà bao lâu cô đã vất vả nuôi và phải né tránh cảnh giác sống trong nỗi lo sợ nguy hiểm và mất con.

Nhật Viễn ngồi lặng lẽ trầm ngâm. Nhớ lại cảm xúc khi ngồi chờ. Anh lo lắng tốt đỉnh cho Cẩm Đào... Rồi cảm giác kì lạ dâng lên.

Anh bỗng nhận ra...Cẩm Đào là cô gái đầu tiên khi gặp mặt đã khiến anh chỉ muốn được là người bảo vệ và che chở cho cô.

Người đầu tiên luôn làm anh phải bận tâm dù đang làm gì và ở bất cứ đâu. Người đầu tiên khiến anh dồn mọi sự quan tâm. Người đầu tiên...đưa anh tới cảm giác sợ hãi tốt điểm tưởng chừng như cô gái bé bỏng trước mặt sẽ ra đi lúc nào...Và sau đó anh sẽ như nào...khi chứng kiến 1 ngày mà Cẩm Đào không có ở bên anh...Nhật Viễn không dám nghĩ tiếp!

Cẩm Đào là người mang cho anh cảm giác biết sợ! Sợ mất mát... Sợ trống vắng..

Nhìn cô gái bé bỏng đang nằm trên giường bệnh. Nhịp tim anh bỗng đập mạnh hơn. Cảm giác kì lạ này lại xuất hiện lần thứ 2.

Bởi đây cũng là lần đầu anh được nhìn khuôn mặt cô lâu và gần tới vậy.

Không hiểu vì sao...Nhật Viễn đưa bàn tay mình lên và run rẩy. Anh muốn nắm lấy bàn tay nhỏ bé lạnh lẽo kia.

Trong khoảnh khắc tay chạm tay...Anh đã hiểu ra cảm giác kì lạ khó hiểu ấy...

Là cảm giác...yêu!

Anh đã có tình cảm...với Cẩm Đào mất rồi!

Đôi mắt Nhật Viễn bắt gặp chú ý tới đôi môi Cẩm Đào. Anh chờ người ra 1 lúc rồi nhanh chóng lén đầu.

"Đang suy nghĩ vớ vẩn gì vậy?!!"

Nhưng ham muốn và cảm xúc của anh không cho phép Nhật Viễn làm lơ.

Người Nhật Viễn từ từ nhướn lên. Cẩm Đào vẫn chưa tỉnh. Hay là....

Mặt đối mặt. Khuôn mặt anh từ từ cúi xuống. Sát tới nỗi Nhật Viễn có thể cảm nhận được hơi thở nhỏ nhẹ, ấm nóng của Cẩm Đào.

Nhịp tim anh như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực. Thời gian như ngưng đọng.

Nhật Viễn cảm thấy hành động của anh không đường đường chính chính. Cứ như kiểu hôn trộm 1 cách lén lút vậy!

Nhưng trách sao được khi đến giây phút này...anh mới gọi tên được thứ tình cảm kì lạ đó là...yêu.

"Tôi xin lỗi...cũng chỉ vì em đã đánh cắp trái tim của tôi mất rồi! "

Bờ môi Nhật Viễn chậm chậm tiến sát gần Cẩm Đào. Và....

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Độc Quyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29

Hôn hay...không hôn?

Đó là suy nghĩ duy nhất hiện lên trong đầu Nhật Viễn lúc lúc này. Cũng chính là nguyên nhân làm anh phải chần chừ.

Nhưng hành động không nghe lời lý trí. Con tim anh thì đang mãi đập 1 cách điên loạn trong khoảnh khắc mặt đối mặt với cự li gần sát.

Bờ môi Nhật Viễn chạm vào cánh môi mỏng của Cẩm Đào... Một cảm giác mềm mại đến khó tả. Đó là lần đầu tiên...anh hôn

Ừ phải...anh đã hôn Cẩm Đào từ lúc nào không hay...

Một cái hôn ở hoàn cảnh cô bất tỉnh đang trong bệnh viện. Là hôn trộm?

Bỗng chợt, dây truyền nước giật nhẹ. Nhật Viễn bừng tỉnh nhanh chóng ngồi dậy, vội vàng quay mặt ra chỗ khác, lấy tay đưa lên miệng giả vờ ho 2 tiếng " Khụ khụ... ".

Mặt Nhật Viễn nóng ran lên, trong đầu miên man suy nghĩ sợ bị phát hiện. Nếu bị bắt quả tang hôn trộm...anh không biết là sẽ giấu mặt mình vào đâu để cho hết ngại.

Cẩm Đào từ từ mở mắt, chất giọng yếu ớt vang lên trong không gian tĩnh mịch 2 chữ:

- Nhật Viễn?

Anh cố giữ cho mình phong thái bình thường như mọi ngày. Nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Cẩm Đào. Đôi mắt ấm áp, dịu dàng:

- Ừ...tôi đây!

Cẩm Đào nheo mắt:

- Anh...bị sao vậy?

Nhận thấy câu hỏi đang có gì đó như chất vấn sự khác thường trên khuôn mặt Nhật Viễn. Anh khựng lại. Đầu óc hoàn toàn trống rỗng.

"Lẽ nào...cô ấy đã phát hiện..nụ hôn..?"

- Bị...bị sao? Làm gì có?

Nhật Viễn lập tức quay người sang rót cốc nước cam để kịp thời chỉnh đốn lại cảm xúc.

Cẩm Đào dần nhận thức được mọi thứ xung quanh. Cô ngơ ngác nhìn rồi cả cái mùi nồng nặc của thuốc khử trùng...trong bệnh viện?!!

Cô 1 tay lên ôm đầu. Tay còn lại bất giác đưa lên bụng. Cẩm Đào như chết sững người, giật mình:

- Con...con tôi...?

Cô cố gượng ngồi dậy và nhanh chóng dùng sức lật cái chăn đắp ra... Cái bụng của cô....

Đầu cô đau nhói. Hình ảnh rõ ràng hiện về cuối cùng cô nhớ là mình bị đẩy ngã và máu bắt đầu chảy ra...

Khuôn mặt nhợt nhạt cô tái mét lại, sợ hãi dâng trào tột đỉnh quay sang bám víu lấy cánh tay Nhật Viễn mà lay, nước mắt lưng tròng:

- Nhật Viễn...anh nói cho tôi biết...con tôi đâu? Đứa bé đâu rồi!! Há...

- Anh nói đi!!! Đứa....bé..

Nhật Viễn nhẹ nhàng ôm trầm lấy người con gái bé bỏng đang sợ hãi trước mặt anh trấn an.

Cẩm Đào lấy 1 tay bịt miệng tay còn lại vẫn ra sức đập vào người Nhật Viễn:

- Anh thả tôi ra...tôi phải đi tìm con...Làm ơn hãy nói rằng đứa bé...vẫn ổn!

Nhật Viễn bám lấy vai Cẩm Đào rồi nhìn thẳng vào mắt cô.

- Bình tĩnh lại nào! Hãy nhìn tôi đi!

- Đứa bé đã được chào đời an toàn!

Cẩm Đào như không tin vào những gì mình vừa nghe. Nước mắt rung rung vì xúc động chẳng thể kiềm chế.

Nỗi xúc động và hạnh phúc của người lên chức làm mẹ. Xúc động vì sau bao tháng ngày cô phải bảo vệ cái thai bởi những nguy hiểm rình rập...cuối cùng cũng ra đời an toàn.

Người Cẩm Đào như trút đi hoàn toàn nỗi sợ hãi và mệt mỏi trong người. Nhìn quanh phòng để tìm kiếm 1 hình hài bé bỏng ấy của mình.

- Nhật Viễn...tôi muốn được bông nó trên tay...nhìn gương mặt của nó...

Niềm hạnh phúc ấy...Nhật Viễn có thể nhìn thấu trong đôi mắt Cẩm Đào. Anh nhẹ nhàng vuốt tóc cô, cất tiếng giọng trầm trầm:

- Đứa bé...vừa mới sinh...sức khỏe vẫn chưa được ổn định nên phải đưa vào phòng chăm sóc khác!

Cẩm Đào nghe xong liền định đi xuống giường thì bị Nhật Viễn giữ lại và ép cô nằm xuống.

- Anh làm gì vậy?...Tôi muốn đi gặp con...đứng ngoài nhìn thôi cũng được... Tôi muốn tận mắt mình chứng kiến nó!

Nhật Viễn nhất quyết từ chối:

- Cô nghĩ vừa tỉnh dậy đã đủ sức khỏe? Đứa bé đã được các bác sĩ chăm sóc tận tình. Cô không phải lo!

- Hãy nằm đây nghỉ ngơi lấy lại sức rồi sau đó tôi sẽ dẫn cô đi gặp!

Nhật Viễn vừa nói vừa giúp cô uống cốc nước cam hồi sức. Cẩm Đào cũng đành phải ngoan ngoãn nghe lời anh.

* *

Ở 1 phòng hồi sức khác....

- Thiên Nham! Anh không được đi đâu...phải ở cạnh em!

Khuyên Thi trong con ngủ đã vô tình nói lên câu nói đó. Thiên Nham bên cạnh cũng nắm lấy tay cô trấn an.

Trong không gian tĩnh lặng, anh lại trầm ngâm đưa mình vào suy nghĩ về hình ảnh Nhật Viễn đã đẩy anh ra khỏi phòng hồi sức của Cẩm Đào với câu nói anh không đủ tư cách để vào thăm cô ấy.

Hai bàn tay Thiên Nham bỗng dưng xiết chặt lại...

Tức giận? Tại sao...tại sao anh phải tức giận khi người duy nhất vào thăm Cẩm Đào là Nhật Viễn mà không phải anh?

Còn sự quan tâm tới người con gái mà mình đã từng đặt bút ký vào đơn li dị đó ư?

Không thể chịu nổi sự ngột ngạt và bức bối trong căn phòng và trong chính con người mình. Thiên Nham đã đứng dậy ra ngoài.

Anh nhìn vào căn phòng hồi sức đối diện nơi có Cẩm Đào và Nhật Viễn...và rồi bỏ đi.

Bước từng bước trên lối hành lang bệnh viện. Anh đi trong vô định cứ thế...rồi đột nhiên dừng bước.

Quay đầu sang bên tấm cửa kính của 1 căn phòng bệnh nhìn. Hình ảnh những đứa trẻ sơ sinh trong ngày hôm nay đều được nằm ở căn phòng chăm sóc đặc biệt này để tránh không khí ô nhiễm bên ngoài.

Thiên Nham cũng chẳng hiểu sao lướt mắt qua 1 lượt rồi dừng lại ở 1 cái nôi.

Đứa bé đang nằm ngủ. Trên tay có đeo 1 chiếc vòng ghi chữ "con của Hứa Cẩm Đào "

Thiên Nham khựng lại...

"Đó là con trai của anh đấy ư...?"

Ánh mắt Thiên Nham sâu lắng lại nhìn đứa bé. Sự độc chiếm lại nổi lên khi hình ảnh Nhật Viễn đẩy anh ban nay hiện về.

Miệng anh chợt cất lên:

- Đã đến lúc...con trai về bên ba rồi!

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Độc Quyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30

- Con trai...đã tới lúc con phải về với ba rồi!

Thiên Nham nắm chặt bàn tay áp trên mặt kính phòng bệnh. Đôi mắt chăm chăm nhìn vào đứa trẻ sơ sinh đang nhắm mắt ngủ ngon lành.

* *

Cẩm Đào sau khi sinh vẫn còn nằm trong phòng dưỡng sức. Mặc dù nghe lời Nhật Viễn ở lại nghỉ ngơi, nhưng trong lòng cô vẫn đau đáu, nôn nóng muốn gặp đứa con trai bé bỏng mới chào đời của mình.

Nhưng niềm vui chỉ trong phút chốc thì từ đâu 1 câu nói văng vẳng trong kí ức ủa về làm cô lạnh toát sống lưng với nỗi sợ mất con:

"Tôi sẽ kí đơn li hôn này...với 1 điều kiện! "

"Đó là...sau khi sinh, đứa bé sẽ phải ở cùng cha nó! "

Cô rùng mình:

- T..Thiên Nham...

- Thiên...Nham sẽ bắt đứa con của mình đi mất! Vụ li dị...anh ấy đã nói như vậy rồi!

- Không...mình phải tới gặp đứa bé ngay!

Linh cảm của 1 người mẹ không cho phép bản thân ung dung tiếp tục nằm nghỉ.

Nhật Viễn thì đã được gọi đến phòng bác sĩ nghe về tình hình sức khoẻ và điều trị của bệnh nhân.

Thừa cơ hội này, Cẩm Đào đã trốn anh ra ngoài.

* *

Hành lang vắng người. Thiên Nham khi đứng lạng hồi lâu ngoài tấm kính thì anh cũng quyết định bước vào.

Cánh cửa từ từ được mở ra...

Anh bước đi giữa 2 hàng nôi chứa những đứa trẻ mới chào đời, đứa thì đang mở mắt thao láo nhìn anh, đứa thì cười, đứa thì kêu ra tiếng oe oe...

Thiên Nham đến cạnh chiếc nôi con trai của mình, ở cổ tay có ghi tên " Con của Hứa Cẩm Đào ".

Giây phút này anh mới có thể ngắm nhìn nó gần hơn, rõ ràng hơn. Nó vừa có nét giống anh và giống...mẹ nó.

Nghĩ tới đây, người anh khựng lại. Khoảng 9 tháng về trước...anh đã từng giờ trò,dùng mọi cách để phá cái thai này.

Anh là cha ruột, là kẻ đã mang tới nguy hiểm rình rập cái thai ấy, không hề muốn nó xuất hiện trên cõi đời này vì sợ rắc rối, phiền toái.

Đề rồi giờ ngắm nhìn hình hài nhỏ bé ấy đã được chào đời 1 cách an toàn. Lòng anh cũng không biết nên vui hay nên buồn!? Nên trách mình hay không?!! Hay giờ đây do mình quá độc chiếm...?

Không!

" Đây là cái giá Cẩm Đào phải trả, là điều kiện anh đã đưa ra trước khi kí đơn li hôn với Cẩm Đào"

Thiên Nham từ từ đặt tay xuống nôi để nâng đứa bé lên và đưa nó đi khỏi bệnh viện, khỏi Cẩm Đào.

Trong khi đó....

- Bác ơi,làm ơn cho cháu hỏi phòng chăm sóc sức khoẻ em bé ở đâu ạ?

Cẩm Đào nghe theo sự hướng dẫn của các bệnh nhân gấp phải ở hành lang mà khắp khiêng chạy trong tiếng thờ dốc.

Cô chợt dừng lại, thờ dốc...bên cạnh cô là tấm kính - căn phòng chăm sóc trẻ sơ sinh.

Cẩm Đào quay sang nhìn. Mặt cô tái mét lại, tim như ngừng đập khi thấy hình ảnh trước mặt. Linh cảm cô đã đúng.

Thiên Nham đang đến để cướp đứa con của cô.

Cẩm Đào không thể chờ đợi thêm phút nào. Lập tức chạy vào phòng.

Thiên Nham chưa kịp nhận thức được chuyện gì xảy ra thì đã bị Cẩm Đào chạy đến, nhanh tay cướp đứa bé từ tay Thiên Nham và ẵm vào lòng mình.

Thiên Nham sững người trong giây lát.

- Anh...làm gì vậy? Tôi đây làm gì? Anh không được mang con của tôi đi đâu hết!

Cẩm Đào vừa nói vừa ẵm chặt con trong lòng.

Thiên Nham giờ 2 tay mình lên, giọng điềm nhiên:

- Tôi làm gì sai à? Đến thực hiện điều kiện mà tôi đưa ra khi cô với tôi kí đơn li dị thôi!

- Tôi sẽ mang nó về nhà nuôi! Nó phải ở cùng ba nó!

Cẩm Đào vẫn cứng đầu nhất quyết:

- Anh không có quyền! Tránh xa con tôi ra! Tôi sẽ không để anh mang nó đi đâu hết!

Thiên Nham nhếch môi:

- Tôi là ba nó tôi có quyền! Tôi có đủ điều kiện vật chất để nuôi nó! Còn cô thì...

Chưa kịp nói hết câu thì Cẩm Đào chặn ngay họng anh:

- Nhưng anh không thể cho nó...tình thương...

Cẩm Đào nói mà nước mắt rung rung, bàn tay vẫn ghì chặt lấy đứa con trong lòng không nỡ rời:

- Anh nói đi...anh trước muốn hãm hại nó giờ lại muốn nuôi nó...anh không thể đâu...

- Chẳng lẽ anh không hiểu cảm giác 1 đứa trẻ sống xa mẹ, thiếu thốn tình cảm...lại còn phải sống trong cảnh mẹ kế là Khuynh Thi. Không, anh đi đi, tôi sẽ không bao giờ giao đứa bé cho anh!!

Câu nói Cẩm Đào làm anh chết lặng người. Đầu đó thấp thoáng hình ảnh của anh hồi bé hiện về trong kí ức.

1 cậu bé thật tội nghiệp...

Người Thiên Nham run lên...Mái tóc rũ xuống che lấy tâm trạng anh lúc này. Đôi bàn tay nắm chặt lại trong phút rồi tự dưng buông ra....

Thân người anh không nói chẳng rằng gì bước về phía trước...và dùng sức của mình tách Cẩm Đào ra khỏi đứa bé và ẵm vào lòng mình.

Cô cố dùng sức lực yếu đuối của mình để giữ đứa bé nhưng không thể.

- Không...trả con cho tôi!!!

Cẩm Đào gào lên trong nước mắt

Đứa bé bắt đầu cất tiếng khóc trong vòng tay Thiên Nham

- Tôi sẽ mang nó đi!

Câu nói vững chắc và lạnh lùng thốt ra từ miệng Thiên Nham làm ruột gan ai kia đau nhói tột cùng.

- Không...không được..

Thiên Nham quay người định đi ra khỏi phòng thì bị Cẩm Đào túm lấy Áo giật lại.

Tiếng khóc nức nở cùng nỗi sợ mất con... Cô giành lại đứa bé từ tay Thiên Nham thì bị anh đẩy mạnh ra làm cô ngã xuống đất và kêu lên.

Mặt nhăn lại cùng tiếng nấc. 1 tay cô ôm cái bụng mình với con đau thấu xương và kêu lên:

- Bụng...tôi...

Thiên Nham ẵm đứa bé, chân anh khựng lại khi nghe thấy tiếng kêu đau đớn của Cẩm Đào phía sau lưng. Bàn tay anh run lên xiết chặt lấy đứa bé đang gào khóc.

Răng anh cắn chặt lại..

Không thể quay lại nhìn. 1 con đau nhói chạy xoẹt qua tim anh..

Anh hít 1 hơi thật sâu...

- X...xin lỗi...

* * *

Phía đầu hành lang, Nhật Viễn cùng các bác sĩ đã biết tin Cẩm Đào trốn khỏi phòng bệnh liền chạy đến phòng chăm sóc em bé.

- Là phòng này!

Cánh cửa bật mở.

Tiếng khóc....

Hình ảnh 1 người con gái bé bỏng ngồi sụp xuống trong con đau đớn của nỗi mất con và 1 tay xiết chặt cái bụng mình trước cái nôi trống rỗng..

Thiên Nham đã đến và mang đứa bé đi..

Cô đã không thể giữ lấy con mình trong khoảnh khắc....

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Độc Quyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31

- Đứa bé đã...bị đưa đi rồi..

- Tôi...tôi không thể...

Cầm Đào run rẩy trong cơn đau đớn. Đôi mắt nhắm lệ nhìn cái nôi trống rỗng.

- Mới này...tôi còn bế nó trên tay mà...

Cầm Đào giờ đôi bàn tay nhỏ bé của mình ra trước mặt cố cảm nhận dư vị cảm giác đứa bé lúc này...

Bừng tỉnh... Nó đã bị Thiên Nham đưa đi rồi...

Nhật Viễn vội vàng chạy đến bên cô ngay lập tức.

Nhẹ nhàng ngồi xuống tựa đầu cô vào lồng ngực ấm áp của anh như 1 sự chia sẻ nỗi đau thấu lòng này.

Ánh mắt Nhật Viễn có gì đó rung động...Nhìn chiếc nôi trống rỗng và hình ảnh đau đớn của Cầm Đào.

Bàn tay anh xiết lại. Cầm Đào chống cự cố thoát ra khỏi vòng tay Nhật Viễn:

- Anh...tôi phải đi đòi lại con... A...

Cầm Đào nhăn nhó và kêu lên khi vết thương trên bụng tái phát và càng co thắt lại.

Cấn chịu nỗi đau đến nỗi xương quai anh của cô gồng lên và hẳn rõ những đường gân xanh xao.

Nhật Viễn hét hoảng bế bổng Cầm Đào lên và trừng mắt đầy tức giận với đám bác sĩ trước mặt:

- Các người còn đứng đó làm gì hả?!!!

* * *

Tại phòng nghỉ bệnh viện...

Khuynh Thi tỉnh dậy sau giấc ngủ. Cô lấy tay ôm đầu mình để kịp nhận thức mọi thứ xung quanh.

Đào mắt nhìn quanh phòng...

- Thiên Nham? Thiên Nham đâu...

Cánh cửa bật mở và 1 cô y tá bước vào, Khuynh Thi vội vàng chớp lấy:

- Thiên Nham đâu? Tôi hỏi cô anh ấy đâu rồi?

Cô y tá giật mình trả lời trong sợ hãi:

- Cậu...cậu ấy hình như đã về rồi!

Khuynh Thi nghe xong thì chẳng nói chẳng rằng chạy ra khỏi bệnh viện. Bộ dạng hối hả như sợ mất anh.

Vừa ra khỏi cổng bệnh viện, chưa nhận thức được gì thì cô giật mình khi bị 1 lực mạnh đẩy vào tường.

Khuynh Thi nhìn lên định hét vào mặt người đối diện thì câu nói ấy chặn đứng ở họng khi có bờ môi nhẹ nhàng lướt qua má cô cùng hơi thở ấm nóng

Mặt cô tái mét lại. Chết sững và lạnh toát sống lưng. Bờ môi run rẩy thốt lên 2 chữ:

- T...hân Vũ...?

- Tại...tại sao anh lại biết tôi ở đây?

- Vì em là người phụ nữ của tôi! - Thân Vũ nâng cằm Khuynh Thi lên và cười nhếch.

- Đừng nói bậy! Anh cho người theo dõi tôi đúng không...

Khuynh Thi hást cằm né tránh bàn tay Thân Vũ

- Chuyện đó đâu quan trọng?

Giọng anh mê mị là lướt phả vào làn da mẫn cảm của Khuynh Thi. Anh định tiến sát mặt để hôn cô thì...

- BỐP!!!!!!!!!!

- Tôi không muốn nhìn thấy mặt anh! Tôi cần về với Thiên Nham!

Khuyhnh Thi đang định bước đi thì Thần Vũ giữ người cô và lại đẩy mạnh vào tường 1 cách thô bạo làm cô nhăn nhó.

- Chà chà... Mẹ tròn con vuông...bồ hạnh phúc quá nhỉ?

Thần Vũ vừa nói vừa nhìn vào cái bụng đang to dần của Khuyhnh Thi:

- Em...cũng phải nhanh nhanh lên đừng để anh chờ!

- Anh nói cái gì vậy?

Khuyhnh Thi bất giác sợ hãi đưa tay lên ôm bụng.

- Em vẫn nghĩ là Thiên Nham đợi em ở nhà à? Không không...

- Chính xác là Thiên Nham giờ này...đang bận bịu trông con của anh ta ở nhà đúng hơn!

Thần Vũ mỉm cười. Khuyhnh Thi bờ môi run lên như không tin vào những lời nói đó...

- Con...con ai?

- Còn ai vào đây ngoài con của Cẩm Đào?

- K...không...anh ta không thể làm vậy được...

Khuyhnh Thi lắc đầu và đẩy Thần Vũ rồi chạy đến chiếc xe do tài xế của cô vừa lúc đến.

* * *

Tại căn biệt thự....

- Oa oa oa oa.....

Tiếng khóc của trẻ nhỏ vang vọng cả căn nhà. Thiên Nham bế đứa trẻ vụng về dõ

Anh đi đi lại lại.

- Ngoan nào...Đừng khóc nữa...

Nhưng dường như đứa trẻ không chịu nghe lời anh và ngày càng khóc to hơn.

Tiếng khóc làm Thiên Nham váng tai và càng thêm đau đầu mệt mỏi.

Anh thở dài và đầy lúng túng:

- Thôi...ba thương đừng khóc nữa...Cầu xin con đấy...

Thiên Nham vừa quay ra thì nhìn thấy Khuyhnh Thi đứng chờ người ra đó

- Em...về rồi đó sao?

- Anh đang làm cái gì vậy Thiên Nham?

- Chỉ là thực hiện điều kiện khi li hôn giữa anh và Cẩm Đào!

Đôi mắt Khuyhnh Thi rung rung. Đôi bàn tay nắm chặt lại. Cô nghiêng rặng rồi chạy đến chỗ Thiên Nham giành đứa bé khỏi tay anh:

- Đưa nó cho em!!

Thiên Nham sợ đứa bé sẽ đau khỏi cái giành mạnh của Khuyhnh Thi bèn thả lỏng tay để cô đón nó vào lòng.

Nhìn khuôn mặt đứa bé. Nó có nét giống của y đức. Khuyhnh Thi lại càng tức giận.

- Nó...không nên tồn tại!

Khuyhnh Thi lạnh lùng đưa đứa bé giờ lên cao....

Chương 32

- Em sẽ giết đứa bé này....vì đó là điều thoả mãn cho 2 chúng ta!

Khuynh Thi nâng đứa bé lên cao, giọng lạnh lùng trước sự sững sờ của Thiên Nham.

Ngay sau đó, 2 bàn tay cô thả ra và đứa bé rơi xuống...

Phịch!!!

.....

Không gian im lặng đến lạnh cả sống lưng. Mặt Khuynh Thi tái mét lại.

Đứa bé...đã rơi vào vòng tay của Thiên Nham khi anh kịp thời đỡ lấy.

1 tay anh ghi lấy thân đứa bé, tay kia ôm đầu nó. Nhịp tim như ngừng đập.

Khoảnh khắc lúc này với con sợ hãi...anh đã tưởng như đỡ hụt đứa con của mình.

Chợt...Đứa bé tự dưng ngưng tiếng khóc và mở miệng cười với Thiên Nham. 2 tay nó đưa lên quơ quơ lung tung vào mặt anh. Rồi túm tóc anh vừa giật vừa cười vẻ thích thú và đáng yêu vô cùng.

Anh nhìn đứa bé mà trong lòng có chút rung động. Khuynh Thi không thể chứng kiến thêm cảnh tượng đó bèn hét lên:

- Anh đang làm gì vậy? Anh tính nuôi đứa bé này thật ư? Tại sao....?... Vậy còn đứa bé trong bụng em?

Thiên Nham không nhìn vào mặt Khuynh Thi. Anh trả lời 1 cách lạnh băng:

- Đứa bé trong bụng em cũng sẽ được sinh ra! Cũng vẫn là con của anh! Em không có gì vừa lòng à? ... Chỉ là có thêm sự xuất hiện của 1 đứa bé nuối tiếc thôi mà!

- Dù sao...đây cũng là con của anh! Và là yêu cầu anh tự đưa ra! Đã nói là sẽ làm..

- Tâm tư của anh...cũng không cần em phải hiểu rõ đâu...Chỉ mong là, em sẽ không làm hại tới đứa bé này! Có lẽ...trong thời gian này nó sẽ phải cách li! Mai anh sẽ gọi bảo mẫu!

- Em không cần quan tâm tới đứa nhỏ này cũng được!

Thiên Nham hờ hững nói lên những câu nói như vậy làm ruột gan ai kia đau thắt và vô cùng tức giận:

- Cách li sao? Anh còn muốn em cách li với nó sao?? Đám cưới chúng ta đã bị phá hủy...giờ còn thêm việc anh nuôi con của Cẩm Đào...

- Mọi chuyện quá đau lòng...Anh không hiểu cho cảm giác đau đớn của em sao..?

Khuynh Thi nước mắt tức tưởi.

- Anh...xin lỗi...!

Thiên Nham chưa xót nói vên vện 3 từ. Anh lại tiếp tục im lặng...

- Có lẽ...chúng ta cần không gian riêng tư để bình tĩnh lại!

Dứt lời, Thiên Nham ẵm đứa bé bỏ đi lên tầng để mặc Khuynh Thi ở lại.

Cô bám víu vào cái ghế gần đó mà bật miệng khóc cho nỗi đau đớn, tức giận chồng tức giận.

Ở bệnh viện....

Từ khi mất con, Cẩm Đào không chịu ăn uống. Cô chỉ ngồi đó mà nhìn vào vô định. Không nói cũng chẳng rằng.

Nỗi đau về thể xác lẫn tinh thần đã hành hạ cô xanh xao và nhợt nhạt, ốm yếu đi rất nhiều.

Nhật Viễn an ủi, chăm lo, thôi thúc cô nghỉ ngơi, ăn uống bao nhiêu cũng đều vô tác dụng.

Trong đầu cô bây giờ chỉ lẩn quẩn toàn suy nghĩ là đứa bé giờ đang như thế nào? Có an toàn không? Nó sẽ khóc khi không được ở bên mẹ nó chứ?

Rồi hình ảnh 2 con người tàn nhẫn Thiên Nham và Khuynh Thi hiện lên luôn lăm le tìm cách hại đứa bé. Cô suy nghĩ mông lung và càng đau đớn, gò bó mình trong nó

Anh thở dài:

- Cẩm Đào...Nếu cô không ăn thì sao có sức mà lấy đứa bé về bên cô?

Không gian vẫn im lặng. Một lúc sau, Cẩm Đào mới mấp máy môi:

- Tôi đúng là 1 người mẹ vô dụng...phải không?

Gương mặt của Cẩm Đào không 1 chút hồng hào. Đôi mắt nhuốm màu buồn bã, đỏ hoe.

Nhật Viễn nhẹ nhàng nắm tay Cẩm Đào. Tựa đầu cô vào vai anh...Rồi ôm trằm lấy thân hình nhỏ bé của cô gái trước mặt mà an ủi, ghé sát tai cô:

- Không! Không hề! Cô rất mạnh mẽ...đã trải qua bao nguy hiểm để giữ lấy đứa bé đến ngày nó chào đời! Tin tôi đi!

- Đứa bé...chắc chắn sẽ không sao đâu! Rồi chúng ta sẽ cùng nhau...lấy được đứa bé đó trở về mà!

* *

Mấy ngày sau đó trôi đi, như đã nói, Thiên Nham gọi bảo mẫu về chăm nuôi cho đứa bé rất đầy đủ, cẩn thận.

Còn Khuynh Thi thì vẫn im im, cũng chẳng hề quan tâm tới sự tồn tại của đứa bé trong nhà. Không thèm liếc nó dù chỉ 1 cái. Lúc nào cũng lăm lăm suy nghĩ làm thế nào để tống khứ đứa bé ra khỏi nhà. Hoặc là biến mất luôn càng sớm càng tốt....

Chăm lo chu đáo là vậy nhưng không hiểu sao thằng bé cứ suốt ngày khóc. Nhất là buổi đêm. Gào lên ỉn ỏi khiến Thiên Nham chẳng thể nào ngủ được và hầu như là thức trắng.

Một hôm, bảo mẫu cho đứa bé uống sữa, nó cứ lắc đầu không uống rồi lại khóc, dỗ mãi không được. Bà bèn cáit lời:

- Cậu chủ, tôi e là đứa bé này cần mẹ của nó!

Thiên Nham đang đứng ở khoanh tay tựa người vào cửa suy nghĩ thì câu nói đó đập vào tai anh:

- Mẹ nó...?

Hình ảnh với cái tên " Cẩm Đào" hiện lên trên đầu anh.

- Tại sao...? Chúng ta vẫn chăm lo cho nó đầy đủ mà? Cần gì phải có mẹ nó chứ?

Bảo mẫu lắc đầu, thở dài:

- Không người nào có thể thay thế vị trí này tốt nhất bằng người mẹ của đứa bé đâu cậu chủ à!...

- Dù bé vậy nhưng nó cũng cảm nhận được tình cảm ấm áp yêu thương của mẹ mình...Đó là 1 thứ sức mạnh kì diệu...mà ông trời đã ban cho những người mẹ đó!

- Đứa bé này...nó cần có mẹ ở bên chăm lo!

Thiên Nham ánh mắt có hơi chút sững sờ. Mái tóc đen rũ xuống trầm tư trong sự rối bời. Anh cúi xuống, đưa tay lên miệng mình lăm bắm:

- Cẩm Đào...? Cần có Cẩm Đào ư...?

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Độc Quyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

